Sergio Pitol

Evlilik

ROMAN

Çeviren: Roza Hakmen

YKY

EVLİLİK

Sergio Pitol 1933 yılında, Meksika'nın Puebla şehrinde doğdu. Meksika'da Nacional Autónoma Üniversitesi'nde edebiyat ve hukuk öğrenimi gördü. Üniversiteden sonra Meksika Dışişleri Bakanlığı'nda çalışmaya başladı. 1970'li yıllarda kültür ataşesi olarak Polonya, Macaristan ve Fransa'da görev yaptı. Ardından Meksika'nın Çekoslovakya elçisi oldu. 1966-1977 arası Meksika'da Veracruz Üniversitesi'nde; 1971-1972 yıllarında da İngiltere'de Bristol Üniversitesi'nde ders verdi. Aralarında Joseph Conrad, Henry James, Jane Austen, Gombrowicz ve Çehov gibi yazarların eserlerinin de bulunduğu yüzü aşkın eseri İspanyolcaya çevirdi. Eleştirmenlerce hikâye, hatırat ve şiir alanında üstat olarak görülen Pitol, İspanyol kültür mirasına yaptığı katkılardan dolayı 2005 yılında İspanya'nın en prestijli ödülü olan Cervantes Ödülü'ne layık görüldü. Eserlerinden bazıları şunlardır: *No hay tal lugar* (1967), *Los climas* (1972), *Asimetría* (1980), *Nocturno de Bujara* (1982), *El desfile del amor* (1984), *Domar a la divina garza* (1988), *Vals de Mefisto* (1989), *La casa de la tribu* (1989), *La vida conyugal* (1991) (*Evlilik*, YKY 2010), *El arte de la fuga* (1996). Yazar, Meksika'da, Veracruz'da yaşamaktadır.

Roza Hakmen 1956'da İzmir'de doğdu. 1974'te İzmir Amerikan Kız Koleji'ni, 1979'da ODTÜ Ekonomi Bölümü'nü bitirdi. Başlıca çevirileri: Ernest Hemingway, *Çanlar Kimin İçin Çalıyor;* Mario Vargas Llosa, *Kent ve Köpekler;* Nina Berberova, *Eşlik Eden: Soneçka Antonovskaya;* Juan Benet, *Madrid'de Sonbahar;* Oscar Wilde, *De Profundis;* Marguerite Duras, *Mavi Gözler Siyah Saçlar;* Anthony Burgess, *Bir Elin Sesi Var;* Carson McCullers, *Yelkovansız Saat;* Tama Janowitz, *New York Köleleri;* Mircea Eliade, *Matmazel Christina;* Anne Rice, *Vampirle Konuşma;* Miguel de Cervantes Saavedra, *Don Quijote;* Marcel Proust, *Swann'ların Tarafı, Çiçek Açmış Genç Kızların Gölgesinde, Guermantes Tarafı, Mahpus, Albertine Kayıp, Yakalanan Zaman, Kayıp Zamanın İzinde, Sainte-Beuve'e Karşı;* Henry James, *Güvercinin Kanatları;* Marguerite Yourcenar, *Rüya ve Kader;* Tim Parks, *Kader, Avrupa;* Anna Kavan, *Kartal Yuvası;* Howard Norman, *Müze Bekçisi;* Jamal Mahjoub, *Cinlerle Yolculuk.*

SERGIO PITOL

Evlilik

Çeviren:

Roza Hakmen

Roman

YKY

İSTANBUL

Yapı Kredi Yayınları - 3029

Edebiyat - 901

Evlilik / Sergio Pitol

Özgün adı: La vida conyugal

Çeviren: Roza Hakmen

Kitap editörü: Tamer Erdoğan

Düzelti: Eser Demirkan

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Promat Basım Yayım San. ve Tic. A.Ş.

Sanayi Mahallesi, 1673 Sokak, No: 34 Esenyurt / İstanbul

Çeviriye temel alınan baskı: Editorial Anagrama, S. A., Barcelona, 2006

1. baskı: İstanbul, Ocak 2010 ISBN 978-975-08-1714-4

Sertifika No: 12334

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Yapı Kredi Kültür Merkezi

İstiklal Caddesi No. 161 Beyoğlu 34433 İstanbul

Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23

http://www.ykykultur.com.tr

e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr

İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr

EVLİLİK

Bölüm 1

Bu öykünün kahramanı Jacqueline Cascorro, hayatının uzunca bir bölümünde evliliğin olağan deneyimlerini yaşadı: Kızgınlıklar, kavgalar, ihanetler ve barışmalar. Her şey bir anda değişti; elleriyle bir yengecin bacağını koparıp arkasında bir şampanyanın patlatılışını duyduğunda, bundan böyle aralıklı olarak aklına düşecek olan ve onu temelli fesat bir kadına dönüştüren bir fikrin etkisi altına girdi.

Yıllar boyunca, olaylı evliliği içinde sürüklendiği çeşitli taşınmalarda, mavi bir defter, kendisi farkına varmadan ona hep eşlik etti; balayı yolculuğu sırasında, Pátzcuaro'da satın alınmış bol işlemeli bir kutunun dibinde, lastikle tutturulmuş edebiyat ve sanat tarihi notlarının arasında duran incecik bir defterdi. Bu kutu, Jacqueline Veracruz'a taşınmaya karar verdiğinde evinin hemen hemen bütün eşyalarını depoladığı Cuernavaca'daki L'Aiglon adlı restoranın mahzeninde durur hâlâ. O unutulmuş defteri açıp yıllar önce kopya ettiği edebi satırları okusa, mutlaka çok şaşırırdı. Hiç şüphesiz benliğinin en yüce, en saf yanını, bir süre boyunca ona bir ölçüde güven vermiş olan ve hayatını müthiş bir patırtıyla

sarsan şiddetin kökünü kuruttuğu yegâne yanını beslemiş olan entelektüel çabaları hüzünlenerek hatırlar, özlerdi. Bir noktadan sonra, bu konuda hayallere kapılmasına imkân kalmamıştı artık: Manevi hayatı paramparça olmuştu.

Jacqueline o defterin iki sayfasına ilgisini çeken edebi alıntıları, bir sayfasına da bir fiyasko olarak gördüğü evliliğine ilişkin duygularını yazmıştı; geriye kalan sayfalar boştu. Bu notların evliliğinin ilk bunalımlarından biri sırasında, yoğun bir hınç içinde, henüz kocasının ihanetlerini olağan sayıp kabullenmeye başlamadan önce yazıldığını anlamak zor değildi. Kocası Nicolás Lobato'nun yanında sekreter olarak çalışan yoksul kuzini Alicia Villalba ve diğer çalışanlar, vefasız kocanın yaptıklarından onu her gün haberdar ederlerdi. Nicolás'ın birlikte on yedi numaralı odaya kapandığı boya sarışınının bayağılığını telefonda saatlerce anlatırlar, söz konusu odanın Eslavia Oteli'nin ikinci katında olduğunu özellikle belirtirlerdi; sanki kaçıncı katta olduğu önemliymiş gibi! Nicolás Asunción Oteli'ne nadiren gider, hele gönül maceraları için belki kendi seviyesine layık görmediğinden oraya adım atmaz, genellikle Orizaba sokağındaki Eslavia Oteli'ni kullanırdı. Aslında Jacqueline evlendikten kısa bir süre sonra, çıldırmışçasına acı çekmemeyi öğrenmişti, ama bu, Nicolás Lobato'nun sefih hayatını tasvip ettiği anlamına gelmiyordu katiyen. Balzac'ın *Evliliğin Fizyolojisi* adlı kitabından tesadüfen birkaç sayfa okuduğunda, kadınların çoğunun, evliliğin ilk yıllarında, son derece keyfi biçimde kendilerine uygulanan zorbalığın tipik bir sonucu olarak, kocalarına sadece yoğun bir nefret, neredeyse mutlak bir tiksinti duyduklarına hükmetti.

Mavi deftere ilk kaydettiği alıntı, Fransız yazarın kategorik bir iddiası oldu: "Evlilik hayatının tamamı yatak temeli üzerine kuruludur." Cümleyi üç dört ünlem işaretiyle noktaladı; sonra öfkeye kapılarak cümleyi ve dolayısıyla eklediği ünlem işaretlerini karaladı.

Ardından, yeşil mürekkeple hayatın tutkuyla beslendiğini ve evliliğin söndürmediği tutku bulunmadığını yazdı.

Ayrıca, evliliğin toplumların ayakta kalması için gerekli bir kurum olduğunu, buna rağmen (buraya parantez içinde *heyhat!* ünlemini ekledi) söz konusu kurumun doğa yasalarına aykırı olduğunu, evli kadının köle

muamelesi gördüğünü, her bakımdan mutlu sayılabilecek evlilik olmadığını, evliliğin suça gebe olduğunu ve bilinen cinayetlerden daha da beterleri olduğunu yazdı. Bu son iddianın altına çeşitli renklerde mürekkeple birkaç çizgi çekti; sanki daha o sırada bile belli belirsiz bir önsezinin dokunuşunu hissetmişti.

Bunları ve başka birtakım edebi alıntılar yazıp Cuernavaca'da bir mahzende, bir daha eline almamak üzere terk ettiği mavi defter, Veracruz'a gitmeden yıllar önce hafızasından silinmişti. O satırların hangi koşullarda kaleme alındığı daha da önce silinmişti. Kocasını ilk kez ne zaman ve kiminle aldattığını soracak olsalar, hiç şüpheye düşmez, menfaat gütmeden yardım ettiği, buna karşılık kendisini arkadan bıçaklayan Gaspar Rivero'yla, Devrim Anıtı'nın yanı başındaki sevimsiz Asunción Oteli'nde çalışmaya başlamasından kısa bir süre önce diye cevap verir, asıl öncü, Márgara Armengol'un evindeki bir partide tanıştığı Guanajuato'lu mühendis aklına bile gelmezdi. Olayın tamamı hafızasından silinmişti. Bir hekim ya da hipnotizmacı kendisini uyutup bu konuda bir soru sorsaydı, belki de bir aralar artık genç sayılamayacak bir adamın bir partide kendisine tanıştırıldığını ve onun da, sırf nezaket icabı yanına oturmasını teklif ettiğini hatırlayabilirdi; oturduktan sonra iki kadeh çok alkollü cubalibre içmiş ve hiç tanımadığı adama ünlü bir felsefe profesörünün kısa bir süre önce o evde kendisine, uzun meslek hayatı boyunca rastladığı en gelişmiş duyarlılığa sahip olduğunu söylediğini, hatta duyarlılık hariç her şeye sahip olabilecek bir grup kıskanç gösteriş budalasına onu örnek gösterdiğini anlatmış ve hemen ardından, Guanajuato'lu mühendise kocası olacak gaddar adamın, hayatta para ve şehvetten başka şeyle ilgilenmeyen vahşinin kalleşlikleri karşısında bu olağanüstü meziyetini koruyabilmek için ne zorlu bir mücadele vermesi gerektiğini açıklamaya girişmişti.

—İstedikleri kadar aksini iddia etsinler, bir insanın yıllar geçtikçe nasıl bir varlığa dönüşebileceğini hiç kimsenin tahmin edemeyeceğinden eminim — diye fısıldadı sır verircesine yabancıya— . Benim tanıdığım, daha sonra kocam olacak Nicolás Lobato'nun şu andaki haline dönüşeceğini asla tahmin edemezdim; merak etmeyin, onu tanımanız için bir sebep yok, herhangi bir konuda sivrilmiş biri değildir. Öğleden sonraları Mascarones kafesinde buluşurduk. Aşinalığınız var mı?

—Kiminle? —diye sordu, söylediklerini dikkatle dinlememiş olan mühendis.

—Kimseyle. Mascarones kafesini kastettim; Felsefe ve Edebiyat Fakültesi henüz Ribera de San Cosme'deyken fakültenin içindeydi. Harika bir yerdi; öğrenciliğimizde oraya giden bizler hâlâ öksüz gibi hissederiz kendimizi. Ben Nicolás Lobato'yla o kafede tanıştım. Bunun bilinmesinden hoşlanmaz, neden bilmem, ama şimdi başka işlerle meşgul; ikimiz de fakülteyi bitiremedik çünkü. Nicolás siyaset bilimi okuyordu. Öğleden sonraları bizim fakültenin arkasındaki Miguel Schultz sokağında ahır gibi bir yere kapanırdı. Onu almaya birkaç kere gitmiştim oraya; iki katlı, harap bir barakaydı, orada bir fakülte olacağı kimsenin aklına gelmezdi. Oysa benim fakültem ne kadar farklıydı! Yerle gök kadar, böbürlenmek gibi olmasın ama, kocamla bendeniz kadar farklıydı —bir kahkaha patlattı—. Nicolás hemen her akşamüstü Mascarones'e uğrardı. Bizim fakültede coğrafya dersine girerdi, bir de bir derse daha, sanıyorum bir dil dersi, herhalde İngilizceydi. O sırada ne okuduğunu kendinin de bilmediğinden eminim. Dersler konusunda ihmalkâr ve savruktu hep. Vaktinin çoğunu kafede geçirirdi; bu sayede tanıştık. Akşam aynı tramvaylarla dönerdik. İki tramvaya binerdik, bizim eve direkt tramvay yoktu. O Eugenia'da, Valle mahallesinde inerdi, ben Coyoacán'a devam ederdim. Bazen Márgara da bizimle gelirdi. Márgara'yla arkadaşlığımız böyle başladı. Evlerimiz birbirine çok yakındı. Márgara o zaman da bu evde otururdu, ben de iki adım ötedeki Berlin sokağında. Bizimki çok güzel bir binaydı —dedi nostaljik bir tonda—. Çocukluğumuzu çevreleyen duvarları aşmayı hiçbir zaman başaramadık. Ben evlendiğimde dul ve bütün kızlarını evlendirmiş olan annem Narvarte mahallesinde bir apartman dairesine taşındı. Zavallı kadın o koca evde ne yapacaktı? Nicolás tek çocuktu; küçüklüğünde yürürken hep bileğini burkarmış. Erkek gibi giyinen, kravat filan takan kuzini Alicia Villalba'nın dediğine bakılırsa, bu ayrıntı davranışlarını büyük ölçüde açıklıyormuş. İlişkimizin başlangıcından birkaç ay sonra babası hastalandı ve Nicolás mecburen kent merkezinde, Mesones sokağındaki hırdavat dükkânının başına geçti; kısa bir süre sonra da dükkân ona miras kaldı. Üniversite eğitimini yarıda bırakmasına bunu bahane etti, ama aslında öğrenciliğe tahammülü kalmamıştı. Bana çok âşıktı, kabul ediyorum; fakülteye devam etmediği halde oldukça sık görüşüyorduk. Sevgiliyken bana herhangi bir baskı yapmadığını da kabul ediyorum; öyle ki, evlenmek

üzere kiliseye gittiğimizde bakireydim; emin olun o zamanlar bu önemli bir şeydi. Babası öldüğünde Nicolás'a hırdavatçı dükkânıyla yüklü miktarda para bıraktı; o da otellerle ilgilenmeye başladı. Dükkânı sattı; iyi de etti, çünkü orada boğuluyordu. Rahat bir nefes aldı. Köhne ya da çökmek üzere olan otelleri birkaç peso karşılığında satın almak için herhalde bin türlü dalavere çevirmesi gerekmiştir. Önce Asunción'u aldı; Devrim Anıtı'yla Reforma caddesinin arasında, yıkık dökük, sefil bir yerdi; bu alımdan hiç memnun kalmamıştı; daha satın aldığının ertesi günü nefret ediyordu oradan; ardından Orizaba sokağında, çok daha hoş bir yer olan Eslavia Oteli'ni aldı. O zamandan beri de Cuernavaca'da dev bir otel inşa etmekten başka şey düşünmüyor; bu onda saplantı haline geldi; bir bu, bir de en önemli saplantısı, kadınlar —kısa bir ara verip bir kadeh içki aldı; ağzını açma fırsatı vermediği mühendisin kalkmak üzere olduğunu görünce engellemek için elini bacağının üzerine koydu ve devam etti—: Sizi evliliğimin sorunlarıyla bezdireceğim diye korkmayın. Biliyor musunuz, hayatta en sevdiğim şey cumartesi günleri Márgara'nın evine gelmektir. Biz üniversite arkadaşından çok, başından beri kardeş gibiyizdir. Bu evin atmosferi çok hoşuma gider. Yüzde yüz kültür! Aslında hepimiz biraz bohemiz, öyle değil mi? Ben burada suda balık gibi hissederim kendimi. Gördüğünüz gibi ruhumun ölmemesi için elimden geleni yaptım. Bir kadının kültürünü geliştirebilmesinin ne demek olduğunu anlamak erkekler için zordur —sonra, daha bir dakika önce çocukluğunun geçtiği kocaman evi anlattığını unutarak devam etti—: Bunu anlatmam doğru değil aslında, ama biz evde beş kardeştik, üç kız, iki erkek; ben evleninceye kadar üç kız aynı odayı paylaştık; María Dorotea, María del Carmen ve ben; o zamanlar hâlâ korkunç bir adım vardı. Bu koşullarda bir şey okumam mümkün müydü? Sınavlarıma ne zaman hazırlanacaktım? Üstelik de altmış vatlık kıtipiyoz bir ampulle! Gerekli kitapları satın almak için parayı nereden bulacaktım? Ben elimden geleni yaptım! Hatta çekinmeden diyebilirim ki fazlasını yaptım! Sıhhatinize! Dediğim gibi, Nicolás Lobato'nun tek düşündüğü para ve seks. Evlendiğimizde çok gençtik. Aslında ben çocuk sayılırdım. Beni neyin beklediğini hayal bile edemezdim. Gerçekten çok erkeksi olan Alicia Villalba dışında Nicolás yanında çalışan kadınlardan hiçbirinin gözünün yaşına bakmamıştır; bir kere bile olsa, hepsine mutlaka affedersiniz atlamıştır. Onlara orospu gibi davranıyor olsa gerek, bana da öyle davranmak isterdi herhalde— o sırada yanlarından geçen tepsiden bir cubalibre daha aldı ve sonra evliliğinin dertlerini anlatmaya devam etti; bir

noktada, onca mahrem ayrıntıyı anlattığı adamın artık yanında olmadığını fark etti; onun yerine, rüküş bir sarı peruğu birbirlerine takıp çıkararak maskaralık eden iki delikanlıyla konuşmaktaydı; çocuklar sonunda peruğu kask gibi onun kafasına geçirdiler; ona açık saçık sorular soruyor, o utandıkça, terbiyeli cevaplar verdikçe gülüyorlardı; kahkahalarla Cuquita diye bir kadının seks hayatının tüyler ürpertici ayrıntılarını anlatıyor, Jacqueline'in tanımadığı, tanımak da istemediği bu kadının adını her söylediklerinde "Meksika'nın gelmiş geçmiş en azgın götüne sahip kaşar" diye ekliyor, her küfürde kahkahalarla gülüyorlardı; Jacqueline bir noktada mecburen ayağa kalkıp sizi aptallar diye bağırarak kiminle konuşma şerefine nail olduklarını bilmediklerini söyledi; bunu kendileri fark edemediklerine göre kendisi söyleyecekti, o gece bir hanımefendiyle konuşmaktaydılar, bir... o anda zihninde bir boşluk oldu; etrafına baktı, neşeli bir ifadeyle sözlerine devam etmesini bekleyen iki delikanlınınkinden başka çehreler de gördü ve sözünü iyi kötü tamamladı... tekrar etti: Evet, bir hanımefendiyle konuşmaktaydılar, hayatta çok acı çekmiş, dolayısıyla başka türlü bir muameleyi hak etmiş, kelimenin tam anlamıyla bir barbar olan kocasının bütün personelini ve karşısına çıkan her sürtüğü hafta sonu Cuernavaca'da götürmesini hak etmeyen bir hanımla... Delikanlılar yine kahkahaya boğularak neredeyse ikisi bir ağızdan, sersemlik etmemesini, kurban rolü oynamaktan vazgeçmesini söylediler. Yoksa hafta sonu orjilerinden sonra kocasının bir yanı mı eksiliyordu? Eksilmiyordu herhalde; en ünlü seksologlar, diğer hayvanlardan da çok insanlarda erkeğin kamışının asla tükenmeyen bir sabuna benzediğini söylüyorlardı; ne kadar çok kullanılırsa o kadar iyi iş görüyordu. Jacqueline bir kez daha kalkmaya yeltendi, çünkü kendisine açıkça saygısızlık edildiği kanısındaydı ve Márgara Armengol'a saygısından, istediği gibi karşılık verip olay çıkarmak istemiyordu. Diğer salona geçtiğinde, pek az davetli kalmış olduğunu gördü. Birden Márgara yanında boy gösterdi ve bir rahatsızlık mı hissediyor diye sordu; acaba içkilerden biri mi dokunmuştu? Misafirlerden bazıları kendilerini iyi hissetmediklerini söylemiş, içkilerin kalitesizliği yüzünden olduğunu tahmin etmişlerdi; ev sahibesinin bu söyledikleri Jacqueline'e pek kibarca gelmemişti, çünkü o gece içkileri Jacqueline getirmişti, ama gerçek bir hanımefendi olduğundan tek kelime etmedi; ardından ev sahibesi birinin arabayla kendisini eve bırakmasını ister mi, yoksa biraz bekleyip toplantı bittikten sonra çalışma odasında yatmayı mı tercih eder diye sordu. Tek başına gitmesine izin veremezdi, kesinlikle olmazdı, çok içkili olduğu her

halinden belliydi. O anda Nicolás Lobato'nun karısı olmanın çeşitli dezavantajlarını anlattığı davetli çıktı tekrar ortaya; Márgara'nın ricası üzerine Jacqueline'i memnuniyetle evine bırakacağını söyledi; ne var ki onu götürdüğü yer, bir arkadaşının dairesiydi, çünkü kendisi Guanajuato'lu olduğundan Mexico'da evi yoktu. Adını galiba hiç öğrenmediği bu şahsı Márgara'nın evindeki davetlerde iki kere daha gördü; her iki davetin de sonunda aynı şey oldu. O daireye son gidişinde, Guanajuatoluya hangi tipte âşıkları kocasına tercih ettiğini ayrıntılarıyla anlatırken, adam bir rafa uzanıp Balzac'ın *Evliliğin Fizyolojisi* adlı kitabını aldı ve Jacqueline'e verip kitabı kendisine hediye ettiğini söyledi; bu hareket Jacqueline'e Márgara'nın içkiler konusundaki sözleri kadar kaba geldi, çünkü bu daire, dolayısıyla kitaplar da dahil içindeki eşyaların hepsi başkasına aitti.

Adamın daha sonra Guanajuato'ya dönüp dönmediğini bilmiyordu, ayrıca ilgilenmiyordu da. Jacqueline onu bir daha gördüyse de muhtemelen kabalığa yaklaşan bir kayıtsızlıkla selamlamış olmalı; buna rağmen o dairede geçirdiği üç gecede Guanajuatoluya evlendiklerinden kısa bir süre sonra kocasının kuzini ve sekreteri Alicia Villalba'nın bir telefon konuşmasında anlattıklarını hırsla, heyecandan dili dolanarak aktarmıştı: Nicolás o hafta sonu eve gelmeyecekti, çünkü Cuernavaca'da satılık bir araziye bakmaya gidecekti; haber vermek için Jacqueline'i birkaç kere aramış ama bulamamıştı, dolayısıyla gidişini haber vermesini sekreterinden rica etmişti; Alicia Villalba bir es verdikten sonra sözüne devam etmişti: Nicolás yanında çalışmaya yeni başlamış olan bir kadını, pis saçları havuç rengi boyalı, en bayağı fahişelerin giydiği cinsten mor çoraplı bir kadını da Cuernavaca'ya davet etmişti; evlendiğinde bakire olan Jacqueline, işte o andan itibaren, kocasının yatağını paylaşan tek kadın olmadığını biliyordu; bu yüzden de Nicolás Cuernavaca'ya gittiğinde kendisi de bunun karşılığında Márgara Armengol'un evindeki kültürel toplantılara katılıyor, son zamanlarda kendi evinde olduğu gibi iş dünyasıyla değil, kitaplarla, tiyatroyla, sinemayla ilgili konuşmalar dinliyordu. Guanajuatolunun adını da, yüzünü de sonra hiç hatırlamadı; dolayısıyla onu âşığı sayması mümkün değildi; zaten âşığı olduğu sırada da, görünüşe bakılırsa bedeni tutkuyla sarsılarak adamın altında yatarken, adam dilini bacaklarında gezdirir veya meme uçlarını hafifçe ısırırken, Jacqueline Nicolás Lobato'nm kendisini nasıl kabalaştırmaya çalıştığını, duyarlılığını yok etmeye çalışıp başaramadığını, çünkü cumartesi geceleri seçkin insanlarla görüşerek

duyarlılığını beslediğini, kendisine kalsa hayatını Márgara'yla ve incelikli dostlarıyla geçireceğini, gerçi son zamanlarda ne yazık ki tek başına, sahipsiz, savunmasız bir kadın gördükleri anda çizmeyi aşan terbiyesiz birtakım delikanlıların eve dadanmış olduğunu anlatmaya devam ediyordu. Nicolás ona evlenme teklif ettiğinde, bunun için, Márgara'ya yakın olabilmek için Coayacán'da oturmayı şart koşmuştu; o da, ilginçtir ki, arkadaşının varlığını bile fark etmezmiş gibi yaptığı halde, şartı kabul etmişti; öğrenci oldukları sırada, eve dönüşte üçü ayrı tramvaya bindiklerinde bile görmezden gelirdi Márgara'yı.

Jacqueline tam bir baş belası olmuştu. Bu haftalık toplantıların en gerekli unsurlarını o sağlamasa, davet edilmezdi. Birkaç yıl boyunca Márgara Armengol'un sonunda kendisinden bucak bucak kaçan dostlarına kocasının kendisine ne kadar kötü muamele ettiğini, genelde erkekleri, hatta kitaplar, resimler, müzik, tiyatro, çiçekler ve üniversiteden arkadaşı, komşusu, arkadaştan da öte kardeşi Márgara'yla etrafına topladığı seçkin grubun konuşmaları haricinde bazen hayatı bile ne kadar sıkıcı bulduğunu anlattı. Tombul kollarını iki yana açıp teatral bir jestle bunun gerçekten kendisine ait diye kabul edebileceği yegâne çevre olduğunu, rahat nefes alabildiği yegâne çevre olduğunu söylerdi. Márgara her defasında birkaç davetliye özel ricada bulunur, onunla ilgilenmelerini isterdi. Jacqueline ara sıra kitapçılara gidip yeni çıkmış üç dört kitap alırdı. Kendini zorlayarak sayfalarını çevirir, kapak arkalarını okur ve kültürünü güncelleştirdiği zannına kapılırdı.

Bu şekilde altı ya da yedi yıl geçti. Nicolás iki otele Londres sokağında bir seyahat acentası eklemişti; acenta altın madeninden farksızdı, ama Jacqueline'in hayatında herhangi bir değişiklik olmamıştı. Değişiklik— hem de ne değişiklik!— eve döndüğünde salonda kardeşi Adrián'ı bulduğu gün meydana gelmişti; Adrián tembeldi, beleşçiydi, bir hiçti, son zamanlarda, ara sıra adi akşam gazetelerinde yayımlanan sıradan makalelerle geçimini sağladığını iddia ediyordu; Jacqueline yeni yetmeliğinden beri kardeşini baskıcı, işgüzar ve talepkâr bir çocuk olarak görürdü: her bakımdan felaket bir bileşim. Mümkün olan en soğuk ses tonuyla, ne sebeple evine habersiz geldiğini sordu; aynı anda salonda bir başka delikanlı olduğunu gördü; kardeşiyle neredeyse tıpatıp aynı kıyafeti giymişti: çapraz düğmeli, çizgili gri takım elbise. Delikanlılar ânında ayağa kalktılar. Aslında Jacqueline

Adrián'ı ağabeyi Marcelo'ya tercih ederdi; onun kırıcılığından, riyakârlığından iğrenirdi. Adrián saçma sapan yazılar yazıyor olabilirdi, ama bir gazeteciyle bir mezbaha işçisi arasında müthiş bir fark olduğu da bir gerçekti. Marcelo'nun, hele hele adını bir türlü hatırlayamadığı karısının görünüşleri feciydi. Jacqueline'e göre Marcelo'nun tek meziyeti evine yemek saatine yakın gelmemesi ve beleşçi olmamasıydı; kendisinden de, Nicolás'tan da asla para sızdırmaya çalışmamıştı. Hatta onlarla görüşmeye hevesli de sayılmazdı.

—Eminim bunun kim olduğunu hayatta tahmin edemezsin —dedi Adrián neşeyle, öteki delikanlıyı işaret ederek; görünüşe bakılırsa ne kadar soğuk karşılandıklarının farkında değildi—. İyi bak, tahmin et, bahse girerim bilemeyeceksin. Tanıdın mı? Ha, ha? Karşında Gaspar Rivero, Orizabalı kuzenlerimizden — Jacqueline'in yaratmaya niyetlendiği otoriter hava bir anda dondu. Kuzen Gaspar onu saygıyla, ama yaltaklanmadan selamladı ve hatırlamasına pek imkân olmadığını ekledi; çünkü Jacqueline anne babasıyla birlikte Veracruz'a giderken Orizaba'dan geçtiklerinde o kadar çekingen bir çocuktu ki, onları gördüğünde, konuşmak zorunda kalır korkusuyla salondan kaçıvermişti.

—Hayatımda bu kadar etkileyici bir ses duymadım —dedi Jacqueline ertesi gün Márgara'ya—. Sence insan bir sese âşık olabilir mi? Sanki sırf bana hitap ettiğini hissettim sesinin. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum, ama şunu söyleyebilirim ki, başka hiçbir ses bende böyle duygular uyandırmamıştır.

—O da edebiyatla ilgileniyor mu?

—Doğrusunu istersen söylediklerine dikkat edemedim. İlk birkaç cümleden sonra ne konuştuğunu hiç bilmiyorum.

Márgara olağan soruları sorduğunda Jacqueline kuzenin yakışıklı olup olmadığını bilemedi; zayıf bir delikanlı olduğunu zor hatırlayabildi; boyundan hiç emin olamadı; kısa boylu değildi, belki orta boyluydu, kardeşi Adrián gibi; buna karşılık köşeli bir çehresi olduğunu, cildinin biraz bozuk, elmacık kemiklerinin fazla çıkık, kirpiklerinin de çok uzun olduğunu ve neredeyse gözlerini örttüğünü hatırlıyordu.

Bir gün öncesine, yani karşılaşmalarına dönecek olursak, kuzeni çekingen olduğunu, yabancılardan korktuğunu söylediğinde Jacqueline tatlılıkla gülümsedi. Adrián'ın bu akrabayla birlikte onun evine niye geldiğini açıklamasını bekliyordu. Sessizlik uzayınca Jacqueline kendisi konuşmaya karar verdi. Oturmalarını söyleyip bir içki ikram etti. Kocasının en geç yarım saat içinde geleceğini söyledi; öğle yemeğini hemen yiyeceklerdi, çünkü bu aralar kocası öğleden sonraları acentaya dönüyordu. Jacqueline bu arada uzun zamandır ilk kez öfkeyle başından def etmediği kardeşinin ziyaret sebebini öğrendi. Jacqueline'deki değişiklik o kadar büyüktü ki, ikisini de yemeğe davet etti. Adrián nihayet Jalapalı unutulmuş kuzen Gaspar'ı Nicolás'la tanıştırmak istediğini açıkladı. Gaspar yıllar önce México'da yaşamış, turizm okulunda kurslara devam etmiş, ama bitirememişti; son yıllarda Veracruz'da çeşitli otellerde çalışmıştı. Başkente geleli birkaç hafta oluyordu. Eğitimine devam etmek istiyordu, ama iş bulması lazımdı. Böyle durumlarda tanıdıklardan başka kime başvurulabilirdi ki? Gaspar Adrián'ı aramış ve sonunda bulmuştu. O da durumunu ve otelcilik konusundaki deneyimini öğrenince, belki de Nicolás'ın tam anlamıyla güvenebileceği birini işe almak isteyebileceğini düşünmüştü.

—Kocan bir tek senin sözüne kulak verir María Magdalena —dedi Adrián.

—Telaffuzu senin için zor, biliyorum, ama Jacqueline! —diye cevap verdi ablası sertçe. Bunu izleyen son derece sıkıntılı yarım saatte Jacqueline annesiyle ablalarını sormak zorunda hissetti kendini; onları uzun zamandır görmemişti, ama iyi bir evlat olarak her ay annesine şoförüyle bir çek gönderirdi; ardından ağabeyi Marcelo'yu, ablalarını, eniştelerini ve yeğenlerini sordu ve nezaketini kanıtlamak için kuzenine de hiç hatırlamadığı ailesinden haber sordu. Adrián ablasında ansızın yeşeren insanlığa şaşırmıştı. Bu iyi niyet taşkını karşısında fırsattan yararlanıp eniştesinden borç isteyeceğini de itiraf etti; acil bazı borçlarını kapatmasına imkân sağlayacak, katiyen aşırı olmayan bir meblağ. Hibe değil, borç istiyordu, bu konuda ısrarlıydı. Çalıştığı gazetede Nicolás'ın otelleriyle seyahat acentasının reklamlarını yayımlatarak ödeyebilirdi borcunu.

—Kocanla uygun bir dille konuşulduğunda cömerttir —diye devam etti—; mesele seni aşmaktır hep. Nicolás'tan biri ricada bulunduğunda cevabı hep

aynıdır: "Önce karımla konuş, sonra ayrıntıları hallederiz!" İş burada biter!

Jacqueline kardeşinin bu sözleri söylemeye cesaret edebilmesine şaşırdı kaldı. Bir saat sonra masa başındaydılar. Nicolás o günlerde etrafa neşe saçıyordu. Hayatı her bakımdan mükemmeliyete yaklaşır gibiydi. Cuernavaca yöresinde palmiye ağaçları ekili, çok geniş bir arazi satın almıştı; aylardır bu işin peşindeydi, mülkiyet hakkına ilişkin çetrefilli hukuki sorunların halledilmesi gerekmiş, sonunda araziyi alabilmişti. Yörede benzeri olmayan bir turizm merkezi kurmayı planlıyordu. Mutlu bir öğle yemeği yendi. Jacqueline büfenin aynasından gizlice nasıl göründüğüne bakıyordu. Bir gün önce güzellik salonuna gitmiş olması ne şanstı! Belki de içine doğmuştu! Acaba kuaförün saçıyla ilgili söylediği doğru muydu? Giderek seyreliyor muydu? Zannetmiyordu. Kadın yanılmıştı; öyle ya, Meksikalı kadınların çoğunun saçları diken gibiydi, onlara alışmıştı; Jacqueline'in saçlarıysa incecikti, çocukken babası melek saçlı derdi ona. Ne olursa olsun, kuaför güzel bir saç modeli yapmıştı. Kuzeninin kendisini göz ucuyla süzdüğünün farkındaydı. Her şeye rağmen hafif bir rejime girse iyi olurdu. Kısa boynunu memnuniyetsizlikle inceledi, fazlasıyla kalındı; kilo verirse, Romalı imparatorları andıran geniş yüzü çok daha iyi görünecekti. Jimnastik yapacaktı. Kendini disiplin altına alacak, kaytarmayacaktı bu sefer. Evet, evet, evet! dedi içinden, pek de kendine güvenemeyerek; ama gözlerindeki pırıltı, pürüzsüz, ince cildi ve alımlı tebessümü kusurlarını telafi ediyordu. Kuzeninin Orizaba'da, hatta Veracruz'da tanımış olabileceği kadınlarla rekabet edebileceğinden emindi. Kilosu da umutsuzluğa kapılacak kadar fazla değildi. Ertesi günden tezi yok jimnastiğe başlayacaktı. Konuşmaya hararetle katıldı; merkezi Cuernavaca'da oluşturulacak otelcilik imparatorluğunun kraliçesi olduğunda neler yapacağını anlattı. Herkes onu kutladı. Nicolás Lobato ne zamandır evinde işitilmeyen bu neşeli ses tonuna şaşırdı ve bu gençleşmenin tadını çıkarmak, karısının her zamanki bitkin, gergin ve mızmız tonunu unutmak için akrabalarını eve daha sık davet etmesi gerektiğini düşündü.

Jacqueline bu ani coşku selinin ardından, sanki kocasının düşüncelerini okumuşçasına birden kedere boğuldu. Adrián'la kuzeninin çizgili takımlarına, kumaşın düşük kalitesine, zarafetten iz taşımayan kesimine baktı ve muhtemelen üçüncü sınıf bir dükkândan alınmış bu takımları kocasının üstündeki takımın harika kaşmir kumaşıyla, mükemmel kesimiyle

karşılaştırdı. Çocukluğunu hatırladı: Coyoacán'da yoksulların oturduğu "aile evleri"ne benzer, ortak avlulu evdeki hayatı, her iki yanında on küçücük kulübe bulunan uzun koridoru, günlük sefaleti; gerekli cihazları alacak parası olmadığından köhne bir muayenehanede birkaç hastaya bakan diş hekimi annesini düşündü; Eğitim Bakanlığı'nda basit bir memur olan babasının amfizemini, hastalığının giderek daha ızdıraplı hale gelişini, ölümünden önceki son aylarda çektiği cehennem azabını düşündü; sefaletin kıyısındaki hayatlarını, María Dorotea ve María del Carmen'le paylaştığı küçük odayı, ortaklaşa kullandıkları kozmetikleri, çorap, kışlık giysi, daha birçok şey, hatta yiyecek yoksunluğunu hatırladı ve ağlamak geldi içinden. O cehennemden kurtulduğunu düşünmek onu hep gururlandırırdı; akla gelebilecek her türlü engele rağmen üniversiteye yazılmaya, evlenmeden önce de ismini değiştirmeye karar vermişti; nefret ettiği vaftiz ismi María Magdalena Cascorró yerine özgüvenini artıran, katlandığı onca derdi telafi edecek Jacqueline'de karar kılmıştı. Annesiyle babasını gücendirmemek için soyadını değiştirmedi, ama Fransızcaymış gibi son heceyi vurgulayarak telaffuz etmeye başladı: Cascorró. Jacqueline Cascorró! Eski dertlere ilişkin bu iç hesaplaşma, hayatında ansızın boy gösteren delikanlıyla bir duygudaşlık doğurdu içinde; hiç kuşkusuz o da kendisininkine benzer bir hayattan çıkmıştı ve bu hayatı geride bırakmaya kararlıydı. Jacqueline tekrar aynaya baktı, çehresinde şüphesiz kötü anıların yarattığı derin umutsuzluk ifadesini gördü, hararetle sohbet etmekte olan üç erkeği inceledi ve belki de kendi ruh halini hissedebilecek, duyarlılığını değerlendirebilecek tek kişinin yeni ortaya çıkan bu kuzen olduğunu düşünerek ona yardım etmeye karar verdi. Kahve servisi yapılır yapılmaz saldırı harekâtına geçecekti. Alev saçan bir meleğe, yırtıcı bir aslana, cömert bir prensese dönüşecekti. Gaspar'm bir işi olacaktı; belki otellerden birinin yönetimini üstlenecek, belki seyahat acentasında çalışacaktı; kesinlikle Cuernavaca'daki yeni turistik projeyle hiç ilgisi olmayan bir iş yapacaktı.

Kendi düşüncelerinin cüretine şaşırdı.

Tahmin ettiği gibi, Gaspar'ı işe alması için kocasını ikna etmesi zor olmadı; ikisinin arasında samimi bir ilişki kuruldu. Jacqueline'in hayatına bir yoğunluk, bir renk geldi, evliliğinde olumlu gelişmeler oldu. Márgara Armengol'un evine daha seyrek gidiyordu artık; katıldığı ender toplantılarda

uçkuruna hâkim olamayan, kaba ve zorba bir kocanın kirlettiği nadide çiçeğin basmakalıp hikâyesiyle davetlileri bezdirmiyordu.

Bir yengecin bacağını koparıp arkasında bir şampanyanın patlatılışını duyduğu ve fesat bir düşünceye kendini kaptırdığı âna kadar her şey yolundaydı. Sanki içine düşen bir yıldırım ona enerji yüklemişti: Gözleri parladı, elleri titredi, kalbi gümbürdedi. Aynı düşünce hayatı boyunca ara sıra onu ele geçirdi ve Jacqueline'i temelli kötüden de öte berbat düşünceli bir kadına dönüştürdü.

Bölüm 2

Nicolás Lobato birkaç gün boyunca karısının kuzenini hangi pozisyona yerleştireceğine karar veremedi. Ona en çok Cuernavaca yakınındaki yeni arazide ihtiyacı vardı. Yakında başlayacak olan inşaatı denetleyecek biri gerekiyordu; "Las Palmas" (Palmiyeler, ç.n.) adını vereceği iddialı merkezde otel, havuzlar, bungalovlar, at ahırları, tenis kortları ve golf sahası olacaktı. Birkaç hafta sonra arazideki yapılar yıkılacaktı. Ardından inşaat başlayacaktı. Boğazına kadar borca batacaktı, ama umursamıyordu; her şey yolunda giderse, üç dört yıl sonra ülkenin en muhteşem turizm merkezlerinden birinin sahibi olmakla gurur duyabilecekti. Jacqueline kuzeninin kent dışına gönderilmesine karşı çıktı. Girişilecek inşaatın dev boyutlarda olduğunu söyledi; böylesine masraflı bir girişimin başlatılmasını, geliştirilmesini ve sonuçlandırılmasını finanse etmek ve Las Palmas kâra geçinceye kadar rahatça yaşamalarını sağlamak üzere ellerindeki imkânları geliştirmeleri gerekiyordu. Gaspar o korkunç Asunción Oteli'nde çalışsa daha iyi olmaz mıydı? Nicolás'ın daha binayı satın aldığı anda güvensizlik beslediği yönetimi düzeltebilirdi belki. Onda

öteden beri son derece kötü bir izlenim bırakmış olan yöneticiyi yakından denetleyebilirdi. Las Palmas için yörenin koşullarını ve insanlarını bilen, Cuernavacalı biri daha uygun olurdu. Yabana atılamayacak bu görüşler sayesinde Gaspar Rivero ilk etapta Asunción Oteli'nin restoranının başına getirildi; ayrıca otelin işletilmesini ve yönetilmesini de mümkün mertebe izlemekle görevliydi.

Ancak bu noktada, önceki bölümde sözünü ettiğimiz, Jacqueline'in zihnini bulandıran fesat düşünceye dönmemiz gerekir. Bu fesat düşüncelerin patlaması, 23 Nisan 1960'ta, yedinci evlilik yıldönümü kutlaması sırasında gerçekleşti. Jacqueline o sırada otuz yaşını bitirmek üzereydi. Yıldönümünü Tlalpan'da bir kır lokantasında kutladılar. Davete iki yüz kadar kişi katıldı. Jacqueline kocasının hayatındaki değişikliği Alicia Villalba kendisine davetli listesini gösterdiği anda fark etti: siyasetçiler, bankacılar, otel ve restoran sahipleri, sosyete mensupları ve ciddiyeti biraz hafifletmek amacıyla birkaç sinema oyuncusu. Her şey mükemmeldi. Jacqueline kendisinin sadece sosyete haberlerinden tanıdığı bu insanlarla kocasının ne kadar doğal ve rahat konuştuğunu görünce etkilendi. Nicolás sanki hepsiyle okul arkadaşıymış, hep görüşürlermiş gibi davranıyordu. Birinin sırtına vuruyor, kadınları yanaklarından öpüyor, herkese gülümsüyordu. Pırıl pırıl dişlerine ve son aylarda bıraktığı kaim bıyığa hayran olmaktan kendini alamadı. Nicolás'ın evlilik yıldönümünü değil, Las Palmas projesini başlatmak için ait olmaya karar verdiği sosyal çevreye girişini kutladığı açıktı. Jacqueline çok karışık duygular içindeydi; bir yandan o parlak erkeğin kocası olmasından ötürü gururlanıyor, her girişiminde başarılı olacağına güveniyordu; diğer yandan, bu yeni ve parıltılı hayattan kendisini dışladığı için müthiş bir hınç duyuyordu; kendi kendine, sanki bir teselli mükâfatı sunarcasına, bunun boş ve sahte bir hayat, sadece bir dış görünüş olduğunu, kendisinin gizlice sürdüğü yoğun duygusal hayatla ve geçmişte Márgara Armengol'un çevresinde bulduğu entelektüel motivasyonla kesinlikle karşılaştırılamayacağını söylüyordu. Nicolás'ın yeni stili karşısında zayıf düşmemek için düşmanının o olduğunu hatırlamak zorunda kaldı; kendini ondan korumak, onu alt etmek zorundaydı. Márgara ve dostlarının oluşturduğu grubun bu davette göze batmadıklarını fark etti; o masada belki biraz aşırı bir eksantrik hava fark ediliyordu, ama kesinlikle zarif bir havaydı; diğer davetlileri tamamlayan bir tezat. Buna karşılık, bahçenin en dibinde, tam mutfak kapısının önündeki iki masadakilerin diğer

davetlilere aykırılığı gözü tırmalıyordu. Masalardan birinde, lütfedip gelmiş olan annesi, María Dorotea, María del Carmen, kocaları ve kardeşi Adrián oturuyordu; Marcelo'ya zaten davetiye göndermemişti. Bu grubun ortasında da, herhalde sıkıntıdan patlayan Gaspar Rivero. Eniştelerinin kıyafetleri içler acısıydı, ama ablalarının kıyafetleri anlatılacak gibi değildi. Bileklere kadar inen, bol mu bol siyah saten elbiseler, yeşil dantelden manşet ve yakalar, siyah ceketler, topak topak düşük kalite yeşil mücevherler, muhtemelen kiralanmış saten şapkalar, yüzün bir kenarına düşen koyu yeşil yapma kuş tüyünden sorguçlar; işte böyle giyinmişlerdi. O gülünç grubun ortasında kuzeninin varlığı Jacqueline'de öyle güçlü bir mıknatıs etkisi yaratıyordu ki, bakışları masadan beş dakikadan fazla ayrılamıyordu. Aslında oraya baktığında tek gördüğü, Gaspar Rivero'ydu. Onun gözünde ablaları, enişteleri, kardeşi Adrián, hatta zavallı anneciği bile, insanın ilk bakışta bir papağan sürüsü zannedebileceği gürültücü, aşırı renkli bir faunanın parçasıydılar. Yan masada ise Nicolás'ın güvendiği elemanları vardı. Alicia Villalba, aşırı derecede erkeksi kesimli elbisesine rağmen, diğer davetlilere karışıp ilişki kurmaktan âciz, insan içine çıkmaları kabahat olan kümenin, o ayaktakımımn yanında zarafet ve şıklığın timsali gibiydi.

Bir ara harekete geçmeyi başarabildi. Bakışlarını kuzeninin yüzünden ayırması, değişik gruplar arasında kocası kadar rahat gezinmesi gerekiyordu. Zekice konuşabilen, güler yüzlü bir kadındı o; Márgara Armengol'un cumartesi toplantılarında imkânlarını geliştirdiğinin bilincindeydi. Bahçede sağa sola selam vererek yürüdü ve sonunda kocasının yanına gitti. Kimi kadınların kendisine selam verirken alaylı tebessümlerini, dudak büküşlerini gizlemediklerini gözledi. Jacqueline tepki göstermedi. Bunun anlamı —Márgara bunu defalarca açıklamıştı kendisine— herhangi bir modaya tabi olmayan, kendine ait bir kişiliği olduğuydu; çoğu kadının yaptığı gibi herkesle aynı kıyafeti giymeyen, farklı, giyimiyle kendi tarzını ifade eden bir kadındı ve bu yüzden onu kolay kolay affetmiyorlardı. Günler önce, Alicia Villalba arkadaşlarının davetiyelerini bırakmak üzere eve uğradığında, Nicolás'ın Jacqueline'e topluluk içine ne şekilde çıkacağı konusunda tavsiyelerde bulunabilecek birini, belki bir sunucu aradığını laf arasında, önemsemeden söylemişti. Jacqueline ansızın kendini bir boy aynasında gördüğünde o saçmalığı hatırlayınca kahkahasını zor tuttu; davete şeffaf plastikten, topukları fosforlu ayakkabılarıyla gelmenin belki de fazla cüretkâr olduğunu düşündü. O harika ayrıntının

genelde son derece tutucu olan Meksika toplumu için fazlasıyla avangard olduğunu düşündü serinkanlılıkla.

Son davetliler gittikten sonra, yakınları, yani mutfak kapısının önündeki masalarda oturmaya devam eden akrabalar ve personel Lobato'ların evine gitti; Jacqueline evden çıkmadan önce birkaç şişe şampanyayı soğutmuş ve birkaç tepsi kanepe hazırlanması için talimat vermişti. Alicia Villalba Jacqueline'in annesini Narvarte mahallesindeki dairesine götürmeyi teklif etti. Diğerleri Lobato'ları kutlayarak, eğlencenin ikinci bölümünün tadını çıkarmaya hazır, sürü halinde restorandan ayrıldılar. Ailesi Jacqueline için bir azap kaynağına dönüşmüştü. Bu gürültücü, alacalı faunayı her yere taşımanın kendisi için ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunu kelimelerle anlatmak mümkün değildi! Sinirlerinin bu işkenceye dayanamamasından, hiç beklemediği bir anda bir histeri krizine kapılmaktan korkuyordu. Böyle bir şey olmaması için elinden geleni yapıyordu. Açlıktan nefesi kokan bu sürünün dokundurmalarına, kabalıklarına, başkalarının yanında aldırmadan, ağızlarını doldura doldura, coşkuyla María Magdalena deyişlerine, Adrián'la ablalarının sürekli para istemesine, laubaliliklere, hakaretlere, hepsine bir tek şey için katlanıyordu: Yaklaşık on aydır âşığı olan Gaspar Rivero'yla ilişkisini bu korkunç aile gelenekleri ağında eritmek için.

Yıldönümü kutlamalarının evdeki ikinci bölümünde hayatının yeni bir dönemi başladı. Bu konuda yapabileceği tek açıklama, aile kutlamasının bir noktasında elleriyle bir yengecin bacağını kopardığı, çıkan kuru sesin kendisini şaşırttığı, bu sesle aynı anda açılan bir şampanya şişesinden çıkan sesin duyulduğu ve sanki bir sesin ona, "eve ateş ediyorlar" dediğiydi; bir yandan da, benliğinin en derin noktalarından fışkıran bir nefretle çakırkeyif dört kadının mambo yapışını seyrediyor, salonun başka bir bölümündeki erkeklerden gelen, hiç kuşkusuz Nicolás'ın anlattığı belden aşağı fıkraların ardından patlayan gürültülü kahkahaları duyuyordu. Kocasının çifte kişiliğine şaşırıyordu; yapıştığı sosyetik çevrede bir züppeyken, hemen ardından, halkın arasında hovardanın teki olabiliyordu. Kuzeninin koruduğu mesafe, ölçülülüğü ve buz gibi gülümsemesiyle çektiği duvar da dikkatini çekti. Yengecin bacağını kopardığı ve şampanyanın patlatıldığı anda, hayatının bir bölümünün sona erip bir yenisinin başladığını anladı; daha dolu, daha özgür bu dönemde o delikanlı, kuzeni ve âşığı kimsenin

müstehcen fıkralarını dinlemek, emir almak, Nicolás'ın çalışanların üzerinde kurduğu baskının altında ezilmek zorunda kalmayacaktı.

Yaşadığı aydınlanma hem göz kamaştırıcı, hem de ürkütücüydü. Onunla yüzleşmeye hazır olmadığını fark etti. Titremeye başladı, sonra gülmeye koyuldu. Sevinç gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissediyordu. Mutluluğunu avaz avaz haykırmak, ciğerlerinin bütün gücüyle bağırmak istiyordu. Ama o iğrenç köylülerin karşısında histerik kadın görüntüsü sergilemek istemiyordu. Kesin özgürlüğe kavuşuncaya kadar rol yapmayı, duygularını gizlemeyi öğrenecekti. Çocukluğundan beri sinir hastası olarak görülmekten bıkmıştı; ona sorulursa, bu rivayetlere meydan veren olaylar, ablalarından daha ince duyarlılığının ifade bulmasıydı. Banyoya gidip yüzünü yıkamaya, biraz lavanta koklamaya niyetlendi. Ama ayağa kalktığı anda, dayanmaya, son etaba yenilmeden ulaşmaya kesin kararlı olduğu halde, göğsünden bir hıçkırık yükseldi. Bir şampanya şişesinin daha gürültüyle patlatıldığı âna denk geldi hıçkırık. Etrafındakilerde bir şaşkınlık hissetti. Jacqueline içinde boğulmasına ramak kalan ani mantıksızlık dalgasında, daha hedefine varmak üzere bir adım atmamışken, zaferini baltalamak üzere olduğunu fark edecek basireti bulabildi. Tepkilerinin süratiyle öteden beri gurur duyardı; o gün de istisna teşkil etmedi. İnlemeler, titremeler ve hıçkırıklar eşliğinde haykırmaya başladı:

—Deprem! Deprem! Tanrım, deprem oluyor, farkında değil misiniz?!

Ortalık bir anda karıştı. Herkes deprem işaretleri aramaya koyuldu. Evde bir şeyler yerinden oynamış mıydı, lambalar sallanıyor muydu, resimler, perdeler hareket ediyor muydu? Hiçbir hareket yoktu! Her şey yerli yerindeydi.

—Bizi evden kovmak için düzenlenmiş pek kurnazca bir oyun doğrusu! —diye haykırdı María Dorotea, öfkeyle. —Tam María Magdalena'nın yapacağı şey! Ben onu avcumun içi gibi tanırım, yıllar boyunca katlandım, ama bugün onun istediği olmayacak.

Misafirler gecenin geç vaktine kadar kalıp içmeye ve dansa devam ettiler. Jacqueline kocasının ve o sırada gelen Alicia Villalba'nın yardımıyla odasına götürülüp yatağa yatırıldı. Hıçkıra hıçkıra ağladı, sonra yavaş yavaş sakinleşti. Aynaya baktı; o kadar feci görünüyordu ki, uzun süre daha

ağladı. Birkaç kere otlakçıları kovmak, müziğin volümü, yaygara ve kahkahaları yüzünden bağıra çağıra hakaret etmek üzere yerinden kalkacak oldu, ama ayağa kalktığı anda tekrar kendini yatağa atıp ağlamaya devam ediyordu. Aynada kendini her gördüğünde yeniden şok geçiriyordu. Yüzü şişmişti; fare gözüne benzer, yarı kapalı gözlerinde acınası bir bakış vardı. Hıçkırıkları, o gün kutlama işkencesine katlandığı yedi yıllık evliliği boyunca yaşadığı baskıdan onu kurtarmaya yetmedi. Zor bela yerinden kalktı, odasından çıktı, merdivene kadar yürüdü ve oradan, tırabzanın yanına, yere yatıp diğerlerine görünmeden, tir tir titreyerek aşağıdakileri seyretmeye koyuldu. Görgüsüzler sürüsü önü alınamayan bir sarhoşluk dalgasıyla zıvanadan çıkmış gibiydi. Gaspar'ı ceketiyle kravatını çıkarıp atmış, María Dorotea'yla çılgınca mambo yaparken görünce kaygılandı; María Dorotea en bayağı kabare artistleri gibi sürekli ağzını açıyor, dilini çıkarıp çiklet çiğnermiş gibi yapıyordu; müstehcen figürlerle belden aşağısını kuzenine yaklaştırıp hemen çekiyor, ardından hayvansı hareketlerle karşısında diz kırıp çöküyordu; bir yandan aman dileyen, bir yandan da erkekle birleşmek için yakaran bir kadın izlenimi uyandırıyordu; sonuç güzel olmamak bir yana, iğrençti. Korkunç bir gösteri! Gaspar'ı herkesten ayrı bir koltuğa gömülmüş, yüzü sevdiği kadının yaşadığı korkunç aydınlanmanın bilinciyle —nasıl bilincine varacaksa! —kederli bir halde görmeyi o kadar isterdi ki! Ağır adımlarla, duvarlara tutunarak kocasıyla paylaştığı yatak odasına döndü; kriz geçmişti, Jacqueline coşkuyla hüzün arasında gidip geliyordu. Kendisi duygularının yoğunluğu altında ezilirken María Dorotea kadar aşağılık bir kadınla en bayağı şekilde dans eden bir erkek uğruna yakın geleceğin sunduğu ciddi tehlikeleri göze almanın anlamı var mıydı? Zihni dizginlenemeyen bir koşu tutturmuştu. Planlar yapıyor, vazgeçiyordu; yakın gelecekte tamamlanması gereken programın ayrıntıları dur durak bilmeden peş peşe ortaya çıkıyor, birbirine karışıyor, sıfırlanıyor, Jacqueline'i serseme çeviriyordu. Sonuçlar elini uzatsa yakalayacakmış kadar yakınında görünüyordu. Gaspar'ın boşanma işlemlerini hızlandırması gerekliydi, bunu sık sık tekrarlıyordu kendi kendine. Evlendiği kadın ona özgürlüğünü vermemekte direniyordu. Jacqueline'in kafası karışıktı. Son on aydır hayatının en mutlu dönemini yaşamaktaydı. Gaspar ona ailevi sorunlarını, kızlarının geleceği için kaygılandığını anlattığında onu kederine, korkularına ortak ediyor, sevgiliden öte, kız kardeş, dost, anne yerine koyuyordu.

Tekrar aynanın karşısına geçip oturdu, gözyaşlarını sildi, yüzüne bol bol serinletici losyon sürdü. Sonra bir havluyla temizledi. Aynada kendini uzun uzun inceledi ve memnun kalmış olmalı ki, yatağa uzanıp hatıralara daldı.

"Her aşkın başlangıcı biraz şafağa benzer," derdi Márgara Armengol. Bir sabah aynanın karşısına geçip çeşitli kıyafetler denemeye koyuldu; en şık kıyafetle başladı, epey bir süre sonra bir etekle süveter giyip üstüne bir yağmurluk almaya ve kafasına da eski mavi beresini takmaya karar verdi. Süvetere, iki göğsünün arasına küçük bir papatya demeti şeklinde bir broş iğneledi; papatyaların birinin ortasında minik bir saat vardı; kocası bu broşu her gördüğünde zevksiz espriler yapardı. Otomobiliyle Asunción Oteli'ne doğru yol alırken ilk aşk randevusuna giden bir Fransız öğrenci gibi hissediyordu kendini. Otelde resepsiyona gidip iri yarı, tıraşı uzamış, ceketinin yakası kepekle kaplı yöneticiye bir zincirle bir kayış almak istediğini söyleyip nerede bulabileceğini sordu; zincir ince altından olacaktı, ona broşun saatini takacaktı; böylece saat göğsünden bir otuz santim kadar uzaklaşacak, saate her bakmak istediğinde broşu çıkarmak zorunda kalmayacaktı; kayış da deriden olacaktı, köpeği için; yani kendisi için ince bir altın zincir, köpeği için de kayışlı bir tasma istediğini tekrarladı çirkin suratlı adama; adam gönülsüzce cevap vererek en yakındaki, Paseo de la Reforma'daki Sanborn's mağazasına gitmesini önerdi. O anda Gaspar Rivero boy gösterdi ve Jacqueline'i görünce belli ki şaşırdı. Jacqueline evde görüştüklerinde, kocasının sırtı dönükken aralarında geçen yoğun bakışmalardan, yalnız buluşacakları günün yakında geleceğini kuzeninin anladığından hiç kuşku duymuyordu. Gaspar onu kibarca otelin kapısına kadar geçirdi; kapıda alçak sesle otele uğramasının doğru olmadığını, çünkü yönetici Morales'in kendisini tanıyabileceğini, buluşmalarını yanlış anlayabileceğini ve kocasına yanlış aktarabileceğini söyledi.

Jacqueline yöneticiyle karşılaşma ihtimalinden korkmadan hangi saatte otele uğrayabileceğini sordu.

—Morales köpek gibidir; köpeğe onun kadar benzeyen başkasını görmedim —diye cevap verdi Gaspar—. Bütün gününü otelde geçirir. Elinden gelse kulübesini buraya kurar, kiraya, yemeğe para vermemek için hiç çıkmazdı dışarı. Cumartesileri öğle yemeğinden sonra istemeye istemeye gider, pazartesi şafak sökerken döner — diye açıkladı.

O hafta cuma günü öğleden sonra Jacqueline Gaspar'a telefon etti. Nicolás'ın her zamanki gibi Cuernavaca'ya gittiğini söyledi; o pespaye sevgililerinden biriyle gittiğinden emindi, ama onu evliliğinin sorunlarından haberdar etmek için aramamıştı; o konunun ilginç bir yanı yoktu, ertesi gece onu bir toplantıya davet etmek için arıyordu; gerçek dünyasını, suda balık gibi hareket ettiği dünyayı tanımasını istiyordu. Onu hep düşmanca ortamlara hapsolmuş halde, Nicolás'ın yanında çalışan personelle birlikte, daha da beteri, muhtemelen fark etmiş olacağı gibi kendisinden apayrı insanlar olan kendi akrabaları arasında görmüştü. Mesela demirci eniştesi Jesús'la ne gibi bir ortak yanı olabilirdi, söyleyebilir miydi acaba? María Dorotea'nın ağzına takdırdığı o altın dişle ne korkunç bir görüntü oluşturduğunu fark etmiş miydi? Onlarla selamlaşmak bile sinirlerini geriyordu. İşte bu yüzden de, gerçek ailesiyle, kaderin tayin ettiği ailesiyle değil, kendi seçtiği küçük arkadaş grubuyla beraberken buluşmak istiyordu onunla; onlardan çok hoşlanacağından emindi. Ve böylece Jacqueline Gaspar'ı Márgara Armengol'un toplantılarından birine götürdü. O cumartesi günü alışverişe büyük özen gösterdi; öğleden sonra arkadaşının evine uğrayıp deniz ürünleri, kuşkonmaz konserveleri, sosis, jambon, değişik peynirler, fındık fıstık, meyve ve çeşit çeşit içki bıraktı. Márgara'nın evine vardıklarında Elvira Ríos'un eski bir plağı çalıyordu. Gaspar ısrarlı bir tavırla dansa kaldırmak istedi onu; o da alçak sesle dans müziği olmadığını, zaten arkadaşının evinde dans edilmediğini söyledi. Gaspar'ın ne kadar üzüldüğünü hâlâ hatırlıyordu; bir şeyler homurdandı; Jacqueline ne dediğini anlamamakla birlikte diğerlerinin alaylı bakışları karşısında dans etmeye karar verdi. İki parça sonra oturdular. O gergin, çekingen, ürkek adam onu konuşmasının samimiyetiyle öylesine cezbetmiş olan kuzeni miydi gerçekten? Kendini beğenmiş, demode snoplar dediği o insanların arasında rahat etmediğini anlamamak mümkün değildi. Jacqueline ilk kez bu toplantılara onun alıştığından farklı bir açıdan bakılabileceğini düşündü. Oradan erken bir saatte, gece yarısından önce ayrıldılar. Kuzeninin itirazlarına rağmen onu otele götürmek konusunda ısrar etti. Jacqueline sohbet etmeye çalışıyordu, Gaspar ise tek kelimeyle, zar zor cevap veriyordu. Otele vardıklarında Jacqueline arabadan indi ve sanki öyle kararlaştırmışlar gibi, elinden geldiğince fütursuz bir tavırla Gaspar'la birlikte otele girdi.

Gaspar Rivero onu odasına götürmeye hevesli görünmüyordu; bir gören olabileceğini, bu ziyaretin bir şekilde duyulacağını, bu tip hikâyelerin hep kötü bittiğini ileri sürüyordu; Jacqueline o gece dinledikleri Elvira Ríos şarkılarından birini mırıldanmaya başladı: "Sevgilim, yine sana sohbete geldim / seninle konuşmaya davet ediyor gecenin sessizliği..."; belli ki onu vazgeçirmeyi amaçlayan sözleri dinlememeye kararlıydı. Öyke ki, Gaspar'ın onu içeri almaktan başka çaresi kalmadı. Jacqueline yatağın üstüne oturdu ve ağır ağır soyunmaya koyuldu. Bir komodinin üzerinde yanında iki kız çocuğuyla bir kadının gümüş çerçeve içinde fotoğrafı duruyordu. Gaspar kızları olduğunu söyledi. Seviştiler; Jacqueline bu sevişmede bir şeylerin eksik olduğu hissini edindi, neredeyse her şeyin; fiziksel yetersizliklerden değil de, psikolojik yetersizlikten kaynaklanan bir eksiklik; kuzeninin ona âdeta mecburen, uzaktan kumandayla, vekâleten sahip olduğu duygusuna kapılmıştı; bu duygular onu mağlup etmedi, aksine Gaspar korkudan kaynaklanan direncini alt edinceye kadar mücadele etme isteği verdi. Gaspar'ın vücudundan yayılan keskin koku onu okşamaların hepsinden daha çok tahrik ediyordu. Yataktan çıkmadan birer sigara içtiler. Jacqueline kuzeninin zayıf, kaslı, esmer bedenini kendi beyaz, yuvarlak hatlı bedeniyle karşılaştırdı. Bir an utanıp üzerini örttü; sonra zayıfların özellikle ete, yani şişmanlara düşkün olduklarını duyduğunu hatırlayıp gülümsedi. Gaspar duş almak üzere banyoya geçtiğinde Jacqueline fırsattan yararlanıp odayı biraz inceledi, Gaspar'ın ceplerini karıştırdı. Cüzdanındaki şişkin para tomarını görünce ürktü. Resmen bir servet! Komodinin üstünde duran resimde kızlarının yanındaki kadından başka bir kadının oval fotoğrafını bulunca daha da çok şaşırdı. Aceleyle giyindi. Bir hınç patlaması yaşamak üzereymiş gibi hissediyordu kendini. Gaspar banyodan çıktığında, doğrudan öfkeli bir soru yağmuruna tuttu onu. Karısının fotoğrafını hem yatarken, hem uyandığında görecek şekilde baş ucunda tuttuğu halde niçin boşanmak üzere olduğunu söylemişti? Peki ya öteki? Hangisi? Yoksa cebinde fotoğrafını gezdirdiği pespaye karıyı unutmuş muydu? O kaltağı, o orospuyu kalbinin üzerindeki cebinde taşıdığını fark etmediğini mi sanıyordu yoksa? Derhal odayı terk etmek üzere son izzetinefis kırıntılarını toparlayarak ayağa kalktı.

—Sakın beni arama. Bu ahıra bir daha geleceğime yılan eti yerim daha iyi —dedi, oval fotoğrafı çantasına koyarak; bir yandan da odada iğrenç bir koku varmış gibi sesli sesli etrafı kokluyordu. Dudakları büzülmüş,

bakışları kaymıştı. Gaspar soğukkanlı bir edayla ayna karşısında saçını tarıyor, fazla umursamıyordu onu. Eşyalarını karıştıracak kadar alçalabileceğini hayalinden bile geçirmemiş olduğunu söylemekle yetindi; fotoğrafı geri vermesini rica etti; Jacqueline bir kahkaha patlattı ve maçoluğunu kanıtlamak istiyorsa zorla almasını, skandaldan filan korkmadığını söyledi bağırarak. Gerekirse deliler gibi bağırır, kocası da olayları öğrenirdi; o zaman o örnek elemanının, sessiz sedasız, namuslu taşralı delikanlı gibi geçinen elemanının, cüzdanında bir servet taşıdığını söylerdi, bakalım nasıl açıklayacaktı bu durumu? Gaspar tek kelime etmeden kravatını bağladı, ceketini giydi, Jacqueline'e kapıyı gösterdi ve arabasına kadar ona eşlik etti. Jacqueline evine geldiğinde fotoğrafa dört iğne batırdı: her iki gözüne, ağzına ve alnının ortasına birer iğne.

Aşağı yukarı bir ay sonra, aile toplantılarından nefret etmekle birlikte, küçük bir davet düzenleyebileceğini düşündü. Kuzeninin keskin vücut kokusu onda saplantı haline gelmişti. Sıradan bir pis vücut kokusu değildi bu; içten gelen bir kokuydu, belki endokrin salgılarının özelliğinden kaynaklanıyordu. Toplantı fikrinden hiç hoşlanmıyordu, ama bu koşullarda zorunluydu. Kocasından Gaspar'ı davet etmesini rica etti, ama o unuttu ve aile toplantısı tam bir fiyasko oldu. Bazı kişilerin kriterler konusundaki esnekliğini bayağılık işareti gibi gördüklerini biliyordu; Jacqueline bu kişileri, gerçek sıradanlığın ne olduğunu tam olarak anlamaları için, María Dorotea, María del Carmen ve kocalarını beş dakika seyretmeye davet ediyordu. O toplantının başında sıkıntıdan patladı, sonra, kuzeninin gelmeyeceğinden emin olunca, yavaş yavaş sinirlenmeye başladı. Sonunda davetlilere açtı ağzını, yumdu gözünü, onlar da aynı şekilde karşılık verdiler. Konuşmaya başladıklarında ona María Magdalena diye hitap ediyorlar, bu da onu zıvanadan çıkarmaya yetiyordu. Karşılıklı o kadar tatsız laflar söylendi ki, Lobato'ların evindeki aile toplantıları temelli sona erdi.

Günün birinde, öğle yemeği saatinde, Nicolás yanında Gaspar Rivero'yla çıkageldi. Kahveler içilirken kardeş çocukları birbirleriyle konuşmaya başladılar; işte o anda, ilişkinin altın çağı başladı. Jacqueline kilo verdi; gardrobunu yenileyip yumuşattı; Márgara Armengol'un evindeki toplantılara katılmaktan vazgeçti; arkadaşına binde bir tek başına ziyarete gidiyor, tutkulu ifşaatlarda bulunuyordu; arkadaşı da bu itiraflara karşılık

evinin her ikisine de daima açık olduğunu hatırlatıyor, o delikanlının çekingenliğine rağmen ne kadar kaliteli biri olduğunu hemen anladığını söylüyor, genç bir yazarın bir sonraki kitabının basımı şerefine, bir tiyatrocunun yakındaki düğünü şerefine ya da bir ressamın son sergisi şerefine düzenlemek niyetinde olduğu bir kokteyl için laf arasında ondan yardım rica ediyor, bundan böyle bu tür davetlerde onu da görmek istediğini ekliyordu. Kuzenini de, söylemeye gerek bile yoktu, artık sürekli davetli kabul ediyordu.

Evet, bu öykünün bir anlamı olması için, bir yengeç bacağının koparılıp şampanya şişesinin patlatıldığı andan başlamak gerekir. Sevgili Jacqueline'imizin kaderini tayin eden an! O gece ve onu izleyen günlerde, bir dizi sorundan ibaret olan evliliğini baştan sona gözden geçirdi. Harekete geçmeye kararlıydı, ama konuyu kuzenine nasıl açacağını iyi düşünmek, temkinli olmak zorundaydı. Gaspar'ın fazlasıyla duyarlı olduğunu düşünüyordu; kendisi gibi kuvvetli değildi. Yıllarca aşağılandıktan sonra intikam alma ihtiyacı duyduğunu anlayamazdı. İyi bir çocuktu, masumdu. Dolayısıyla Jacqueline onu, her ikisini, yaşadıkları bu kısıtlı, sakat, geleceği olmayan aşkı düşününce ne kadar üzüldüğünü söylemekle başladı işe. Bir çözüm bulamıyordu. Boşanacak olursa Nicolás ona metelik vermeyip kuzenini de işten atabilirdi. Yine sefalete mi dönecekti? Asla! Kocasının ona dokunmasına, canı her istediğinde bedenini ele geçirmesine tahammül edemediğini söylüyordu. Böyle zamanlarda ne kadar kaba, ne kadar acımasız olduğunu kimse tahmin edemezdi. Birkaç gün boyunca aynı konuşmaları tekrarladı durdu, Lobato'nun içinde yüzdüğü muazzam servete, böyle bir refahı hak etmediğine, sermayesini en bayağı kenar mahalle kadınlarına yedirmekten başka şey yapmayan bir geri zekâlı olduğuna değindi; sonra da o paranın Gaspar'a ait olması gerektiğini söyledi ısrarla, o yirmi altı yaşındaydı, yetenekliydi ve parayı hak eden de oydu. Nicolás'ın servetinden yararlanabilse hayatın cennet olacağını söylüyordu, Asunción Oteli'nin köhne yataklarından birinde uzanmış yatarken. Yalan mıydı? İtiraz edebilir miydi? Muhteşem sahneler hayal ediyor, bunlar genellikle Venedik kanallarında bir gondol gezintisiyle noktalanıyordu. Başlangıçta Gaspar bu yorumları sinsi sinsi gülerek karşılıyordu; sanki sırf tehlikeli bir şakayı dinlemekle suç işlermiş gibiydi; zamanla sevgilisinin tekrarlamaktan vazgeçmediği konferanslarına boyun eğdi, çünkü Jacqueline artık başka bir konuda konuşamaz olmuştu. Gerekli adımları bir bir kararlaştırmaya

başladılar; Gaspar tıpkı başlangıçta dinlerken olduğu gibi temkinli, oyun oynarmış gibi bir tavır içindeydi; Jacqueline ise gemi azıya almıştı; sonunda işin hayal kısmı tamamen silindi ve gayet ciddi konuşur oldular. Jacqueline çok önemli bilgiler sağladı. Evde bir tabanca vardı. Nicolás tabancayı yazı masasının orta çekmecesinde tutardı. Gaspar'a tabancayı bir an önce gösterse iyi olurdu. Belirli bir noktada şüpheleri üzerlerine çekmemek için görüşmeye ara vermeleri gerekecekti. Sadece Nicolás Gaspar'ı eve yemeğe davet ettiğinde görüşeceklerdi. Gaspar kimi hafta sonları Nicolás'la birlikte gideceğini söyledi; birkaç kere rica etmişti gelmesini, Cuernavaca'da tamamlamakta olduğu inşaatla ilgilenmesini istiyordu. Her ikisi de tamamen doğal davranacak, çok ketum olacak, pis zorbanın defterini dürme zamanı gelinceye kadar ayrı yaşayacaklardı. Jacqueline bu deyimi duyduğunda bedeninde tatlı bir ürperti gezindi. Tek şart koşuyordu: Kendisi ateş etmeyecekti. Bir kere, daha önce eline tabanca almamıştı; İkincisi, bu iş bir eşe düşmezdi. Örneğin kendisi Gaspar'a karısını öldürmesini teklif edemezdi. İnsan bazı şeyleri yapabilirdi, ama bazı şeyleri asla yapamazdı.

Öngördükleri ayrılık öncesinde Nicolás Lobato'yu öldürme planının bütün ayrıntılarını tekrar gözden geçirdiler. Bir keresinde Gaspar randevuya telaş içinde geldi. Hiç ara vermeden konuşuyor, ara sıra söylediklerini anlamak zor oluyordu. Meksika'nın en ünlü üç avukatından biriyle görüştüğünü söyledi; birkaç hafta içinde boşanma davasını sonuçlandırabileceğini söylemişti. Avukat işe karısını takip ettirmekle başlayacaktı. Mükemmel ajanları vardı, yani Rosario orospuluk ediyorsa kiminle, nerede yaptığını bir çırpıda öğrenirlerdi, o zaman işi bitmiş demekti. Eğer kimseyle birlikte olmadığını keşfederlerse, ki Gaspar buna ihtimal vermiyordu, çünkü karısının ne kadar iştahlı olduğunu biliyordu, o zaman da hünerlerini gösterip profesyonel bir âşık çıkaracaklardı karşısına. Bunların çok becerikli olanları vardı, asla hata yapmazlardı. Sonunda bir gün fırın açık, mercimek içine verilmek üzereyken yakalayacaklardı onu. Fotoğraf makineleri derhal kullanılacak, flaş mı ne lazımsa yapılacaktı. Âşığı iş üstünde yakalayacaklardı. Ondan sonra da karısı, canı istesin istemesin, Gaspar'dan boşanmayı kabul edecekti. Para lazımdı. Gaspar o günden itibaren Jacqueline'e aşırı gibi gelen meblağlar istemeye başladı, ama kuzeninin anlattığı boyun eğdirme yöntemleri ve karısından söz ederken kullandığı kelimeler kendisinde tiksinti yarattığı halde istediği paraları

derhal veriyordu. Bir keresinde Nicolás'ın bir Roma seyahatinde hediye ettiği inci kolyeyi rehine konulmak üzere vermek zorunda kaldı.

Gaspar'la ilk yattığı geceden beri kocasıyla sevişmeye karşı konulmaz bir ihtiyaç duyuyordu. Cinayet planları ilerledikçe gözle görülür derecede ateşlenmekteydi. Nicolás Lobato bu sevişmelerden aldığı hazza şaşırıyordu; hiçbir kadın bu hazzı yaşatamamıştı ona. İki erkeğin rekabeti Jacqueline'de yeni bir erotik figür yaratmıştı. Gaspar'ın gönülsüzlüğü Nicolás'ın saldırganlığıyla zenginleşiyordu. Kocasının sabun ve deodoran kokusuyla kuzeninin tahrik edici pis kokusu.

Çok dikkatli olmak gerektiğini söylüyorlardı hep birbirlerine; bütün ayrıntıları belirlemek, hiçbir şeyi şansa bırakmamak gerekiyordu. Gaspar Nicolás Lobato'nun işinin Cuernavaca yolunda görülmesi gerektiği kanısındaydı. Jacqueline o gün Las Palmas'ta tamamlanmak üzere olan inşaatı görmek için onunla birlikte gitmek istediğini, oradan da Tepoztlán'a devam edip eski üniversite arkadaşlarıyla buluşacağını söyleyecekti. Evden Nicolás'la birlikte çıkacaktı. Kapıları, kirişleri ve demir işleri satışa çıkarılacak, yıkılmakta olan eski bir evi göstermek bahanesiyle eski yoldan gidilen bir çiftliğe uğramaya ikna edeceklerdi onu; böylece kontrol kulübelerinin önünden geçmeyecekler, birileri tarafından görülüp teşhis edilme ihtimalini ortadan kaldırmış olacaklardı. Gaspar Jacqueline'in arabasını kullanacaktı; tabanca torpido gözünde olacaktı. Lobato'lar yolun ıssız bir noktasında, Gaspar'ın toprak bir yoldan onları götürmek üzere beklediği yerde duracaklardı. Arabadan indiklerinde âşık Nicolás'a arkadan yaklaşacak ve garantili olsun diye çok yakından ateş edecekti. Sonra ikisi Jacqueline'in arabasıyla başkente döneceklerdi. Her biri kendi şahitlerini ayarlayacaktı. Zor değildi. Jacqueline Márgara'yı arayacaktı. Konuşmaya başlar başlamaz arkadaşından özür dileyip kapının çalındığını söyleyerek beş dakika sonra aramasını rica edecekti. Böylece o gün öğleden sonra México'da, evinde olduğunu kanıtlayabilecekti. Gaspar hem çalışanlar hem de müşteriler tarafından görülecek şekilde restorana sık sık girip çıkacaktı; sonra odasına kapanacak ve telefonla bira ve sandviç siparişi verecekti. Ona benzer bir şey. Her ikisinin de öğleden sonrayı kentte geçirdikleri fikri çeşitli insanların zihninde yer edecekti. Nicolás'ın üstünde ve arabanın içinde herhangi bir kimlik bulunmayacaktı. Polis cesedi teşhis etmekte gecikecekti. Kocasının bir cinayete kurban gittiğini Jacqueline'e

bildirmeleri belki bir günden fazla sürecekti. Hâlâ düşünülmesi gereken kimi ayrıntılar vardı. Örneğin bir şanssızlık sonucu tanıdıkları biri onların birlikte döndüğünü görürse mazeret uydurmak zorundaydılar; düşük bir ihtimal olmakla birlikte atlanmaması gerekirdi. O tarihte evden çıkışlarına kimse şahit olmasın diye şimdiden hizmetçi kadınla konuşup izin gününü pazardan cumartesiye almak gerekirdi.

Plan böylelikle geliştirildi. Gaspar Rivero yolu ve olanaklarını incelemeye başladı. Yalnız buluşmaya ara verdiler. Ancak çok gerekli olduğu takdirde telefonlaşmaya ve şifreli konuşmaya karar verdiler. Acil bir durum olursa önceden belirlenmiş bir yerde randevulaşacaklardı: Rafların arasına gizlenerek konuşabilecekleri, Juárez caddesindeki Zaplana kitapçısı. Cinayet tarihini belirlediler. Jacqueline güvenliydi, kendisiyle mutluluğu arasındaki engelin pek yakında kalkacağından emindi.

Belirlenen tarihten birkaç gün önce, bir akşam Nicolás Lobato eve yanında Gaspar'la geldi. Akşam yemeğinin ardından, iki erkek salona geçip domino oynayarak Jacqueline'in işitemeyeceği şekilde gizli gizli konuşurlarken, o da kendisini özgürlüğüne kavuşturacak olan silahı görmek, eline alıp okşamak fikrinin cazibesine karşı koyamadı. Bu güdüyü marazi bulmakla birlikte ona direnemedi. En dibinde tabancanın durduğu yazı masası çekmecesini açtığında, bir zarfın içinde fotoğraflar gördü ve laf olsun diye —hiç merak etmediğine yemin edebilirdi —açtı. Zarfın içinde mayolu üç çiftin fotoğrafları vardı. Nicolás herhalde yanında çalışan genç bir kızla birlikteydi; Gaspar ise göğüsleri açıkta bir kadını öpüyordu. Nedenini bilmiyordu ama, o anda bunun fotoğrafına iğneler batırdığı kadın olduğundan emin oldu. Evet, ilk birlikte oldukları gece Gaspar'ın cüzdanında resmini bulduğu sürtük olduğu şüphe götürmezdi. Jacqueline'in o anda aklını temelli nasıl kaçırmadığını açıklamak mümkün değil. Kuzeni o lanet olası melek suratıyla aylar boyunca bir geri zekâlı gibi kandırmıştı onu. Bol bol parasını almıştı. Jacqueline kendisini korkutan bir basiretle geleceğini gözünde canlandırdı:

Nicolás Lobato'nun cenazesinden sonra Gaspar onu daha da çok seviyormuş gibi yapacaktı; zamanı geldiğinde onunla evlenecek, sonra, ilk fırsatta öteki dünyaya gönderecekti, tıpkı zavallı kocasını göndermeye niyetli olduğu gibi; böylece serveti ele geçirdikten sonra fotoğraflarda öpüştüğü

kaşarlanmış orospunun hizmetine sunacaktı. Boğazından art arda ürkütücü çığlıklar koptu. Salona gitmek istedi, ama o sersemlikle farklı bir kapıdan çıktı ve ansızın kendini karanlıkta, bahçede buldu. Önce havaya ateş etti. Bağırıyor, uluyor, yüzünün gözyaşlarıyla sırılsıklam olduğunu hissediyor, ölmek istiyordu, ama önce sahtekâr âşığını öldürme zevkini tatmak niyetindeydi. Geri zekâlı gibi pençesine düşmüştü onun! Erkekler ona mani olmak üzere koşup geldiler. Jacqueline üç dört el daha ateş etmeyi başardı, nereye, kime ateş ettiğini bilmeden. Yüzünde bir tokat hissetti, ağzında yapışkan, tuzlu bir şey eridi, yüzüne bir tokat daha atıldığını, sonra başını kalın bir kumaşa sardıklarını hissetti. Ona vurduklarını, tabancayı tutan kolunu büktüklerini fark etti. Sağ kolu omzundan parmak uçlarına kadar ısınmış, ateş gibi olmuştu. Ardından her şey karıştı. Tek hatırladığı, bir batma hissiyle tanımadığı birinin koluna yaptığı iğneydi. Çok daha sonra, önce neresi olduğunu anlayamadığı beyaz bir odada uyandı; yatağının yanına oturmuş bir kadın sakin olsun diye yakarıyordu ona: Bir hemşire. Tek anladığı, yaşamak istemediğiydi; bundan sonraki günlerde yemek yemeyi kesinlikle reddetti, onu serumla beslediler; odaya bir doktor ya da hemşire girdiğinde tek kelime konuşmaya yanaşmıyor, sadece ağlıyordu. Birçok kez annesini gördü; karşısında oturuyor, kocası adına ona yalvarıyordu, Nicolás'ın çok acı çektiğini, çok üzüldüğünü, onun iyileştiğini görmekten başka şey istemediğini söylüyordu; sonra kocasını da yanında gördü, elini, yanaklarını öpüyordu, ama ne dediğini anlayamıyordu; bazen de odası insanlarla dolup taşıyordu: Annesi, kocası, iki ablası, yapmacık bir tonda onu azarlayan, yaramazlık yapan çocuklara yapıldığı gibi parmağını sallayan hemşire. Yavaş yavaş ödün vermeye başladı, ölme isteği azaldı, bir gün yemek yemeyi denedi, serumdan vazgeçildi, doktorlarla, hemşirelerle, hatta Nicolás'la konuşmaya başladı; sonra bir gün kocası elinde bir valizle geldi, hemşire içinden evlilik yıldönümünde giydiği elbiseyi çıkardı ve giyinmesine yardım etti. Nicolás omuzlarına kürk bir manto attı, parmağına da güzel, zümrüt bir yüzük taktı. Ağlamaya başladı, başını kocasının göğsüne yasladı ve böylece, sarmaş dolaş, o kaba adamdan hayatta beklemeyeceği şefkatli bir muamele görerek odadan çıkıp arabaya bindiler ve sonra yine evde buldular kendilerini. Jacqueline yatağına yatırıldığında yine sessizce ağlamaya koyuldu. Hastanede gereksiz bir skandala yol açmamak için kürkle yüzüğü kabul ettiğini, ama bir daha asla kullanmayacağını söyledi kendi kendine. Konuşmaya ne hevesi ne de hali vardı. Hiçbir şeyi merak etmiyordu. Kocasının bedeninden yayılan sıcaklığı

ve gücü hissetmek hoştu bir bakıma. Nicolás da yatak odasına girdiklerinden beri konuşmuyordu; onu yatağa yatırdı, ellerini okşadı, sonra boğuk bir sesle Jacqueline'e aptallık ettiğini, koca bir aptal olduğunu, hayatında onun için tek önemli kadın olduğunu, bundan nasıl şüphe edebildiğini anlamadığını, şimdi yaramazlık yapmayıp uyuması gerektiğini, geçmişteki saçmalıkları ikisinin de ummadıkları kadar çabuk unutacaklarını, ona ihtiyacı olduğunu, onu sevdiğini, çok sevdiğini, çok çok sevdiğini... söyledi.

Bölüm 3

Jacqueline kesintisiz bir hüzün içinde yaşıyordu. Bir krizden çıkıp yenisine giriyordu. Bazen migreninin şiddetinden başını oynatamıyordu. Boyun ve sırt ağrıları yüzünden günler boyunca felçliymiş gibi kıpırdayamıyordu. Psikiyatrlar da dahil birçok doktora göründü; her şeyden bahsediyordu onlara: Çocukluk travmaları, Nicolás'ın onu birkaç kere intiharın eşiğine sürüklediğini inanarak söylediği ihanetleri, bütün dertlerinin panzehiri olan öğrenme hevesi. Şikâyetlerinin ardı arkası kesilmeyen bir papağan gibiydi. Ama şunu belirtmek gerekir ki, Gaspar Rivero'yla aşkı konusunda, kuzeniyle birlikte yaptıkları cinayet planı hakkında asla tek kelime etmedi. Doktorların bir faydası olup olmadığını bilmiyordu aslında; verdikleri haplar ağzını kurutuyor, onu robot gibi hareket ettiriyor ya da sürekli uyutuyordu. Tedavinin iyiye gitmediğinden emin olunca doktorunu değiştiriyordu. Onu ekşi vücut kokusuyla uyuşturarak sonsuza dek seveceğine and içen o zamparanın sefil oyununa gelmiş olmanın utancından asla kendini toparlayamayacağı kanısındaydı. Bu kadar saf, bu kadar aptal olabileceğini, aldatılmalar zincirinin tek halkasını bile fark etmekten âciz olabileceğini hiç düşünemezdi; kriz geçtikten sonra yalanlardan dokunmuş bu kalın ağ kendisine o kadar bariz, o kadar açık göründü ki, görmemek için kör olmak gerekirdi. Nicolás Lobato onu görmek için uğradığında

genellikle üzgün üzgün yatağında yatar halde buluyordu. Yanında hep açık bir kitap duruyor, belli ki konsantre olup okuyamıyordu. Nasıl olduğunu sorarsa, mutlaka ağlamaya başlıyor, ruhsuz bir tavırla yataktan kalkıyor, sendeleyerek yürüyor, başını kocasının göğsüne dayıyor, ona sarılıyor ve müthiş bir umutsuzlukla hıçkırmaya devam ediyordu.

Bir akşamüstü, Nicolás Coyoacán'dan taşınmaya karar verdiğini söyledi. Yakın zamandaki olayları kökünden silip unutmak gerekiyordu. Polanco'da, Julio Verne sokağında bir ev almak üzereydi; orada yeni bir hayata başlayacaklardı. Ne yazık ki kötü durumda olan geniş bir evdi ve hatırı sayılır büyüklükte bir bahçesi vardı. Las Palmas'ta çalışan mimarlardan biri azıcık vakit bulur bulmaz restorasyona başlayacaktı. Hayat hâlâ onlara olağanüstü zamanlar bahşedecekti, görecekti. Elbette evi Jacqueline'in üzerine yapmak istiyordu; birkaç gün sonra onu gerekli evrakları imzalamak üzere notere götürecekti.

Jacqueline'in hiç sormadığı Gaspar Rivero yavaş yavaş hayatından silindi. Bazen haftalar boyunca onu hatırlamıyordu bile; hatırladığında yoğun bir nefret duygusuyla hatırlıyordu. Bir gün María Dorotea davetsiz ziyaretine geldi ve yarım saati aşkın bir süre beylik laflar edip durdu, sonra artık kendini tutamazmış gibi, Gaspar'ın Cuernavaca'da yaşadığını, Las Palmas'taki inşaatın başında olduğunu söyledi. Bir hafta önce kocası Jesús'la oraya gittiklerini söyledi; demir işleri kocasına verilmişti. İnşaatın durumunu sinir bozucu şekilde, uzun uzadıya anlattı. Bitmiş olan küçük bir kısmında, bir masanın üzerinde tamamlanmış halinin maketi duruyormuş. Fevkalade bir şey diye haykırdı gözlerini aça aça, evet, daha önce benzeri görülmemiş bir şeymiş, bir rüyaymış, kentten uzakta, ama pek de uzakta olmayan geniş bir araziymiş, bir harikalar diyarıymış. Tam ortada büyük otel yükseliyormuş, etrafını çeviren bahçenin muhteşem bir şey olacağı belliymiş . Bir palmiye korusunun ortasında tenis kortları, ahırlar, havuzlar. Arazinin bir kenarına bir sıra bungalov yapılıyormuş, tam karşıya da otel servisi verilen dairelerden oluşan bir apartman. Makette her şey varmış, golf sahasıyla öteki spor tesisleri bile. Feci bir bayağılıkla dudaklarını yalayarak kendi gözleriyle görünce harikulade bir girişim olduğunu anladığını söyledi tekrar; bir binbir gece masalıymış, bir efsaneymiş. İkide birde Nicolás'ın çok zevkli, çok becerikli bir iş adamı olduğunu söyleyip duruyordu. Hem bir centilmendi, hem de büyük bir sermayedar! Ablasının

ilkokul yıllarından beri sergilediği adi tiyatrovari havayla el kol hareketleri yaptığını görmek Jacqueline'in en nefret ettiği şeydi. Ondan birçok şey öğrendi; mesela Nicolás'ın inşaatın gerektirdiği müthiş masraflar yüzünden Asunción Oteli'ni satmak zorunda kaldığını. Kendini kollamazsa Las Palmas Nicolás'ın gömleğine kadar her şeyini alacak elinden, diye devam etti ablası, bilmiş bir tavırla. İleriki yıllarda, otel hizmete açıldıktan sonra bile masraflar devam edecek, öteki otel, hatta belki seyahat acentası da gidecekti elden, ama bir noktadan sonra bütün sorunlar ortadan kalkacaktı. Nicolás ipotekle kredi alırdı, gerekirse bungalovlarla otel servisli dairelerin hisse senetlerini satabilirdi. Nicolás Lobato neler yapabileceğini gösterecekti herkese.

Jacqueline kendini bildi bileli ablalarından hoşlanmamıştı; zaman geçtikçe de en fecileri María Dorotea'ya tahammül edemez olmuştu. Onlardan nefret etmesinin bir sebebi, onun kararlarına saygı göstermeye yanaşmamalarıydı. Kendisine Jacqueline dedirtememişti bir türlü; nefret ettiği eski isminden şaşmıyor, Jacqueline'i zıvanadan çıkaran alaylı bir ifadeyle, ağızlarını doldura doldura María Magdalena diyorlardı. Çocukluklarından beri ikisi bir olup onunla rekabetçi bir tavır içine girmişler, zamanla keskinleşen tutumları sonunda en ufak bir dostça ilişki bırakmamıştı aralarında. Gaspar Rivero'nun kendisinden faydalandığı dönemde onlarla konuşmak, kocalarına katlanmak, birçok kez üstesinden gelemeyeceği bir şey gibi görünmüştü ona. Kuzeninin evindeki varlığını normal gösterebilmek için katlanmıştı. Dolayısıyla, artık onlara bu dönemin kapanmış bir geçmişte kaldığını söylemesi gerekiyordu. Jacqueline Gaspar'ın kocasının yanında çalışmaya devam ettiği haberini kendisinin bile hayran olduğu, ablasını şaşkına çeviren bir soğukkanlılıkla karşıladı; o iğrenç isim telaffuz edildiğinde yüzünde kıymık oynamadı. María Dorotea kardeşinin az kalsın yuvasını yıkan o orospu çocuğunun ismi anıldığında beklediği öfke patlamasından en ufak bir iz bile bulamadı. Jacqueline ise Las Palmas'ın gülünç sözcüsüne dönüşmüş o can sıkıcı kadının kâh baygın baygın, kâh çığlık çığlığa, saçma sapan tarif ettiği muazzam eser hakkında en ufak bir yorumda bulunmama lüksünü kullandı.

Jacqueline'in konuşmaya ne kadar kayıtsız kaldığını fark edince María Dorotea doğrudan asıl ilgilendiği konuya daldı:

—Ya, öyle... Nicolás'ın çok şansı oldu doğrusu bizim kuzenin oraya yerleşmesi —María Dorotea'nın dil bilgisi öteden beri kıttı —. Gaspar onun vefalı elemanı olacak, geçmişteki sorunları unutacak. Dürüst, sağlıklı, vefalı bir genç. Ona kaç kere söyledim: "Oğlum, hafızana bir sünger çek, kocasıyla yeni tanışmış gibi düşün" dedim. Göreceksin María Magdalena, ona yaşattığın zor anları, onu köşeye kıstırmak için nafile çabalarını unutacak sonunda. Nicolás'a o kadar çok şey borçlu ki, sadakatiyle ödeyecek borcunu. Başkalarının sorunlarına burnumu sokmak istemem, herkes kendi kaderini çizer. Nicolás samimi, iyi kalpli bir adam, seni seviyor, ama her körlüğün de bir sınırı vardır...

—Kötülük cehaletten kaynaklanır —dedi Jacqueline, María Dorotea'nm ses tonunu taklit ederek—, zevksizliğin, gösteriş budalalığının sonucudur. Cumartesi akşamları Márgara Armengol'un evinde katıldığım sohbetleri seninle paylaşmayı ne kadar isterdim bilemezsin. Bir şeyleri paylaşmaya başlamayı o kadar isterdim ki... çocukluğumuzda, gençliğimizde yapamadık, körolası yoksulluk fırsat tanımadı bize... *Karamazov Kardeşler'ı*, *Dönüşüm'ü*, *Avignon'lu Genç Kızlar'ı*, ünlü Picasso'yu paylaşabilseydik keşki! María del Carmen'le sana hayatın vermediği bu fırsatları verebilmeyi çok isterdim. Ama ben ne yapıyorum?! Burada seninle gevezelik ediyorum, halbuki bu öğleden sonra doktorda randevum var; gerçekten harika bir insan; bir şeyler yazmamı söylüyor ısrarla. Bir öyküyle başlamam gerektiğini düşünüyor; aslında sıradan insanların şaşkınlığını, kendilerinden üstün olan, asla ulaşamayacakları her şeye karşı hınçlarını anlatmak istiyorum doğrusu. Öykümün hayalî bir kentte, farklı bir zamanda geçmesi gerekir ki kimse üstüne alınmasın, değil mi? Bak hâlâ konuşuyorum! Hadi ben kaçıyorum!

Jacqueline ayağa kalktı ve elini bile uzatmadan ablasına iyi günler dileyip bir masanın üstünde duran dergiyi alarak odasına gitti.

María Dorotea'yı iyi tanırdı; pek yakında eve yağacak imzasız mektupları düşündü. Derhal harekete geçmesi, gerekli önlemleri alması gerekiyordu. Ablasıyla bu konuşmanın ardından, son birkaç aydır yakasını bırakmayan isteksizlik, iradesizlik yok oluverdi. Nicolás o gün ne öğle yemeğine geldi, ne de akşam yemeğine; Jacqueline gecenin geç saatine kadar onu bekledi, sonunda göremeden uyudu. Büyük krizden beri ayrı odalarda yattıklarından

geliş gidişlerini pek takip etmiyordu. Ertesi sabah yalnız başına kahvaltı etti; her zamankinden daha büyük özenle giyindi ve haber vermeden seyahat acentasına gitti.

Nicolás onu odasında görünce şaşırdı. Jacqueline kocasının tek kelime etmesine fırsat vermeden söze başladı. Duygusuz, canlı ve kayıtsız bir tonda, haber spikeri gibi konuşuyordu:

—Ziyaretime şaşırdın mı? Dün ablam María Dorotea geldi eve. Ne yaptı biliyor musun, sırtlan? Hiçbir ayrıntıyı atlamadan senin yeni ihanetlerini anlattı —Jacqueline bu yalanı telaffuz ederken yüzüne ateş basmasına, sesinin titremesine, gözlerinin dolu dolu olmasına kendi de şaşırdı—. Ben kendine saygısı olan bir kadınım, her zaman da öyle oldum — derken konuyu dağıttığının farkına vardı—. Yanlışım varsa söyle. Seninle korkunç bir hayat yaşadım... Ben tedavi olmasını bilen bir kadınım... Özellikle ruhsal gelişimime önem veriyorum... Sana istediğin mutluluğu veremedim... sen de onu başka yerde aradın... — yanakları gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuştu. Nicolás şaşkınlığını üstünden atamadan sadede gelmesi gerektiğini düşündü. Gözyaşlarının arasından sesini yükseltti ve hem ürkütücü, hem de acıklı bir izlenim yaratmayı başardı—. Hakarete uğradım! iftiraya uğradım! María Dorotea'nın her zamanki alçaklığıyla anlattıklarına bakılırsa, Cuernavaca'da tuttuğun, ne yazık ki akrabam olan o sefil suç ortağın, kendisine musallat olduğumu ileri sürüyormuş, sebebi malum... —sesindeki iniltili ton yerini öfkeye bıraktı—. Benim hayatım şeffaf, sense bunu kaldıramıyorsun. Benim pespaye bir sürtük olmamı, senin kadar ahlaksız, senin kadar azgın olmamı tercih ederdin; o zaman bana böyle muamele etmeye hakkın olurdu. Evini terk edeceğimi haber vermek için geldim. Geldiğim gibi gidiyorum. Döndüğünde benden hiçbir iz bulma diye bavullarımı toplayıp gidebilirdim. Ama seninle yüzleşmeyi tercih ettim. Yakında adresimi bildireceğim. Boşanmak istiyorsan zorluk çıkarmam. Dönmemi istersen, dönerim. Ama dönmem için, ki sanıyorum çok zor olacak, o suç ortağından ayrılman, bizlerden temelli uzaklaştırman gerekir; tahminime göre seni avcunda tutuyor; bana bile itiraf etmeye cesaret edemediğin bir şeyleri biliyor herhalde; aranızdaki ilişkiyi başka türlü açıklayamıyorum —eldivenlerini, siyah çantasını aldı ve filmlerde gördüğü bazı artistlerin can alıcı anlardaki tavırlarına benzer bir edayla, muhteşem bir çıkış yaptı.

Nicolás Lobato oturduğu yerden neden sonra kalkarak kapıya koştu, açtı, Jacqueline'le birlikte dışarı çıktı ve onu otomobiliyle bir restorana götürdü; odasındansa restoranda konuşmanın daha hoş olacağı konusunda ısrarlıydı. Bunu izleyen konuşmada Gaspar'a o hafta sonu yol vermesi kararlaştırıldı; iki ay sonra da, evlendikten kısa bir süre sonra, sadece bir kez, on iki - on üç yıl önce gittikleri Avrupa'ya gideceklerdi.

Her şey kararlaştırıldığı gibi oldu. Gaspar Las Palmas'ı terk etti; ikisi Avrupa'da beş hafta geçirdiler. Jacqueline hayatı boyunca kuzenini bir daha görmedi, haber almadı. Yıllar sonra ara sıra vücut kokusunu duyar gibi olur, uzun bir süre kendini toparlayamazdı.

Avrupa'dan döndükten kısa bir süre sonra Márgara Armengol Jacqueline'i ziyarete geldi. Neredeyse bir yıldır görüşmüyorlardı. Jacqueline Gaspar Rivero'yla ilişkisinin son aylarında onunla görüşmeyi kesmişti. Márgara'ya gücenmişti, çünkü hastalığından sonra onu telefonla aramış, ama o ne ziyaretine gelmiş ne de telefon etmişti. Jacqueline arkadaşını görünce hıncını unutmuş, ona Avrupa izlenimlerini anlatmaya koyulmuştu. En güzelinin birlikte seyahate çıkmak olacağını söyledi; birinin enerjisi, diğerinin kültürü en mükemmel deneyimi yaşamalarını sağlayabilirdi. Márgara eskisine göre çok daha ciddi, neredeyse ağırbaşlı görünüyordu; mizah anlayışında gözle görülür bir gerileme olmuştu. Evindeki arkadaş toplantılarının devam ettiğini, ama daha seyrek yapıldığını söyledi; zaman değişmişti, toplantıların havası değişmişti; daha seviyeli denebilirdi. Rahatlık devri geçmişte kalmıştı. Her yaşın farklı ihtiyaçları, farklı talepleri olduğunu ekledi sertçe. Coyoacán'daki evini akademiye dönüştürmeye karar vermişti.

—İnsanların genellikle geliştirmedikleri bir yeteneği oluyor —diye açıkladı — hem öğrenme açlığı içindeler, hem de seslerini duyurmak istiyorlar, ama nasıl yapacaklarını bilemiyorlar. Biz küçük akademimizde bir grup arkadaş olarak belirli kaygıları olan kişilere gerekli imkânları sağlayıp o güne kadar imkânsız zannettikleri bir adımı atmalarını sağlamayı üstleniyoruz. Senin durumunu ele alalım Jacqueline. Senin gibi eğitimi yarım kalmış, ama entelektüel kaygıları içini kemiren birine kurslarımız bilgilenme imkânı sağlamakla kalmayacak, kimi ifadeye geçmemiş yaratıcı yeteneklerini de ortaya çıkaracaktır —bir yazınsal yaratı atölyesi olacağını açıkladı; bu

atölyede öğrenciler öykü ve roman yazmak için şart olan şeyleri öğreneceklerdi; ünlü yazarlara ilişkin "roman yorumu" dersinde klasik romancıların yanı sıra çağdaş romancılar da incelenecek, bir de görsel sanat tarihi dersi olacaktı. Dersler sabah verilecekti. Yorum dersini Márgara kendi üstlenecekti; Julián Barreda yazınsal yaratı atölyesini yürütecek, İtalyan asıllı bir genç, zeki bir adam, bir keşif, gerçekten harika bir insan olan Gianni Ferraris de, Altamira'dan günümüze sanat tarihinin mihenk taşları konusunda öğrencilerini aydınlatacaktı—. Ferraris genelde sanat tarihi hocalarının yaptığı gibi sadece resim ve heykelden bahsetmeyecek —diye ekledi—, fotoğraf ve sinema gibi başka görsel mecraları da ele alacak. Son olarak da, aklımıza gelen çeşitli yenilikleri programa alacağız. Profesör Villalobos, Meksika tarihi uzmanı Marina Villalobos, tarihî ve sanatsal önem taşıyan mekânlara geziler düzenleyecek. Öğrencileri boğmaktan başka işe yaramayan katılıkları ve ukalalıkları ortadan kaldıran esnek bir program düşünüyoruz. Zaten sen de kendin değerlendirip yakında fikrini bildirirsin; küçük bilgi tapınağıma kaydolmayı reddetmeyeceğinden eminim.

Jacqueline derhal yazınsal yaratı atölyesiyle roman yorumu dersine kaydoldu. Kısa zamanda sonuç aldı: Talihsiz çocukluğu hakkında öyküler yazmaya başladı, kütüphanesini çok sayıda romanla ve çağdaş edebiyat konulu birkaç denemeyle zenginleştirdi. Her salı ve perşembe, Márgara'nın evine âdeta mistik bir ilhamla devam ediyordu. Mutlu ve huzurlu, fakat ne yazık ki pek kısa bir dönemdi. Okuyor, düşünüyor, yazıyor, tartışıyordu. Hem sözlü, hem de yazılı olarak kendini oldukça rahat ifade etmeyi başarıyordu. Birkaç kere deneyimlerini kocasıyla paylaşmayı denedi, ama Nicolás ona, sanki tığ ya da kanaviçe öğrenmek için bir kadınlar toplantısına katılmış da, o gün öğrendiği şeyleri anlatıyormuşçasına kayıtsız karşılıklar veriyordu. Dersler birçok bakımdan başarılı oldu. Márgara Armengol'un evindeki sosyal yaşantı gözle görülür şekilde değişti. Sohbetler akademikleşti. Hayatında hiç bu kadar kitap okumamıştı! İtalyan asıllı profesör Gianni Ferraris ilk havadan sudan sohbetlerinde Jacqueline'de sevimsiz bir tip izlenimi uyandırdı, ama biraz tereddüt ettikten sonra dersine kaydoldu ve ilk dersten itibaren öğrendiklerine hayran kaldı. Kısa bir süre sonra Marina Villalobos'un Meksika sanatı kurslarına da yazıldı ve bu sayede akademide geçirdiği süreyi iki katına çıkardı. Marina'nın kursuna kaydolduğu için her ayın ilk cumartesi günü

prehispanik ve kolonyal yerleşimlere yapılan gezilere de katılıyordu. Her üç aylık dönemin sonunda daha iddialı geziler için uzun bir hafta sonu ayarlanıyordu. Mayıs başında Yucatán'a bir gezi yapılacaktı.

Jacqueline kocasına Yucatán'a birlikte gitmeyi önerdi. Soğuk bir teklifti; Nicolás'ın hangi sebeple olursa olsun inşaatın durumunu incelemek için Cuernavaca'ya gitmekten vazgeçmeyeceğinden emin olduğu için, âdet yerini bulsun diye teklif etmişti gelmesini. Jacqueline'e katılmaya heveslense, dangalakça yorumları seyahatin bütün zevkini kaçırırdı. Avrupa seyahatinde bol bol sergilediği fil duyarlılığı örneklerini hatırladıkça hâlâ içi daralıyordu. Roma'daki son birkaç gün, onunla mümkün mertebe az çıkmak için sürekli bir migreni bahane etmişti. Yorumları hasta ediyordu onu. Neyse ki Nicolás teklifini geri çevirdi; Alicia Villalba'yla gitmesini önerdi ona, ama Jacqueline onunla katiyen gitmeyeceğini, bütün grubun alay konusu olamayacağını, öyleyse tek başına gitmeyi tercih ettiğini söyledi; bu da mümkün olmadı, çünkü tam Mérida'ya doğru yola çıkılacakken annesi öldü ve bir evlat olarak görevlerinden feragat etmedi, etmek de istemedi. Ancak üçüncü ders yılının sonunda, 1964 Nisan'ında nihayet uçabildi Yucatán'a. Marina Villalobos'un grubu yaklaşık yirmi kişiden oluşuyordu; aralarında Jacqueline gibi yarımadaya hiç gitmemiş olan Gianni Ferraris de vardı. Mérida uçağında yan yana oturdular, Yucatán'daki ilk günlerde birbirlerinden hiç ayrılmadılar. Onunla konuşmak, aile hikâyelerini dinlemek, projelerini, özellikle iki yıl kadar sonra belirsiz bir süreliğine İtalya'ya yerleşme projesini öğrenmek çok zevkliydi. Onunla birlikte Mérida'da gezinmek, Uxmal'a, Chichén-Itzá'ya gitmek, Maya sanatını yorumlayıp başka kültürlerle karşılaştırmasını dinlemek daha da ilginç oldu. Cuernavaca'da unutulan defterlerden birine Ferraris'in çok çeşitli kültürel, sosyal ve hatta kişisel konulardaki yorumları kaydedilmişti. Jacqueline bu seyahatte Maya harabeleri karşısında heyecandan çılgına döndü, ayrıca aşktan da: Bir öğleden sonra, Mérida'da dolaşmak, ardından da yerel bir restoranda akşam yemeği yemek üzere sözleştiği Italyan profesörü bekleyerek otelin barında kahve içerken, tamamen tesadüf eseri, birçok bakımdan Ferraris'in zıddı olan esmer, çekici ve şık bir delikanlıyla, David Carranza'yla tanıştı; delikanlı Jacqueline'in yanına oturdu, derhal konuşmaya başladı ve onu o kadar etkiledi ki, birkaç dakika sonra Jacqueline onunla birlikte sıvıştı, sonra dansa gitti ve üstüne üstlük yatağına davet etti.

Neredeyse hiç uyuyamadı. Şafak sökerken, sabahın ilk ışıkları odaya girdiğinde, delikanlının çehresini zevkle inceledi, şehvetli, mükemmel biçimli dudaklarına hayran oldu; sonra elini hafifçe kıllı göğsünde, kalçalarında, bacaklarında, kamışında gezdirdi, bedenini onun bedenine sürtmeye başladı ve az sonra tekrar okşandı, teslim oldu; kuzeniyle yaşadığı yetersiz cinsel ilişkinin, bu ânın yoğunluğuna sadece bir başlangıç teşkil ettiğinden kuşku duymuyordu. Grup México'ya döneceği zaman David Carranza onu bir haftalığına Cozumel'e davet etti. Jacqueline kocasına telefon etti, karışık, tutarsız bir hikâye uydurarak kurstan birkaç kadın arkadaşla seyahati uzatıp Cozumel'e, belki Isla Mujeres'e gitme ihtimali olduğunu söyledi ve sonra yeni âşığıyla havaalanına gitti.

Gündüzleri güneşlenip denize giriyor, geceleri dans ediyor, şafak vaktine kadar sevişiyor, sonra da bitkin, uykuya gömülüyorlardı. Jacqueline ona büyük bir ciddiyetle kurslarını, Mérida'ya ne amaçla geldiğini anlattı, çünkü bayağı bir macera düşkünü gibi görünmek istemiyordu. David onu sabırla, kibarca gülümseyerek dinledi ve sonunda kültürü çok saygıdeğer bir alan olarak görmekle birlikte, kendi ilgi alanının farklı, politika olduğunu söyledi. Çalışma Bakanlığı'nda görevliydi; bu mevkiyi ona beleş bir iş olarak teklif etmişlerdi. Onu tavsiye eden, torpili olan politikacı işe sadece maaş alacağı gün gitmesinin yeterli olacağını söylemişti, ama o bu tutumu tasvip etmiyor, kısa ve uzun vadede politik geleceği için bir tehdit oluşturacağını düşünüyordu. Her gün bakanlıkta boy gösteriyor, bir yolunu bulup üstleriyle konuşuyordu, meslektaşlarıyla, özellikle aynı torpili paylaştığı ve hiç güvenmediği hemşerisi Manuel de Gracia'yla çok iyi ilişkileri vardı; mümkün olduğu ölçüde memurlarla kahvaltılara katılıyordu. Orada, Cozumel'de bile México'dan gelen bütün gazeteleri alıyor, politika sütunlarını dikkatle okuyor, Jacqueline'le yorumluyor, daha doğrusu, havuz başındaki şezlonglarda uzanırlarken baştan sona ona açıklıyordu. En büyük zevki ülkenin politik hayatı ve yönetimi hakkında konuşmaktı. Hukuk konusunda hiçbir şey öğrenmemiş olabilirdi, ama Hukuk fakültesindeki eğitimi gerekli ilişkileri kurmasını sağlamıştı. Doğup büyüdüğü Campeche'den gelir gelmez üniversitenin politik çevrelerine girmişti. Kaliteli bir politikacının dış görünüşüne büyük özen göstermesi gerektiğini ileri sürüyordu ısrarla. Hiç kolay bir iş değildi. Yataktan kalkar kalkmaz bir saat koşmak, haftada üç kere jimnastiğe gitmek, uygun kıyafetleri büyük bir dikkatle seçmek gerekiyordu. Yükselme hırsı ancak ahlaksızlığıyla

kıyaslanabilecek Manuel de Gracia gibi entrikacıların ölçüsüz hırslarına karşı uyanık olmak gerekiyordu. Jacqueline onu dinlerken yüzündeki ifadeyi gören, karşısında bir peygamber var sanırdı. Jacqueline konuşmaya fırsat bulabildiğinde hayatından kesitler anlatıyor, ona dertlerinden, acılarından, insanları terbiyesizce bir cümleyle aşağılayan, aslında hiçbir şeyle ilgilenmeyen kocasından söz ediyordu. Kamu hayatına ilişkin her şeyden nefret eden, her dakika dünyanın bütün politikacılarının, ama özellikle Meksika'dakilerin ya su katılmadık düzenbazlar ya da aşağılık herifler olduklarını ve hepsini toplasan bir adam etmeyeceğini söyleyen biri olabilir mi diye soruyordu şeytanca.

Ona sürekli tanıdığı bütün erkeklerden farklı olduğunu söylüyordu; yalan söyleyip kocasına ilk kez ihanet ettiğini ileri sürüyor, Nicolás Lobato'nun kendisiyle sevişirken kullandığı kaba lisanı ve hareketleri David'de bulmak çok hoşuna gidiyordu. Ansızın o kadifemsi ses tonu, zarif hareketleri, politika sahnesinde boy gösterebilmek için attığı her adımı sabırla ona açıklarken kullandığı bilgiç lisan yok oluyordu; içindeki yırtıcı hayvan çıkıyordu ortaya. Hem ne yırtıcı!

Yakışıklının ne kadar kof olduğunu daha ilk anda anlamıştı. Herhangi bir kadının, aklını asgari ölçüde kullanarak onu avcuna alabileceğini düşünüyordu. Karşısında sürekli hayran ve ilgili bir tavır takınmak yeterliydi. Hayranlık duyuyordu, ama anlattıklarına ilgi duymuyordu. İki üç kere diyalog kurmayı denedi, sonra teslim olup kendisi kadar kültürle iç içe olamayacağını kabullendi. Barda, restoranda başka çiftlerle sohbet ettiklerinde, Jacqueline Maya mimarisinden, kitaplardan ve müzikten söz ederken, sanki ikisinin de ait olduğu bir dünyaymışçasına kendisini dinlemekten hoşlandığını da fark ediyor, bu onu çok tatmin ediyor ve David'in bu alanlardaki eksikliklerini affettiriyordu.

México'ya döndüklerinde ilişkileri devam etti. Dediğine bakılırsa, Cozumel'e döndükten kısa bir süre sonra David'e Roma'daki Meksika Büyükelçiliği'nde bir pozisyon teklif edilmişti. Asıl ilgi konusundan uzaklaşmamak için gitmek istemedi. Sürgüne gitmek istemiyordu. Valiliğe oynayan bir senatörün halkla ilişkiler programında çalışmaya başladı. Çok çeşitli mesleklerden kişilerden oluşan bir ekiple birlikte, senatör için bir hareket planı oluşturması gerekiyordu; zor bir iş olduğunu söylüyordu

hararetle, çünkü herhangi bir model çizmek değildi amaç, gerçek bir yönetim programı oluşturmaktı. Biri, tabii ki torpili, bu ekibe Manuel de Gracia'yı da katmıştı; başkalarının çalışmalarını karalayıp övgüleri kendine mal etmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Jacqueline bunun anlamını kavrayamadı; sonra söyledikleri daha anlaşılırdı: Senatör, adaylığı kesinleştikten sonra David'e Donanma müsteşarının özel sekreterliğini vaat etmişti. Sonra anlaşılamayan iki üç aksilik oldu. Heveslendiği özel sekreterliğe getirilmediği gibi, Manuel de Gracia'nın müdahalesi dışında Jacqueline'in hiçbirini anlayamadığı sebeplerle hem senatörün, hem torpilin himayesini de kaybetti; dolayısıyla sadece maaşını almak üzere uğradığını ağzından kaçırdığı Çalışma Bakanlığındaki işinden de oldu.

Yağmurlu bir öğleden sonra, David Carranza'nm Condesa mahallesindeki yalın ve nötr dairesinde Jacqueline uzun ve zevkli bir sevişmenin ardından, fark edilir bir coşkuyla ona sorunlarının fazlasıyla asil ruhlu oluşundan kaynaklandığını, her yanından asalet fışkırdığını söyledi; bu yüzden mutlaka çevresindeki o başarısızlar sürüsü, yükselme hırsından gözleri kör olmuş, küskün ve iğrenç güruh onu kıskanıyor, çekemiyordu; Carranza bu söylediklerini pek inanamaz gibi görünmekle birlikte kabul etti; Jacqueline sözüne devam edip ona kendisini destekleyecek, hayallerini sınırlamadan gerçekleştirmesi için ilk adımı atmasını, şunun bunun sekreterliğini yaparak harcanmamasını sağlayacak bir sermayeye ihtiyacı olduğunu söyledi; mesela kişiliğini ön plana çıkararak potansiyelini değerlendirecek bir gazetenin desteği gerekirdi. Bir avuç aşağılık herifin binbir dalavere ve iftirayla her şeyi ele geçirmesi haksızlıktı. Kesinlikle haksızlıktı, ne derse desin, aksine onu asla ikna edemezdi. Onunla tanıştığından beri — yakarırcasına konuşuyordu — düşündüğü tek bir şey vardı: Kocası vefat ettiği takdirde, kendisi tek mirasçı sıfatıyla onun yükselmesine yardımcı olmak, David Carranza'nın neler yapabileceğini herkese kanıtlamasına katkıda bulunmak için gereken serveti kullanabilecekti. Jacqueline kuzeni Gaspar'a uyguladığı baştan çıkarma kampanyasını tekrarladı. Hiçbir direnişle karşılaşmayınca şaşırıp sevindi. Çiçeği burnunda politikacı bir anlık şaşkınlığın ardından Nicolás Lobato'yu öbür dünyaya gönderme görevini dünyanın en doğal şeyiymiş gibi benimsedi.

— Düşünsene, kocanı tanımıyorum bile! —dedi—. Önemli değil, bu olayı titizlikle planlamamız lazım; kanımca kiralık katil kullanmak akıllıca bir

çözüm olmaz. Bence bu durumda çıkar ortaklığını kullanamayız; kimi tutsak sonunda bizi dolandırır, şantaj yapar, beş parasız kalırız, belki mezarı boylarız. Kolay iş değil. Kendi imkânlarımızla yetinmek, ne bileyim, otomobille çiğnemek, boğmak zorundayız... Bana kalırsa cinayet planını birine, mesela Manuel de Gracia'ya yüklemek yerinde olur. Ne kadar hızlı hareket edersek o kadar iyi!

—Bir tabancaya ihtiyacımız var —dedi Jacqueline, bir çocuğa ders verir gibi. Bu dönemde ses tonu ve tavırları sık sık didaktik bir piyeste rol alan bir oyuncuyu hatırlatıyordu—. Kocamı tanımaman senin açından avantaj. Öte yandan benim sana geldiğimi kimse bilmiyor. Kimse seninle Nicolás arasında, seninle benim aramda ilişki kurmaz. Ben seni eve sokarım, hırsızlık süsü veririz. Tabanca kullanmayı biliyor musun? Ben arabamı dışarıda bırakırım, kolayca kaçabilmen için anahtarları sana veririm; sonra arabayı canının istediği yerde bırakırsın. O gün evde hizmetkâr olmaz. Ben sana yol gösteririm David. Bana güven. Önünde parlak bir gelecek var; yükselişinde ben de sana eşlik etmek istiyorum.

—De Gracia denen orospu çocuğunu nasıl sokabiliriz işin içine?

Cevap hiç değişmiyordu:

—O entrikacıyı unutmamız lazım. Gereksiz en ufak komplikasyon mahvımıza sebep olabilir.

Jacqueline tıpkı bir önceki duygusal macerasında da olduğu gibi gecelerini erotik bir hezeyan içinde geçiriyordu âdeta. Kendi evinde öylesine bir şiddetle, ateşle, sanki kendini alamayarak sevişiyordu ki, Nicolás Lobato hayret ediyor, onu asla tam olarak fethedemeyeceğini, ne olursa olsun, daima hayatının kadını olacağını, gerçek ve yegâne kadını olacağını düşünüyor, her geçen yıl ona biraz daha hararetle bağlandığını, Jacqueline'in her geçen gün tanıdığı bütün dişilerden üstün olduğunu yeni baştan kanıtladığını fark ediyordu.

Jacqueline sabahları Akademi'ye gitmeye devam ediyordu.

Öğle yemeğinden sonra âşığının evinde birkaç saat geçiriyordu. Ayrıntıları geliştirmek için polisiye romanlar okumaya karar vermişlerdi. Ama ne

mümkündü! David kendini veremeden birkaç sayfa okuyor, sonra gazeteyi alıp Jacqueline'in yanınauzanıyor ve politikaya ilişkin makaleleri ona deşifre ediyordu; makalelerin anlamı genellikle Jacqueline'in zannettiğinden farklıydı. David yazıları okuyup yorumlarken Jacqueline de bir yandan pantolonuyla gömleğinin düğmelerini, kemerini çözüyor, makale bittiğinde, bazen makalenin ortasında, mart kedileri gibi sevişmeye koyuluyorlardı. Jacqueline sonra Nicolás Lobato'ya nefretini ona biraz olsun aktarmaya çalışıyor, sevişme dışında cinayetten başka şey düşünmesin istiyordu. Aynı zamanda müstakbel bir vali eşi olma fikriyle de flört ediyor, nasıl bir gardroba ihtiyacı olacağını, hangi mücevherleri alabileceğini ve ayrıca —haliyle!—girişeceği sosyal ve kültürel faaliyetleri düşünüyordu. Tehlikeli biçimde David'e telkin ettiği argümanlara kendi de inanmaya başlamıştı. Márgara'yla Profesör Ferraris'i müşavirliğe getirecekti; profesörün Mérida'da onu ektiği günden beri sergilediği sert tavır yumuşayacaktı mutlaka.

Nihayet Polanco'daki eve taşındılar. Tadilat o kadar çok kere ertelenmişti ki, Jacqueline umudunu kaybetmişti artık. Nicolás her şeyi üstlenmek istedi: yeni mobilyalar, dekorasyon, taşınma; Jacqueline'in bavullarını toplamaktan başka şey yapması gerekmedi. Yeni evde hep hayalini kurduğu bir şeyle karşılaştı: kendine ait güzel bir çalışma odası. Bu ona bir işaret gibi geldi: İleriki günlerde, önemli bir politikacının eşi olduğunda bu çalışma odası zaruri olacaktı onun için. Karı kocanın yatak odalarının ayrılmış olmamasına da sevindi. Ayrı odalardan bıkmıştı artık. Taşınma sayesinde Nicolás'ın tabancasını nereye sakladığını öğrenip alma fırsatı buldu. Yeni eve girer girmez tabancayı kendi çalışma odasındaki kitaplığa, kitapların arasına sakladı. Nicolás Lobato kendini savunmaya kalkışırsa aradığı silahı bulamayacaktı.

Belirlenen gece bir yolunu bulup Nicolás'ın yemeğine yüksek dozlu üç valyum hapı karıştıracaktı. Otopsinin sonuçları belli olunca kocasının yatmadan önce sakinleştirici alma âdeti olduğunu, son zamanlarda aşırı kullandığı izlenimini edindiğini söyleyecekti. Taşınmadan günler önce, Jacqueline aşçı Elena'ya yeni eve taşınır taşınmaz tatile çıkabileceğini söylemişti. Çamaşırlarla ilgilenen öteki kızın her şey olup bittikten sonra öğreneceği cinayete şahitlik etmek üzere evde bulunmasının iyi olacağını düşündü.

Ve nihayet iple çekilen özgürlük ânı geldi. Jacqueline lambası açık, o günlerde roman kursunda inceledikleri Choderlos de Laclos'nun *Tehlikeli İlişkiler*'ini okumaktaydı. Nicolás'ın uykuya dalışını izledi. Her zamanki gibi rahatça, belki aldığı uyku hapları sayesinde daha da derin uykuya daldı. Jacqueline hemen kalkıp David'in bir güçlükle karşılaşmadan içeri girebilmesi için bahçe kapısıyla evin kapısını açtı. Kocasını öldürmek üzere ne zaman yukarı çıkacağına dair işareti Jacqueline verecekti. Odasına döndü ve planladıklarının aksine, o andaki heyecanına ve romanı ilgiyle takip etmesine rağmen uyuyakaldı. Aniden uyandı. Nicolás'ın komodinin çekmecesinde bir şey aradığını gördü. Tabanca! diye düşünerek alaylı alaylı dudak büktü. Nicolás yatağa yaklaştı, alçak sesle kıpırdamamasını, konuşmamasını, galiba eve birinin girdiğini, ama kendisinin önce davranıp onu şaşırtacağını söyledi. Jacqueline gözlerini kapadı, bu gerilim korkutacaktı onu, hiçbir şey görmek, duymak, bilmek istemiyordu. "Bırakalım ölüler ölülerini gömsünler!" diye mırıldandı, bu cümlenin o âna ne kadar uygun düştüğünü bilmeden. Planlarda bir değişiklik olmasına rağmen David'in durumu idare edebileceğinden, birkaç dakika sonra dul olacağından ve koşulların karmaşıklığına rağmen hâlâ iyi bir kadın olduğundan, sırf aşk ve onur yüzünden bu şekilde davranmak zorunda kaldığından kuşku duymuyordu. Tam alacağı başsağlığı mektuplarının listesini kendi kendine tekrarlamak üzereyken ansızın gözlerini açtı ve Nicolás'ın kim bilir nereden bir başka tabanca çıkarmış olduğunu gördü; bunun namlusu Jacqueline'in sakladığı tabancanınkinden epey daha uzundu ve Nicolás odadan çıkmak üzereydi.

Nicolás hiç kuşkusuz David Carranza'yı gafil avlayıp ateş edecek, hatta daha da beteri, polise teslim edecekti. Âşığı yıllarca hapis yatacaktı. Belki Jacqueline de karışacaktı davaya. Ödü patlayarak yataktan kalktı. Salonda yukarı çıkıp canavarın işini bitirmek için işaret bekleyen zavallı delikanlıya haber vermesi şarttı. Kucağında ağır bir vazoyla karanlıkta merdivene kadar gitti. Deli gibi bağırıyordu. Nicolás alçak sesle susmasını rica ediyordu; sesin geldiği yere doğru ilerledi ve vazoyu kafasına indirirken bağırmaya devam etti:

—İmdat! Hırsız var! İmdat! Hırsız var!

O anda bir silah sesi duyuldu, sonra üst üste birkaç el ateş edildi. Jacqueline hangi tabancayla ateş edildiğini anlayamadı. İnanılmaz bir keşmekeş oldu. Korkudan ödü patlayarak yere yuvarlandı, kocasının bir bacağına yapıştı; o sırada bağıramadığını fark etti, vücudunun tam belirleyemediği bir yerinde keskin bir acı vardı, midesi bulanıyordu, kusmak üzereydi.

Gözlerini tekrar açtığında her zamanki hastanede, bir yatakta buldu kendini. Gündüzdü. Eli sargılıydı. Bir hemşire merak edilecek bir şey olmadığını, iki parmağını kaybettiğini, ama birkaç hafta sonra eskisinden güzel iki parmak takılacağını, elinin eskisinden daha güzel, daha iyi olacağını söylüyordu. Nicolás onu sakinleştirmeye çalışarak yakında hırsızın yakalanıp otomobilin bulunacağından emin olduğunu ekledi. O sabah savcılıkta suçlunun kim olduğunu açıklayan bir mektup aldıklarını haber vermişlerdi; yanlış hatırlamıyorsa De la Gracia diye biriydi. Soruşturma yapılıyordu, bağlantılarını açıklığa kavuşturmaya çalışıyorlardı; yakında hapishaneyi boylayacaktı. Jacqueline kocasının da yarasız kurtulmadığını gördü; onun da başı sargılıydı.

—Bu kadar gözüpek bir karım olduğunu asla tahmin edemezdim! —dedi salak—. Ama ne yazık ki yanıldın bir tanem; beni hırsız sanıp vazoyu benim kafama indirdin.

Jacqueline'in gözleri yaşlarla doldu. Fazlasıyla acı çektiğini düşündü. Yaşamaya devam etmenin bir anlamı var mıydı? Koskoca bir bandajla sarılmış eline bakmaya yanaşmıyordu. İki parmak! Hangileriydi acaba? Gözyaşları bir cesedin yüzü kadar kıpırtısız yüzünden aşağı akıyordu. Bir gece önce ilginç bir kitap, bir dizi mektuptan oluşan bir roman okumakta olduğunu, silah sesleri duyduğunu hatırladı ve o anda uykuya daldı.

Bölüm 4

1968 yılıydı, Mayıs ayı olduğunu da belirtelim. Jacqueline pencereden eğilip derin bir nefes aldı; ciğerlerine iyot dolduğunu hayal etti. Sol elinin baş parmağıyla işaret parmağını kaybetmesinin üstünden dört yıl geçmişti. Protez takıldığından beri elinde sürekli bir ağırlık hissediyor, her hareketi hantal geliyordu ona.

—Doğrusu hepimizin bu tatile feci derecede ihtiyacı vardı —dedi yanlarında tatile götürdükleri aşçıya. Jacqueline o sabah sert bir ses tonuyla, düşünmeden, söylediklerine pek dikkat etmeden emirler yağdırmaktaydı. Istakozları haşlamasını, haşlandıktan sonra derhal kabuklarını soymasını, kerevizi salata için ince ince doğramasını, tavuk çorbası pişirmesini ve beyaz şarap şişelerini soğutucuya yerleştirmesini söyledi. Sonra bir kere daha, bu deniz kenarında tatile gerçekten feci şekilde ihtiyacı olduğunu tekrarladı. Kelimeleri sanki çok zorlanarak telaffuz ediyormuş gibi, güçlükle söyleyebiliyordu. Odayı arşınladı, tiz bir sesle ıstakozları mutlaka ufak ufak doğraması, kerevizle karıştırması gerektiğini, salatayla birlikte soğuk beyaz şarap içeceklerini, ama önce, doğal olarak çorba içileceğini

tekrar etti. Soğutucunun kapısını defalarca açıp kapadı, sonunda bahçe ve deniz manzarasından mahrum olmak istemiyormuşçasına pencerenin önüne dikildi.

Nicolás, Pie de la Cuesta yakınındaki bu ücra evi kiralamıştı; doktor Jacqueline'e tercihen deniz kıyısında, sakin bir yere gitmesini, zihnini kesinlikle dinlendirmesini, biraz televizyon seyredip egzersiz yapmasını salık vermişti.

—Aman Tanrım! Bu ne? Ne oldu? —diye bağırdı ansızın, gözünü saate dikerek—. Söylesene, ne oldu? —Hizmetçi boş gözlerle ona bakıyordu—. Elena, rica ederim öyle bakma bana, iyice telaşlandırma beni. Silah sesi duydum gibime geldi. Sen bir şey duydun mu? —Sonra cevabı beklemeden alelacele mutfaktan çıktı, yemek odasından geçip bahçeye çıktı ve iki seksen havuz kenarına uzanmış kocasına baktı. Saat on ikiyi iki geçiyordu: her şey bir saat çarkı gibi tıkır tıkır işlemişti. Şaşkınlık, panik, üzüntü ifadeleri yerleştirdi yüzüne, ama ansızın tamamen rol yapmadığını, çehresinin gözyaşlarıyla sırılsıklam olduğunu, aslında Nicolás'tan hiçbir zaman nefret etmiş olmadığını, korkunç bir hata yaptığını, Adolfo'nun, bu cinayeti işlemeye karar veren genç ve aptal oyuncu müsveddesinin bir daha gözlerine bakamayacağını fark etti. Kocasının yanına diz çöktüğünde onun cömertliğini, asaletini, bir yandan da altı aydan biraz uzun bir süredir ilişkide olduğu oyuncunun kimi tatsız kaprislerini, anlaşılmaz hasisliklerini hatırladı.

Ansızın Nicolás yüzünde şaşkın bir ifadeyle doğrulmaya başladı. O anda silah sesi duyuldu. Jacqueline bir şey söylemeye çalıştı, ama acıya yenildi, bir çığlık atmaya vakit bulamadan Nicolás Lobato'nun ayaklarının dibine yığıldı; mermi sağ omzuna gömüldü.

Bütün bunlar yeterince acıklı değilmiş gibi, Acapulco hastanesinde, ameliyat salonuna alınmadan az önce, sakinleştirici iğne yapılırken gözlerini açtı, kocasına baktı ve boğuk, son derece kederli bir sesle mırıldandı:

— Nihayet benden kurtulmayı başardın, değil mi? —ve ardından uykuya daldı.

Bölüm 5

Üniversite öğrencisi olduğu yıllardan beri mart ayından nefret ederdi. Martın 15'i doğum günüydü. Burcundan nefret ediyordu: Balık tabii ki. Hayatının en kötü anlarının çoğunun o iğrenç burcundan kaynaklandığını düşünürdü sık sık.

Jacqueline 15 Mart 1974'te kırk beş yaşını doldurdu. Márgara'nın *Dönüşüm'e* ayırdığı ders bittiğinde, Akademi'nin doğum günü şerefine bir sürpriz parti düzenlediğini öğrendi. Birden yanında Profesör Ferraris'in durduğunu fark etti; David Carranza denen ve elbette başarısızlıkla sonuçlanan Nicolás Lobato'yu öldürme girişiminden beri görmediği kuş beyinli delikanlıyla tanıştığı meşhur Yucatán gezisinden beri, profesör kendisiyle neredeyse tek kelime konuşmamıştı. Son on yıldır Carranza'nın adını dahi duymamış, gazetelerde de rastlamamıştı. Gözü yüksekte, ama beyni sınırlı delikanlının hayalini kurduğu politik kariyeri yapamamış olduğu belliydi.

Ferraris Jacqueline'e balık burcunu ayrıntıyla çözümlemeye girişti; sanatsal eğilimlerinden, takıntılarından, tartışılmaz meziyetlerinden, tehlikelerinden ve avantajlarından söz etti; yıllardır onun soğukluğuna aynı derecede mesafeli bir tavırla karşılık veren Jacqueline, bu ani belagat patlamasına şaşırarak duygulanmaya başladı. Doğruydu, bütün söyledikleri doğruydu. Aslan burcunda doğmuş olmak ya da güçlü, kararlı, acımasız bir Boğa kadını olmak için canını verirdi. Jacqueline doğal olarak kaç yaşını bitirdiğini kimseye söylemedi. Görünüşünden gerçek yaşını tahmin etmek imkânsızdı. Kendini bırakmamıştı: haftada iki kere masaj, dengeli beslenme, her sabah egzersiz, her cumartesi pazar Las Palmas'ta yüzme, gerçekten kendi saçı gibi görünen saç ekimi. Onu çok eskiden beri tanıyanlar, otuz beşinden sonra yaşının âdeta donduğuna ve o zamankinden de iyi göründüğüne yemin edebilirlerdi. Bakışları etrafta gezinip bir ayna aradı, bulamadı. Ansızın endişeye kapıldı. Yüzünü inceleyebilmek için banyoya gitmesi gerekti. Yüzünde hiçbir tuhaflık yoktu. Sonra, bahçeye giderken tekrar bir hüzün dalgası kapladı içini. Bir boşluk hissi: "Bunca yıl mutlak bir boşluk içinde geçti!" diye mırıldandı. Hayatını nasıl geçirdiğini anlayamıyordu. Ne olmuştu? Bazen zorlukla hareket ettirebildiği bu takma parmaklar yerine elinin ortasında bir delik olsa daha iyi olacağını düşünüyordu. Sağ omzunu ameliyat etmişlerdi. Yavaş yazmak koşuluyla yazı yazabiliyordu; yemek yerken kimse hareketlerinde bir gariplik sezmiyordu. Ayrıca ameliyatla mahrem yerlerinden kistler de alınmıştı. Öylesine gurur duyduğu dayanıklılığının kültüre olan sarsılmaz inancından kaynaklandığından emindi. Márgara Armengol'un evindeki kurslara yıllardır sebatla devam ediyordu. Stendhal'in, Flaubert'in, Dostoyevski'nin, Tolstoy'un, Proust'un, Kafka'nın, Woolf denen kadının, Borges'in ve daha birçoklarının bahsini çeşitli defalar işitmişti, ama ana hatlarını tam olarak hatırlayamıyordu. Hocalarının derslerde çözümlediği kitapları okuyordu, ama çalışkan sayılmazdı; dolayısıyla bir hoca iki üç yıl üst üste aynı dersi tekrarlasa da, o farkına bile varmıyordu. Her derste notlar alıyor, defterler dolduruyor, sonra onları yazı masasının bir çekmecesine ya da başka bir yere kaldırıyor, bir daha göz atmıyordu bile. Márgara Armengol'un Akademisi'yle ilişkisi ve Nicolás Lobato'nun ekonomik refahıyla ilişkili koşullar, ona gıpta edilecek bir kendine güven, davranışlarında doğallık kazandırmıştı. Artık neredeyse her yıl çıktığı Avrupa ve New York seyahatleri, okuduğu kitaplar ve gün görmüş, kültürlü insanlarla sohbetleri sayesinde, o zamana kadar sahip olmadığı bir güven kazanmıştı. Giyim

konusundaki zevki, her ne kadar inanılmaz gibi gelse de, incelmişti. Akademideki çabaları yazınsal yaratı atölyesinde yoğunlaşıyordu. Öyküler yazıyordu. Konular hep aynıydı; kahramanları genellikle ablalarına benzer kadınlar olan, kendine ait bir dünya yaratmıştı; onların küçük dertlerini, bayağı hayallerini, başarılı kız kardeşlerinin adını her anışlarında hınçla kendilerinden geçişlerini, hayatlarının kararışını, gösteriş budalalığı, hüsran ve sıkıntı arasında acınacak şekilde gidiş gelişlerini tasvir ediyordu. Jacqueline bu sefil karakterlere ayrıcalıklı, yüksekte bir noktadan bakıyordu. Ailesinde sefaleti kesin biçimde ardında bırakan tek kişi o olmuştu. Maria Dorotea'yla Maria del Carmen yoksulluktan kurtulduklarını her zannedişlerinde kısa süre sonra tekrar aynı batakta debelenir halde bulmuşlardı kendilerini. Jacqueline hafta sonları görkemli palmiyelerin arasında yazıyordu öykülerini: Nicolas ona bahçede küçük bir stüdyo yaptırmıştı. Çalışma masası rengârenk begonvillerin çevrelediği pencerenin önündeydi. Jacqueline bu cennetten ablalarının dünyasını kuşatan donuk sefalete uzanıyordu. Her öykünün yazılması ortalama on ay sürüyordu, yani bir kurs süresi.

Ara sıra Nicolás'ı çok sevdiğini söylüyordu kendi kendine; kocası elli yaşına geldiğinde heybetli ve muzaffer bir havaya bürünmüştü. Otel kompleksinin açılışı, zamanında yurt çapında önemli bir turizm olayı olmuştu. Açılışta Morelos valisi, iki üç bakan, ülkenin en önde gelen finans kuruluşlarının ve en kapalı sosyete çevrelerinin temsilcileri bulunmuştu. Nicolas hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Jacqueline açılışa New York'tan özel olarak aldığı harikulade bir kıyafetle katılmıştı: Nar çiçeği rengi şeffaf kumaştan, çok açık dekolteli, önü kısacık, arkasında kısa bir kuyruğu olan bir elbise. Feci bir gündü. Yağmurun genellikle geceleri yağdığı Cuernavaca'da ansızın siklona benzer bir kasırga koptu, ardından yağan şiddetli dolu birkaç saat sürdü. Valiyi, Nicolás'ı, Jacqueline'i ve en seçkin konuklardan bazılarını korumak üzere şemsiyeler açıldı. Jacqueline buna rağmen iliklerine kadar ıslandı; incecik elbisesi yüzünden töreni izleyen iki hafta boyunca yüksek ateşle yattı.

Açılış günü pırıl pırıl güneşli de olmuş olsa, Jacqueline töreni hiç kuşkusuz Márgara Armengol'un sürpriz doğum günü partisi kadar beğenmeyecekti. Bu arada kurs arkadaşlarıyla sırf onu eğlendirmek için katılan eski arkadaşlarının ve Akademi'nin dört beş hocasının toplanmış olduğu bahçeye

döndü. Dışarıda bir masanın üzerine kanepeler ve içecekler dizilmişti. Jacqueline duygulanarak gözlerini kapadı ve bir hamağa bıraktı kendini; bir el sıkıca kavramamış olsa, yere düşecekti. Başı dönüyordu, sıkıntılı ve üzgün hissediyordu kendini; yıllar önce, henüz parmaklarını kaybetmemişken bir falcının, ileride işaret parmağıyla orta parmağının eksikliği yüzünden duygusal dengesinin ciddi biçimde bozulacağını söylemiş olduğunu hatırladı. Kaza kurşunuyla kaybettiği parmakları o iki parmak olmasa da... Midesi bulandı, ağlamak geliyordu içinden, bu dünyadan temelli ayrılmak istedi. Anlık bir duyguydu. Gözlerini açtığında toparlanmıştı. Yanında yine Profesör Ferraris duruyordu.

Ansızın bir çekingenlik kapladı benliğini. Ne diyeceğini bilemiyordu; o sersemlikle Yucatán seyahatinden, Mérida'da ondan ayrıldıktan sonra Cozumel'de geçirdiği günlerden söz etmeye başladı profesöre. Ansızın sakat elini ona doğru uzattı ve katı, solgun takma parmaklarını gösterdi. Bütün felaketleri atlatmış kişilerin nötr ses tonuyla açıkladı:

—O kahrolası adaya yaptığım kaçamağın karşılığında ödediğim bedel.

—Köpekbalığı mı? —diye sordu profesör şaşkınlık içinde.

—Öyle de denebilir. Birçok spesiyaliste başvurmak zorunda kaldım. Benim çılgınlık etmeme izin vermemeliydiniz —o kadar yoğun bir duygusallıkla konuşuyordu ki, kendisi bile etkilendi—. Doktor doktor gezdim. İlk başvurduğum psikiyatrla terapim yeni bitti; köklerime geri döndüm diyebilirim; şimdi de kendi olanaklarımla ilerlemeye çalışıyorum.

Bu davranış biçimini benimsemesine sezgileri sebep olmuştu kuşkusuz. Sanat hocasını dikkatle izledi. Onunla tanıştığı dönemden bu yana çok değişmişti. Bazı yenilikler dikkatini çekti: Şakaklarda kırçıllanmalar, itinayla biçimlendirilmiş bir sakal, belli belirsiz bir kaygının okunduğu sabit bakışlar. Bir garson sandviç tepsisiyle yanında durdu, bir başkası içkilerle yaklaştı.

—Sadece meşrubat ve meyve suyu içebiliyorum —profesör bir süredir anksiyolitikler ve antidepresanlarla yaşadığını anlattı uzun uzadıya. Jacqueline kendisine hiç anksiyolitik verilmediğini söyledi. Tam olarak ne olduğunu bile bilmiyordu—. Bu yeni bir ilaç, en azından öyle söylüyorlar.

Kimyadan korkmamak lazım. Kaygı sendromlarını gidermeye yönelik ilaçlar bunlar —diye ekledi.

—Ya, öyle mi? —dedi Jacqueline, biraz ürkmüştü, konuyu ve mümkünse yerini değiştirmeye kararlıydı. Konuşmanın fazlasıyla mahrem konulara doğru ilerlediği kanısındaydı; böyle devam ederse, her zamanki içtenliğiyle mahremiyetinin derinliklerinden koparıp aldıkları kistlerden bahsetmeye başlayacağından korkuyordu. Hayatta gizlemek zorunda olduğu o kadar çok şey vardı ki, özellikle tehlikeli olmayan konularda konuşurken kendinden geçer, kontrolü tamamen kaybederdi. Ama profesör onun geri çekilmesine fırsat vermeyip dertlerini anlatmaya başladı. Jacqueline'in de gayet iyi bildiği gibi İtalyan bir ailenin evladı olduğunu, İtalyancayı İspanyolcadan önce öğrendiğini, hayatı boyunca kendini tam olarak bilemediği bir sebeple México'ya yerleşmiş bir İtalyan olarak gördüğünü anlattı. İtalyancasını İtalyan Kültür Enstitüsü'nde ilerletmiş, sonra Felsefe ve Edebiyat Fakültesi'nde İtalyan edebiyatı yüksek lisans eğitimi görmüştü; doğal olarak çoğunlukla İtalyanca kitap okuyordu. Bu durumda İtalya'da yaşaması gerektiğini düşünmesi doğal değil miydi?

—Dört yıl kadar önce Milano'ya taşındım. Belki siz yokluğumu fark etmemişsinizdir bile —dedi kırgın bir tonda—. Vatanım olarak gördüğüm ülkede yaşamanın ve akademik hayatımı orada sürdürmenin zamanı geldiğini düşünüyordum. Birkaç ay sonra yanıldığımı anladım; ne yazık ki çok vasat bir çevredeydim. İki yıl gaflet içinde yaşadıktan sonra México'ya dönmeye karar verdim; hoşuma gitse de, gitmese de, bildiğim, bir şeyler yapabileceğim tek yerin México olduğunu anladım birden. Milano'da, İtalya'nın herhangi başka bir kentinde daima silik biri olacaktım. Hayatım boyunca orada ot gibi yaşayabilirdim. Bunun üzerine döndüm. Yine üniversite bünyesine katıldım; bu dost evdeki kurslarıma, sevgili Márgara'mızın bilgi yuvasına döndüm. Karşınızda gördüğünüz adam, dünyayı fethedeceği gibi gülünç bir hayalle aranızdan ayrılan adamdan farklı biri, bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Ama México affetmiyor saygıdeğer dostum, affetmiyor. Döndükten birkaç hafta sonra anlaşılmaz biçimde sinirsel bir hastalık yakama yapıştı, o zamandan beri de rahat vermiyor. Emin olun delirme noktasına geldim. İlk kriz beni gafil avladı. Her şeyimle alay eden, değişmeme imkân tanımayan, yıkıcı bir dış gücün pençesinde hissettim kendimi. Amansız bir krizdi. O gece, cehennemde bir

mevsime bedeldi. Karanlık bir illetin kurbanı olduğumu biliyor, aynı zamanda savunmasız bir adama saldıran cinnete tanıklık ediyordum. Tam anlamıyla kişilik bölünmesi, yemin ederim. Bu samimiyet gösterileri canınızı sıkıyor mu? Emin olun âdetim değildir böyle açılmak —dedi ansızın, duygusuz, donuk bir tonda. Gözlerinin etrafındaki halkalar o kadar koyuydu ki, sanki yüzünde bir maske varmış, deliklerinde iki deli gözü parlıyormuş gibiydi.

—Burada sizi anlayabilecek biri varsa, unutmayın ki o da benim —diye cevap verdi Jacqueline—. Benim geçirdiğim krizleri hayal etmeniz mümkün değil...

—O geceden beri korku yakamı bırakmadı —diye devam etti Ferraris, görünüşe bakılırsa Jacqueline'in yaşadıklarıyla ilgilenmeyerek—. Gittiğim psikoterapist yaşamama yardımcı oldu; onun sayesinde çukurun dibinden çıktım, ama bu kendimi tamamen iyi hissettiğim anlamına gelmiyor katiyen. O olaydan beri sadece kimya sayesinde ayakta duruyorum, belki hep böyle olacak. İlaçları aniden kesme fikri beni çok korkutuyor, iyice çöküp bir daha toparlanamamaktan korkuyorum. Tekrar bir kriz yaşama korkusundan kurtulamıyorum, hiç beklemediğim bir anda çektiğim o işkenceyi yine yaşayabileceğim fikri bana bir an rahat vermiyor. Öğle yemeğinden sonraki ilk saatler en kötü saatler. O ne huzursuzluk Tanrım, ne endişe! O saatlerde sanki zaten bitkin olan sinirlerim bir karınca ordusunun istilasına uğruyor. ..

Ferraris sustu. Jacqueline uygun cevabın ne olabileceğini bilemiyordu. Sanat hocasının acıdan çarpılmış çehresini, mağlup, ürkek bakışlarını seyretmekten başka şey yapamıyordu. Sonunda kararlı bir tonda konuştu:

—Endişeye kapıldığınızda, ihtiyacınız olduğunda, canınız istediğinde, saat kaç olursa olsun beni arayın. Dostlarınızı arayın. Beni arayın. Belki ikimize de yararı olur.

Ve o günden itibaren telefonda konuşmaya başladılar. Sonra Jacqueline onu ziyaret etmeye karar verdi ve aralarında verimli bir kaygı alışverişi başladı. Aynı anda konuşuyorlar, birbirlerini anlamıyorlar, sadece birbirlerine ihtiyaç duyduklarını biliyorlardı. Bir arınma arayışı içinde birlikte bir büyücü kadına başvurdular. Kadın gövdelerinde gezdirdiği yumurtaları

kırarak ikisinin de, özellikle Ferraris'in, onlara kötülük etmek isteyen kişilerin kıskançlığının kurbanı olduğunu söyledi; yoga yapmaya, akupunktur tedavisi görmeye başladılar, tarot seanslarına katıldılar, horoskoplarını çıkarttırdılar; giderek rahatsızlıkları azalmaya başladı. Neredeyse farkına varmadan, bir gün sevişmeye başladılar; sanki kendilerine musallat olan cinleri kovmak için giriştikleri birçok egzersizden biriymiş gibi. İlk kez soyundukları öğle sonrasında, Jacqueline profesörün vücudundan yayılan ağır koku ve iç çamaşırlarının pisliği karşısında dehşete düştü. İnanılır gibi bir şey değildi! Derhal bu durumu düzeltmesine yardım etmeye karar verdi. Jacqueline hayatının bir kez daha anlam kazandığını düşünüyordu. Seviyor, seviliyordu. İlk yapması gereken şey, âşığına özgüvenini yeniden kazandırmaktı. Yaz mevsiminde bir cumartesi günü Ferraris Las Palmas'ın konferans salonunda çağdaş İtalyan resmi konusunda bir konuşma yaptı. Nicolás Lobato'yla birlikte Cuernavaca'daki şirkette çalışmaya başlayan Alicia Villalba'nın her zamanki becerisiyle seferber ettiği personel ordusu sayesinde salon doldu. Ardından gösterişli bir resepsiyon verildi. Yine hiçbir masraftan kaçınılmadı. Ve sonunda, akşam olduğunda, Márgara Armengol'un grubu gitmeye hazırlanır, Jacqueline ev sahibesi sıfatıyla davetlileri uğurlarken, Ferraris ondan kendisiyle birlikte başkente dönmesini rica etti. Jacqueline bir çocukla konuşur gibi tatlı tatlı gülümseyerek o saatte Cuernavaca'dan ayrılmasının imkânsız olduğunu, sadece hafta sonları görüştüğü kocasına karşı görevleri olduğunu, herhangi bir davetli gibi México'ya dönmesini Nicolás'ın asla anlayışla karşılamayacağını açıkladı ona.

O gece Nicolás Lobato'ya kendini verirken sergilediği taşkınlık, kocasını bir kez daha şaşırttı; aynı taşkınlık bir süre boyunca her hafta sonu aynı yoğunlukla tekrarlanacaktı.

Pazartesi günü Ferraris'e telefon ettiğinde karşısındaki duygusuz, donuk ses ondan mümkün olduğunca uzakta durmak istediğini, kaçınılmaz olarak alaya alındığı duygusuna kapıldığını, aralarındaki bağın sadece hayvani değil, insani bir bağ olduğunu zannettiğini, ama ne yazık ki yanılmış olduğunu belirtti. Hayatına damgasını vuran aptallıklara, saflıklara bir yenisini eklediğini kabul ediyordu. Jacqueline telefonu kapattı, arabasına bindi ve âşığının küçük dairesinin bulunduğu Coyoacán'daki Higuera sokağına doğru son hız yola koyuldu. Zili uzun uzun çaldı; nihayet kapı

açıldığında fırtına gibi içeriye dalarak Ferraris'i de beraberinde sürükledi. Minik, dağınık yatak odasına vardığında kendini yatağın üzerine bıraktı ve ağlamaya başladı. Bir süre sonra kendini biraz toparlayıp konuştu:

—Niyetim seni üzmek değildi Gianni Ferraris. Nasıl bir hayat sürdüğümü hayal etmen mümkün değil, nasıl dayandığımı, bugüne kadar çıldırmamayı nasıl başardığımı anlaman mümkün değil. Cehennem azabı çektiğini söylüyorsun, tamam, inanıyorum sana. Buna karşılık benim son yıllarım güllük gülistanlık mıydı sanıyorsun? Kendi dertlerimle senin canını sıkmak istemedim, biliyorsun dertlerimi asla anlatmadım sana, ama galiba artık konuşmaya başlamak gerekiyor. Bu evliliğe katlanmak benim için kolay mı oldu sanıyorsun? —ve heyecan içinde seks düşkünü, hayvani kocasının kendisine çektirdiği sözde işkenceleri ayrıntıyla anlatmaya koyuldu. İki takma parmağını beceriksizce oynatarak sakat elini, omzundaki yarayı gösterdi, hepsi şiddetli şehvet gecelerinin sonucuymuş gibi; Ferraris, gözleri yuvalarından uğramış, ona bakmaktan başka şey yapamıyordu—. Seni tanıdığımda artık boyun eğemeyeceğim şeyler olduğunu anladım —ve hiç ara vermeden kocasının zihinsel ve ahlaki yetersizliğinden, utanç verici bir refah içinde ot gibi yaşamasından, aşırı savurganlığından bahsetti. Buna karşılık Ferraris'in konferansı ve gerektirdiği resepsiyon konusundaki pintiliğinin anlatılacak gibi olmadığını da ekledi. Ferraris onu şaşkınlık içinde dinliyordu, çünkü hayatında bu kadar şaşaalı bir şölene katılmamıştı.

O günden itibaren eski nakarat tekrar başladı: Nicolás Lobato bu dünyanın bütün nimetlerinden yararlanırken son derece kültürlü, bilgisini güncelleştirmek için pahalı kitaplara ve seyahatlere ihtiyacı olan bir sanat tarihi profesörünün bir lokma ekmekle yetinmesi, ders vererek canını çıkarması, ara sıra da elbette sanatla hiçbir ilgisi olmayan garsonlardan, berberlerden ve otel komilerinden oluşan bir izleyici kitlesine bir konferans vermesi reva mıydı? Jacqueline dişi kedi gibi ısrar ediyor, miyavlamasına dertlerini sıralıyor, uygun gördüğü her fırsatta kocasının bu dünyadaki gereksiz varlığına imada bulunuyordu. Nicolás'ın sanatı ve her türlü kültürel olayı daima aşağıladığını sürekli vurguluyordu.

—Hiçbir şey anlamıyorum —diyordu Ferraris inleyerek—; kocanın ne düşünüp düşünmediği benim umurumda değil. Benim huzura ihtiyacım var, anlamıyor musun? Ben huzurdan başka şey istemiyorum, sense beni

korkutuyorsun, eziyet ediyorsun bana. Rahat bırak beni lütfen, beni bunaltmaktan vazgeç. Cuernavaca'da düzenlediğin konferansa gelince —diye ekledi kırgınlıkla—, karşımda ne tür bir izleyici topluluğu olduğunu daha önce söylememiştin.

—Keyfini kaçırmak istemiyordum Gianni, üzülmene izin veremezdim —diye cevap verdi Jacqueline, sonra hemen ekledi—: Nicolás ölse, ki her gece bunun için Tanrı'ya dua ediyorum, Las Palmas'ı derhal satardım, o şatafatlı otelden nefret ediyorum. Böylece hayat boyu bütün sorunlarımızı çözmüş olurduk.

Bu konuşmaların ardından Ferraris görülmedik şiddette sinir krizleri geçirirdi. Önceki haftalarda kaydettiği bütün gelişmeler bir anda sıfırlanırdı. Kendini yatağa atar, kıvranır, kollarını, göğsünü kaşırdı. Derisinin altındaki karıncalar bütün bedeninde dolaşırdı. Görünür şekilde kilo verirdi. Ne var ki Jacqueline'in sözlerindeki zehir içine nüfuz etmişti. Lobato ölürse, kendisi dünyanın en iyi kliniklerinde, İsviçre dağlarında, Kara Orman'da, Málaga'da tedavi görüp sağlığına kavuşabilirdi. Kendini Alpler'de bir odada, bir yandan yazacağı deneme için İtalya'dan gönderilmiş lüks baskı bir Giorgio Morandi incelemesinin sayfalarını çevirir, bir yandan gerekli tedaviyi görürken hayal ediyordu.

—Kocanın yakın zamanda ölmesi ihtimali, korkmadan söylersem, umudu var mı peki? Bir sağlık sorunu var mı? —diye sordu nihayet bir gün.

—Nicolás Lobato turp gibidir, en azından kendini öyle görür, ama onun işini ben bitireceğim. Bunca yıldır bana çektirdiklerine kötülükle karşılık vermenin zamanı geldi. İzin ver onu nasıl ortadan kaldıracağımızı bir düşüneyim. Mesela uyku hapıyla uyutabilir, otomobile bindirebilir, Cuernavaca yolunda dağlık bir yere götürüp arabasını uçurumdan aşağı yuvarlayabiliriz. Ânında ölür sanıyorum, öyle umuyorum. Arabayı ben kullanırım, gişelerde fark edilmemek için eski yoldan gideriz. Birkaç yıl önce Londra'dan aldığım yağmurluğu giyerim, harika bir yağmurluk, öyle cafcaflı bir şey değil katiyen, emin olabilirsin —dedi trans halinde bir tutarsızlıkla, sonra devam etti — : Arabayı uçurumun kenarına kadar getiririm, inerim, sonra sen öteki arabayla hafifçe itersin. O kadarı yeter. Hemen benim eve döner, her şeyin bittiğini, üzerimizdeki sınırsız baskının

geçmişte kaldığını, önümüzde pırıl pırıl bir geleceğin bağrına basmak üzere bizi beklediğini haber verecek telefonu bekleriz.

Gianni Ferraris asla bu planları onaylamadı; bununla birlikte, Jacqueline'in onu robot gibi yönetmesine izin veriyordu, kaçıp kurtulamadığı bir rüyaya hapsolmuş gibiydi. Uygun bir yer bulmak için birçok kez yolculuk yaptılar. Nicolás Lobato'yu bazen haftalarca ayak basmadığı México'ya cezbedebilmenin en iyi yolunu bulmaya çalıştılar. Jacqueline yoğun bir dejavu duygusuyla geçmişte tasarladığı planlardan birini tekrarlıyordu. Hasta taklidi yapacak, sanki ölüm döşeğindeymiş gibi Cuernavaca'ya telefon edecekti. Cumartesi akşamüzeri ya da akşamı olması gerekirdi. Pazar günü evde kimse olmayacaktı, Nicol´æs'ın ilaçlarla uyuşmuş bedenini arabaya yükleyecekler ve büyük operasyonu tamamlayacaklardı.

Ferraris'in o dönemde çok yüksek dozlarda sakinleştirici alması gerekiyordu; tepkileri ve konuşması gün geçtikçe yavaşlıyordu. Jacqueline kazanın bir an önce gerçekleşmesini istiyor, uzun bir bekleyiş döneminin âşığı için ölümcül olmasından korkuyordu. Planın henüz çekirdek aşamasında olduğunu, ayrıntıların kabataslak tasarlandığını, birbirlerine teğellerle tutturulduğunu gayet iyi biliyordu, ama her şeyin o andaki sezgilerle çözüleceğine güveniyordu. Hızla harekete geçmezse Gianni çökecek, psikiyatri kliniğini boylayacaktı. Zaten ilişkilerinin bu döneminde sevişemiyorlardı, Gianni'nin bedeni bitkindi; buna karşılık kocasıyla geçirdiği hafta sonları, onu öldürmeyi planladığı her dönemde olduğu gibi çıldırtıcı şehvet aşırılıklarına sahne oluyordu.

Sonunda bir tarih belirlediler; Jacqueline âşığını tekrar seçtikleri yeri incelemeye götürdü. O akşam Márgara Armengol ve her yere peşinden giden, hiç durmadan konuşmak gibi tahammül edilmez bir kusuru olan antipatik Fransız sevdalısıyla birlikte Jacqueline'in evinde yemek yiyeceklerdi. Jacqueline'in hayatında hep olduğu gibi olaylar dramatik, ama öngörülenden bambaşka biçimde gelişti.

O akşam, Márgara ve geveze arkadaşıyla yemek yerlerken, ansızın Jacqueline'in yemek odasında iki polis boy gösterdi. Buyurgan bir tonda Nicolás Lobato'yu sordular; Jacqueline haliyle lafı uzatarak cevap verdi, evde olmadığını, akşam yemeğini nadiren evde yediğini, çünkü işini büyük ölçüde Cuernavaca'ya taşıdığını söyledi; belki bilmiyorlardı, kocası Las

Palmas otelinin sahibiydi, o kadar önemli bir yerdi ki, golf sahası bile vardı. Mutfak kapısı açıldığında başka polislerin de eve girmiş, hizmetkârları sorguya çekmekte olduğunu gördü. Yüksek rütbeli gibi görünen bir polis Márgara'yla Fransız'a çirkin bir dille hakaret etti, varlıklarıyla soruşturmayı engellediklerini söyledi ve derhal evden çıkıp yazılı izin almadıkça kentten ayrılmamalarını emretti. Jacqueline şaşkına dönmüştü. Bir an kocasının, kendisiyle Ferraris'in ellerini kirletmelerine gerek kalmadan canlılar âleminden ayrılmış olduğu umuduna kapıldı. Márgara'yla arkadaşı gider gitmez soruşturma farklı bir tona büründü. Jacqueline'le Ferraris en ağza alınmayacak hakaretlere maruz kaldılar. Jacqueline Ferraris'le ilişkisini polislerin gayet iyi bildiği hissine kapıldı. Kocasının nerede olduğunu, onu hangi cehenneme sakladıklarını soruyorlardı ısrarla; onu en son ne zaman görmüşlerdi, o gün saat kaçta ve nereden telefon etmişti? Aralarından biri, suskunluklarıyla hak ettikleri muameleyi onlara uygulamak istemediklerini söylerken bir yandan da Ferraris'e okkalı bir tokat patlattı; bu yüzden de doğru ve net cevap istiyorlardı. Nicolás Lobato nerede gizleniyordu? Nereye kaçmıştı? Soruları tehditler izledi. Tokatçı polis bir yandan Jacqueline'i sertçe omzundan sarsıyor, bir yandan da ötmedikleri takdirde tutuklanacaklarını, kafalarını bok kovalarına daldıracaklarını, dostu olacak o ibneyi de taşaklarından güzelce asacaklarını söylüyordu; bakalım o narin karınlarında çizmeler mambo yaparken dilsiz rolü yapmaya devam edecekler miydi? Kırılmadık tek kemikleri kalmadığında devam edecekler miydi bakalım... göreceklerdi...

—Kocamın başına ne geldi? —diye sordu Jacqueline ürkek bir tonda, sersemlemiş halde—. Yalvarırım gerçeği söyleyin artık.

—Söylersem bi kere verecek misin? Bana bak, şırfıntı, burada soruları biz sorarız, bir an önce öğrensen iyi olur —diye kabaca cevap verdi polislerden biri; bu arada Ferraris'e bir tokat daha patlattı. Ardından odaya polisler doluştu; Ferraris çığlık çığlığa bağırmaya başladı, kollarını değirmen gibi döndürüyordu, polislerden biri arkasına geçti, bileklerini büktü; bunun üzerine çığlıklar inlemeye dönüştü; bütün vücudu zangır zangır titriyordu; bu arada polisler Jacqueline'in ne olduğunu bilemediği bir şeyi bütün evde didik didik aramaya koyulmuşlardı. Çekmeceler, dolaplar yerlere boşaltılmıştı. Çok geçmeden ikisini bir polis otosuna bindirdiler ve bilinmeze doğru yola çıktılar.

Jacqueline yaklaşık iki hafta tutuklu kaldı. Soruşturmalar sırasında, polislerin iddiasına göre kocasının yolsuzluk ve sahtekârlık yaparak iflas ettikten sonra Morelos'taki kompleksten kaçtığını öğrenebildi. Sonra da hiçbir şey anlamadı; ona aşağılık bir cani muamelesi yapıyorlar, aşağılıyorlar, sarsalıyorlar, saçlarını çekiyorlardı; kocasının cesedini nereye sakladığını öğrenmek istiyorlardı. Günlerce, gecelerce aynı soruları sorup durdular. Jacqueline hiçbir şey bilmediğinden hiçbir cevap veremiyordu. Nihayet salıverildiğinde Ferraris'i aradı ve henüz evine dönmemiş olduğunu öğrendi. Gazeteleri okumak onun için hapishane işkencesinden daha beterdi. Gazetelerden sanat hocasıyla birlikte katil zanlısı olduklarını öğrendi; eski Cuernavaca yolunda Nicolás Lobato'yu öldürmekle suçlanıyorlardı. Muhtemelen Ferraris planlarından söz etmiş, polisler de cinayetin işlenmiş olduğuna hükmetmişlerdi. Ama Ferraris itirafının geçerli olmadığını, işkenceyle imzalattırıldığını açıklamıştı.

Kendisinden görülmedik bir bayağılıkla söz eden basından iğreniyordu. Gazeteler bir tek cesedin bulunmasının kaldığını iddia ediyorlardı. Jacqueline günlerdir çıldırmanın eşiğindeydi. Ablalarıyla ağabeyinden ve kardeşinden neyse ki ses seda çıkmamış, kuşkusuz polislerin korkuttuğu hizmetkârları, daha evine dönmeden onu terk etmişti. Márgara Armengol onunla telefonda görüşmeye bile yanaşmıyordu; boş bulunup telefonu açtığında Jacqueline'in ölgün sesini duyar duymaz kapatıyordu. Ev baştan aşağı yağmalanmıştı, kürkleri, mücevherleri, gümüşler, hepsi gitmişti. Zavallı Gianni hâlâ tutukluydu, onu ziyaret etmesine izin vermiyorlardı. Bir tek Alicia Villalba'dan destek gördü. Özgürlüğüne kavuşması için gerekli işlemleri o yapmış, Jacqueline'in Nicolás Lobato'nun avukatıyla temas kurmasını sağlayan da o olmuştu; Paredes diye bir avukattı, Marcelino Paredes. Aylar sonra, avukat Paredes Nicolás Lobato'nun sağ salim olduğunu, Madrid'de yaşadığını ve Meksika'yla İspanya arasında bu konuda bir anlaşma olmadığından, ülkeye iade edilmesinin söz konusu olmadığını gösteren kesin kanıtlar buldu.

Madrid'deki Meksika konsolosluğu tarafından onaylanmış belgelerin ele geçirilmesi de birkaç ay sürdü; bu belgelerde Nicolás Lobato'nun kesinlikle İspanya'da olduğu belirtiliyordu. Ve bu belgeler sayesinde Gianni Ferraris de özgürlüğüne kavuşabildi.

Bir sabah Jacqueline'in kapısı çalındı. Gelenin Alicia Villalba olduğundan emin, kapıyı açmak üzere yataktan kalktı. Ama içeri giren Gianni Ferraris oldu. Jacqueline kapıyı açtığında profesörün nefesi o kadar iğrenç kokuyordu ki, Jacqueline hemen işkillendi. Öfkeden gözü dönmüştü. Konuşmadı, eskiden olsa yapacağı gibi bağırmadı. Jacqueline'i sürükleyerek yatak odasına götürdü, bir köşeye sıkıştırdı, biraz geri çekildi, sonra ona doğru koşup göğsüne bir kafa attı; Jacqueline dengesini kaybedip yere devrildi. Sonra Ferraris deli gibi tekme tokat dövdü onu.

Adamın o yarı deli haldeki kuvveti akıl alır gibi değildi. Jacqueline dayağın ne kadar sürdüğünü, İtalyan'ın evinden ne zaman ayrıldığını bilemiyordu. Saatler sonra, vücudu yara bere içinde ayıldı. Oda karanlıktı. Zor bela ayağa kalkıp elektrik düğmesini el yordamıyla buldu. Uyurgezer gibi yatağa kadar yürüdü. Kendisini boy aynasında görünce ödü patladı; yüzünde morluklar vardı, üstü başı yırtılmış, kana bulanmıştı, ayakkabısının teki yoktu. Bir doktor çağırmaya karar verdi, ama ancak yatağa varabilecek gücü buldu kendinde ve tekrar bayıldı.

Bölüm 6

Şansı varmış ki, ev onun üzerineydi. En azından sığınacağı bir evi vardı. Avukat Paredes ona evi satmasını, o parayla bir başka müvekkilinin satılığa çıkardığı Nápoles'teki daireyi satın almasını önerdi.

—Böylece bugüne kadar yaşadığınız iki yerin, Coyoacán'la Polanco'nun ortasında olursunuz —dedi avukat. Sanki yolun ortasında olmak Jacqueline'e aman vermeyen sıkıntıyı ve paniği hafifletebilirmiş gibi!

Paredes parayı derhal bankaya yatırması gerektiğini, böylece sermayeyi koruyup faiziyle geçinebileceğini söylüyordu ısrarla. Ne var ki Nápoles'teki daireyi satın alması mümkün olmadı; evi satmak öngörüldüğünden daha uzun sürmüştü. Nicolás geçmişte birçok kez ona imzalaması için evraklar vermiş, o da her defasında ne olduğunu bile sormadan, kocasının bu konulardaki becerisine güvenerek imzalamıştı. Polanco'daki evi satmak istediğinde, evin ipotekli olduğu ortaya çıktı. Avukat Paredes çözümlenmeleri bir yıldan fazla süren çeşitli karmaşık, Jacqueline için anlaşılmaz, bir noterin gösterdiği, kendisinin hiç hatırlamadığı, kendi el

yazısını ve imzasını taşıyan evrakların da bulunduğu muamelelerin sonunda satışı gerçekleştirebildi ve nice bahtsızlıklarına sahne olmuş o koca eve karşılık gülünç bir meblağ elde etti. Avukatın elemanlarından biri eşyaların satışını üstlendi, onların karşılığında da pek az bir para geçti eline.

Günün birinde kendini Balderas sokağında, derme çatma eşyalarla döşenmiş küçük bir dairede buldu. Jacqueline de sonuçta ailesinin kaderinden kurtulamamış, o da yine sefaletin ortasına düşmüştü. Bankadan aldığı düşük faizle geçiniyordu, ama evlendiği günden beri ilk kez parasını dikkatli harcamaya kararlıydı. Balderas sokağına taşındığından beri tek yaptığı, iskambil falı açmak ve takıntılı biçimde geçmişini didiklemekti. Hayat ona hedefi olmayan bir çöl yolculuğu gibi görünüyordu. Aslında, dışarıdan farklı görünse de, hayatında pek az değişiklik olduğunu düşünüyordu. Yakın gelecekteki en büyük sorunu, ona sorulursa ekonomik değil, içinde bulunduğu müthiş yalnızlığın yol açtığı durumdu. Lobato'nun hiçbir dostundan yardım isteyecek gücü bulamıyordu kendinde. Basın Jacqueline'e o kadar acımasız davranmıştı ki, başvuracağı her kapıdan geri çevrileceğinden kuşkusu yoktu. Ailesinden yardım istemek aklından bile geçmemişti. María Dorotea'ya asla bu zevki tattırmayacaktı! Uzun yıllardan beri, evliliği ve evlilik dışı ilişkileri haricinde en büyük manevi desteği, Márgara Armengol'la dostluğundan ibaretti. Duygularının tek taraflı olmadığından emindi. Aralarındaki yanlış anlaşılmaları zaman çözecekti. Márgara'nın da kendisine onun kadar ihtiyaç duyacağı an gelecekti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşacaklardı. Márgara'yı düşünmek onu mutlu üniversite yıllarına, Nicolás Lobato'yla nişanlanmasına, evliliğine ve evliliğinde yaşadığı çeşitli olaylara geri götürüyordu. Kültür âlemine Márgara'nın açtığı kapıdan girmişti. Márgara'yla dostluğu hayatına bütünlük kazandırmıştı. Márgara'yı düşünmek, amfetamin alıp sınavlara çalıştıkları geceleri, gençliğindeki partileri, cubalibreleri, Smirnoff votkayı, cin tonikleri, her birinin o dayanılmaz sabahlarını, sabahlara kadar mambo ve çaçaça yapılan geceleri yeniden yaşamak demekti. Görünürde karmakarışık, aslında mutlak masumiyet yılları! Ardından yeni heveslerin doğuşu: resim galerileri, sinematekler, kurslar, kocasının canı istediğinde aşağılayamayacağı bir kadın olabilmek için kültürünü geliştirmeye çalıştığı yıllar. Ne işine yaramıştı! Annesi öldükten sonra gerçek ailesini María del Carmen, María Dorotea, Adrián ve Marcelo'nun oluşturmadığını gayet iyi biliyordu; onun gerçek ailesi Márgara Armengol ve onun çevresinden bir iki

kişiydi. Bu yüzden, salıverildiğinde ilk aradığı kişi Márgara Armengol olmuştu. Pek bir sonuç alamadığını biliyoruz.

Márgara'nın ilk şoku atlatması için gerekli sürenin geçtiğine hükmedince, tekrar telefon etti ona. Arkadaşı telefonu açtığında Jacqueline insanüstü bir çabayla, rahat olmasa da en azından normal sayılabilecek bir tonda konuşmaya çalıştı. İlk kaygılı belirsizlik ânında arkadaşının telefonu suratına kapatacağını sandı. Ama belli ki Márgara Armengol artık kesin bir tutum belirlemeye kararlıydı; başlangıçta tek kelime etmedi, sonunda Jacqueline artık kekelemeye başlayarak onu dinleyip dinlemediğini sordu. O anda arkadaşı buz gibi bir sesle hem kendisiyle, hem de Akademi'nin bütün hoca ve öğrencileriyle her türlü teması kesmesini talep ettiğini söyledi; rica etmiyordu, istemiyordu, talep ediyordu. Basından öğrendiği olaylar, bilhassa kendi enstitüsünün hocalarından biriyle ilişkisi konusunda son derece çirkin şeyler söyledi; Jacqueline daha sonra, sanki Ferraris'le normal öğrenci - hoca ilişkisinden daha samimi bir ilişkim olduğunu hiç fark etmemiş gibi! diye düşünmüştü; üstelik Márgara yıllar boyunca en samimi sırdaşı olmuştu. Basından başka bazı gerçekleri, asla hayal edemeyeceği alçaklıkları öğrendiğini söyledi; örneğin Profesör Ferraris'i kötü niyetle bulaştırmaya çalıştığı kocasını öldürme planı gibi.

—Şunu belirteyim ki, bu olaylara değinmek belki bana sizden daha zor geliyordur —diye devam etti, sizli bizli konuşmaya başlayarak—. Aramızda her türlü ilişki bitmiştir! Kültür yuvamızdaki varlığınıza tahammül ettiğimiz süre boyunca hem benim, hem de elemanlarımın size gösterdiği yakın ilgiye bu şekilde karşılık vereceğinizi hayal bile edemezdim. İşte bu kadar! —diye bitirdi ansızın konuşmasını ve telefonu kapadı.

Jacqueline için müthiş bir darbe olmuştu.

Bunu izleyen dönem hayatının en kimsesiz dönemiydi.

Bu öyküyü daha iyi kavrayabilmek için önceki kimi olayları gözden geçirmemiz gerekir:

Jacqueline Gianni Ferraris'ten yediği dayağın şokunu atlatıp kendine geldiğinde, feci ağrılarla, her an yeniden bayılacakmış duygusuyla ayağa

kalktı; üzerine bir manto atıp dışarı çıkmayı başardı. Ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordu. Yüzünü bile yıkamadı; yüzü kan pıhtıları ve iç kanamanın yol açtığı morluklarla tanınmayacak derecede çirkinleşmişti. Ağır ve güvensiz adımlarla bir taksi buluncaya kadar sokaklarda dolaşan kadın, baştan aşağı bir ağrı çuvalıydı sanki. Doktoru onu muayenehanesinden doğru bir kliniğe gönderdi; orada yaklaşık iki hafta kaldı. Alicia Villalba'nın tek bir ziyareti dışında tamamen unutulmuştu. Vücudu alçıya alındı, sağ kaşının üstündeki yaraya birkaç dikiş attılar, her gün çeşitli iğneler yaptılar ve sürekli sakinleştirici verdiler. Klinikten birkaç kere Paredes'in ofisine telefon etti; avukat telefona hiç çıkmadı, onu aramadı. Jacqueline taburcu olur olmaz onu görmeye gitti. Avukat kabalığa varan bir aldırmazlıkla özür diledi. Mesajlarının hiçbirini almadığını, ama geçmiş hataları tartışmayı da anlamsız bulduğunu söyledi. Polanco'daki evin Jacqueline'in üzerine olduğunu, evin ona ait olduğunu bu görüşmede söyledi; orayı satıp daha masrafsız bir yere taşınmasını önerdi. İki arabayı, Lobato'nun üzerine kayıtlı olduklarından, alacaklılara vermek zorunda kaldığını ekledi.

Jacqueline avukattan kocasının İspanya'daki adresini istedi; onunla mutlaka temas kurup talimat alması gerektiğini söyledi. Her şeyi satıp onunla İspanya'da buluşması mı gerekiyordu acaba? Evin ipotekli olduğu ve satışından eline pek az bir para geçebileceği konusunda henüz hiçbir şey bilmiyordu. Avukat istediği adresi ona vermeye yanaşmadı. Önce müvekkiline danışması gerektiğini söyledi. Jacqueline afallamıştı. Hemen orada oturup bir mektup yazdı ve kocasına göndermesini rica ederek Paredes'e teslim etti. Mektupta kocasına tutuklandığını, tacize ve iftiraya uğradığını, bu skandalin hayatını temelli lekelediği duygusuyla yaşadığını anlattı; Ferraris soyadlı bir İtalyan profesörden, belki hatırlardı onu, servetini ele geçirmek için onu, evet, Nicolás Lobato'yu öldürmek üzere bir komplo kurdukları yolunda sahte bir itiraf koparmışlardı işkenceyle; profesör gördüğü muamele yüzünden aklını yitirmişti; daha sonra masum olduğu anlaşılıp serbest bırakılmış ve delilik krizlerinden birinde kendisine saldırmıştı; aldığı yaraların tamamen iyileşmesi daha uzun zaman alacaktı. Mektupta kocasından kibarca ekonomik yardım istiyor, evi satıp onunla bir araya gelinceye kadar içinde bulunduğu zor durumu atlatmasına yardımcı olacak bir aylık bağlamasını rica ediyordu.

Mektubu cevapsız kaldı. Bunu izleyen aylar boyunca avukatla görüşmeye devam etti; Paredes ipotekli evin ve eşyaların satışını üstlendi; daha önce de belirtildiği gibi tamamı karşılığında gerçek bedelinin çok altında bir meblağ elde etti, ama Balderas sokağındaki daireye taşınma imkânı buldu. Tıpkı hayatının başka dönemlerinde olduğu gibi kendi hareketleri ve olaylar, sanki bir rüya âleminde yer alıyormuş gibi geliyordu Jacqueline'e; kendisi hem baş karakterdi, hem de bütün olan biteni kaydedip yargılayan bir tanık. Böylesi daha iyiydi, ne kadar kimsesiz olduğunu ve önünde uzanan geleceğin ne kadar kısır olduğunu bilmemesi daha iyiydi. Yavaş yavaş, nasıl olduğunu anlayamadan gerçeği algılamaya başladı. O dönemle ilgili bulanık düşüncelere sahipti. Hâlâ Polanco'daki evde mi yaşıyordu, yoksa Balderas'taki mütevazı daireye taşınmış mıydı? Gerçekle yüzleştiği ilk aylarda zamanının büyük bölümünü eve kapanarak geçirdi; Akademi'de inceledikleri eserlerin bazılarını okumaya çalışıyordu; tutuklandığından beri onlara göz atmamıştı. Ara sıra melankoli dönemleri geçiriyordu; hemen her defasında öncesinde sinirsel dengesi ciddi biçimde bozuluyordu. "Bir bu eksikti" diye homurdanıyordu, "o kahrolası delinin sürekli şikâyet ettiği karıncalanmalar şimdi bana musallat oldu"; o günlerde kitapları kapatıp yatağında öylece uzanır, kısa bir süre önce doktoru Montenegro'nun tavsiye ettiği nöroloğun verdiği ilaçları alırdı. Haftalar boyunca iskambil falı açmaktan başka şey yapmadığı olurdu.

Nicolás Lobato'dan haber almadan fazlasıyla uzun süre geçtiğini fark edince, sorunlarını kendi başına çözmek için bir çaba daha gösterdi. Son derece ciddi bir kıyafet giyip kaypak avukat Paredes'in bürosuna gitti tekrar; iş bulmasına yardımcı olacak bir referans istedi kendisinden; ne var ki avukat referans vermeyi doğrudan reddetmemekle birlikte, istediği referansı da vermedi. Her zamanki gibi, bunu en iyi kendisinin anlayacağını belirterek, müvekkilinden talimat alması gerektiğini söyledi. Jacqueline buna karşılık kaygılarını çok iyi anladığını, ancak Nicolás'la temasa geçtiğinde ona tutuklandığını, maddi ve manevi işkenceye tabi tutulduğunu, basın tarafından insafsızca yerden yere çalındığını, beterin beteri bir fahişe muamelesi gördüğünü, bir delinin saldırısına uğradığını ve birçok kez kendi de delirmenin eşiğine geldiğini, buna rağmen kocasına beslediği dayanışma ve sevgiyle, yani aşkı sayesinde bu zorlu sınavlara tahammül ettiğini açıklar, ayrıca Balderas'ta son derece mütevazı bir daireye, doksan beş taksim altı adresine taşındığını bildirir ve bu adrese birkaç satırlık bir

mektup yazıp ileride ne yapması gerektiğine, İspanya'ya taşınması mı onu Meksika'da beklemesi mi gerektiğine dair talimat vermesini rica ederse minnettar olacağını söyledi.

Yine Nicolás Lobato'dan hiçbir haber alamadı. Balderas'taki dairede bir yıl sıkıntı içinde, anlamsız bir hayat yaşadı; bir süre sonra okuma isteği yok oldu; ara sıra uğrayan Alicia Villalba'yla eskiden komşusu olan geveze ve cömert bir medyum dışında geleni gideni, arkadaşı yoktu. Jacqueline artık kitap okumuyordu; konsantre olamıyordu. Hiçbir şeye ilgi duymuyordu. Bir kitabı açtığında kederleniyor, keyfi kaçıyordu, çünkü yetersizliğini kabullenmek zorunda kalıyordu. Bu hayırsever komşu Jacqueline'i yeğenleri Mario ve Manuel Requena'yla tanıştırdı; iki kardeş Metropólitan sinemasının yanında bir ezoterik kitapçı dükkânı işletiyorlardı; her ikisi de tarot falı bakıyor, horoskop çıkarıyorlardı. Jacqueline'e iş teklif ettiler, o da kitapçı dükkânı evinden üç sokak ötede olduğundan kabul edebildi. Uzun yolda paniğe kapılıyordu. Hayatının büyük bölümünün geçtiği ve geçmişle birçok bağlantısının yanı sıra Márgara Armengol'un akademisinin de bulunduğu Coyoacán semti şöyle dursun, daha kısa süre öncesine kadar yaşadığı Polanco'ya bile dünyayı verseler gitmezdi. Bu işi kabul etmezse yavaş yavaş öleceğini, belki sonunda intihar edeceğini anlıyordu. Kitapçı dükkânı onu hayata döndürdü. Bir gün Mario Requena işlerin çok iyi gittiğini, artık Cuernavaca'da bir şube açma zamanı geldiğini söyledi ona. Casino de la Selva'nın iki adım ötesinde, çok uygun bir yer teklif etmişlerdi; El Zodíaco adlı kafe, ezoterik dükkânın şubesini açmak için ideal mekândı; kendisi kardeşiyle anlaşamadığından değil, sağlık nedenlerinden ötürü oraya taşınacaktı; México'nun yüksekliği ona iyi gelmiyordu, kalbi iki kez uyarmıştı onu; evinden ya da dükkândan birkaç sokak uzaklaşmaya cesareti olmayan Jacqueline, Mario'nun açıklamanın ardından yaptığı teklifi kendi de şaşırarak, memnuniyetle kabul etti ve El Zodíaco'nun yanında minicik bir eve yerleşti. Bundan sonraki on yıl boyunca, yılların nasıl geçtiğini anlamadan, tam olarak yaşamadan orada yaşadı. Yeni çevresinin şifreli lisanının temel hatlarını öğrendi. Mario Requena bir el kitabının da yardımıyla ona el falı bakmayı öğretmeye çalıştı, ama Jacqueline inanmadan, gerekli hissiyatı aktarmayan, gizem beklentisi yaratmayan bir ses tonuyla fal bakıyordu; bu nedenle hocası onu falcılık mesleğinden vazgeçirmeyi daha uygun buldu. Jacqueline boş vakitlerinde tek bir satırını bile anlamadığı halde nasılsa kendisini oyalayan, ama sorsalar tek

kelimesini tekrar edemeyeceği ezoterik kitaplardan bölük pörçük parçalar okuyordu. Bir keresinde, Cuernavaca'ya taşındıktan kısa bir süre sonra, tarot kâğıtları o güne kadar üç ayrı hayat yaşamış olduğunu ve varoluşunun pentagramının doğal biçimde tamamlanabilmesi ve o güne kadar yaşadıklarının oluşturduğu akorların, yıldızların çizdiği kaderinin ezgisinde eriyebilmesi için daha iki hayat yaşaması gerektiğini söyledi ona.

— Nasıl olur? Ben üç hayat mı yaşadım? —diye sordu Jacqueline, şaşkınlığını gizlemeden.

— Benim anlayamadığım —diye karşılık verdi Requena— aynı kişinin bedeninde üç hayat mı yaşandığı, yoksa tek bir hayatı üç kişinin mi yaşadığı.

— İkisi aynı şey değil mi? —diye sordu bu kez Jacqueline, iyice kafası karışarak.

— Hayat böyle esrarengizdir işte! —buyurdu Requena, dalgın bir edayla.

Jacqueline artık tarot falına baktırmamaya karar verdi: Sonuçlar fazlasıyla rahatsız ediyordu onu. Dehşet içinde, bildiği üç hayatı aklından geçirdi: sefil çocukluğu, perişan ilk gençliği, üniversite yılları, kendisine biraz olsun çekidüzen verip fakülteye yazılabilmek için yarattığı mucizeler; ikinci aşama evliliğiyle başlamış ve sona erdiğinde, Polanco'da kahvaltıda tahıl gevreği servisini beyaz eldivenli bir uşağın yaptığı evin yanı sıra Márgara Armengol'un evindeki kursları, okuduğu kitapları, yazdığı, yayımlanamayan öykülerini, Akademi'ye belirli aralıklarla davet edilen çok çeşitli entelektüel şahsiyetlerle, yazarlarla ilişkileri içeren, kocası ne derse desin onunkinden çok daha cazip bir atmosfere sahip zengin bir entelektüel çevreyi de kaybetmişti; üçüncü aşama ise Nicolás Lobato'nun kaçışı ve anlaşılmaz suskunluğuyla başlamış, onu sefalete dalış ve Cuernavaca sürgünü izlemişti; burada çoğunlukla hizmetkârsız, ara sıra tek bir hizmetkârla yaşıyor, ne yediğine, ne giydiğine dikkat ediyor, bir tek hayatta kalmaya bakıyordu, sanki ona layık görülen tek amaç buydu. Varoluşunun bu üç farklı aşamasını birleştiren hiçbir bağlantı bulamıyordu; hatta son iki dönem arasında bile pek az bağlantı vardı, bunların en belirgin olanı Alicia Villalba'yla ilişkisiydi; Alicia Villalba Nicolás'ın iflasından sonra Cuernavaca'da kalmıştı; Las Palmas'ta değildi elbette, bir Fransız

restoranının önce yöneticisi, sonra da ortağı olmuştu, durumu çok iyiydi. Nicolás'ın kuzini Jacqueline'e son derece cömert davranmış, hatta Cuernavaca'da hareket edebilmesi için pek kullanmadığı bir otomobili de ona ödünç vermişti. Jacqueline Alicia'yla ve hepsi El Zodíaco'nun müşterileri olan kentteki az sayıda tanıdığıyla sık sık telefon görüşmeleri yapıyordu; yalnızlığını gidermesine yardımcı olan nadir imkânlardan biriydi bu. Kocasının eski sekreterinin gırtlaktan bir sesle, havalara girerek restorandaki sorunlarını, personelle, toptancılarla, müşterilerle, Cuernavaca'ya yerleştiğinden beri birlikte yaşadığı, yuvarlacık, sürekli gülen, ama Alicia'ya herkesin önünde karşı çıkmaktan da geri durmayan Fransız bir kadın olan ortağı Sara'yla sorunlarını anlatmasını dinlemek Jacqueline'in çok hoşuna gidiyordu. Jacqueline bu telefon görüşmelerinde pek konuşmuyordu, ama uzunca bir süre başka birinin sesini dinlemek, ilaçların daima gideremediği endişesini yok etmeye yardımcı oluyordu.

Alicia Villalba iki üç ayda bir El Zodíaco'ya gelip fal baktırıyor, ardından Jacqueline'i güzel bir yere yemeğe götürüyordu; kentteki restoranlara gitmeyi, yeniliklerden haberdar olmayı, halkla ilişkileri yürütmeyi ve bu çevrede görünmeyi mesleki bir zorunluluk kabul ediyordu. Kendine yeterince güvendiği için de, o şişman, vaktinden önce yaşlanmış, şaşkın görünümlü, seyrek, dağınık saçlı, elleri tombul, tırnakları yenmiş, genellikle bir giysiden çok dinî bir yemin gereği giyilen tövbekâr cübbesine benzeyen biçimsiz bir tunik kuşanmış kadınla insan içine çıkmaya aldırmıyordu. Birlikte çıktıkları zamanlar, Jacqueline Alicia'nın uzun monologlarını nadiren böldüğünde, arkadaşının arzu ettiği gibi simyadan, el falından, tarot falından söz etmiyor, tekrar tekrar korkunç tutukluluk tecrübesini, kapatıldığı hücrede ilk iki gününü birlikte geçirdiği yoksul kadını, onun hapishane anılarını dinleyerek nasıl korkuya kapıldığını, ardından maruz kaldığı sorgulamaları, her bakımdan dengesiz bir İtalyan'la dostluk kurmakla ne müthiş bir hata işlediğini, mitoman İtalyan'ın kim bilir hangi işkenceler sonucu, belki de çeşitli defalar örneklerini sergilediği deliliği sonucu tüyler ürpertici itiraflarda bulunduğunu anlatıyor, her defasında sözünü Nicolás Lobato'nun uzun ve anlaşılmaz suskunluğuyla bitiriyor, derin derin iç geçiriyor, birkaç gözyaşı döküyor ve telaş içinde iki fincan papatya çayı içiyordu.

Mart ayının on üçünde Alicia Villalba Jacqueline'i telefonla aradı. İki gün sonra El Zodíaco'ya uğrayacağını söyleyip Mario Requena'dan kendisine randevu almasını rica etti; ancak sırf bunun için aramadığını da ekledi; o gün bir güzellik salonuna gidip en güzel kıyafetini giymesini rica etti, çünkü seanstan sonra onu doğum gününü kutlamak üzere L'Aiglon'a götürecekti. İkisi yalnız olacaklardı; arkadaşı Sara birkaç günlüğüne Cozumel'e, ailesinin yanına gitmişti. Jacqueline içini çekti. Ayın on beşinde altmış yaşını dolduracaktı.

Bir imitasyon, bir de rengârenk seramik boncuklu kolye aldı; kuaföre gitti; mahalle terzisinin düzelttiği şampanya rengi bir elbise giydi; şansına elbise pek eski moda sayılmazdı; aynaya baktığında sonuç kendisini bile şaşırttı. Alicia El Zodíaco'ya geldiği anda Jacqueline onda olağandışı bir hava olduğunu fark etti; örneğin selamı hem müphem, hem muzafferane, hem de suç ortaklığı ima eder gibiydi; o kadar ki, arkadaşının o akşam kendisine bazı sırlarını anlatacağını düşündü; belki her zamanki gibi toptancılarla, ahçılarla, mâliyeyle, müşterilerle, garsonlarla, sendikayla sorunlarını anlatmak yerine Fransız arkadaşıyla aralarındaki duygusal bir sorundan söz edecekti; son zamanlarda her türlü değişikliğe üzülen Jacqueline buna da üzüldü. O gece öğreneceklerinden başka her şey geçti hayalinden. Jacqueline bu özel gecede bile bir kadeh şarap içmeyi reddettiği için Alicia Villalba söze onu azarlayarak başladı; ancak Jacqueline kararlılığından taviz vermedi, doktorunun sakinleştiricilerle birlikte alkol alma yasağını delmeye cesareti yoktu. Alicia bunun özel bir gün olduğunu söyleyerek ısrar etti ve sek Campari kadehini kaldırdı, Jacqueline ise maden suyu bardağını. Alicia tarot kartlarının bir müjde verip vermediğini sorduğunda, Cuernavaca'ya geldiğinden beri sadece bir kez, o da ilk günlerde fal baktırdığını hatırlattı ona. O gün o kadar altüst olmuştu ki, kaderini esasen kendisini korkutan yollardan değil, yaşayarak öğrenmeyi tercih ediyordu.

—Fal baktırsaydın —dedi Alicia—, Nicolás Lobato'nun Meksika'ya dönmüş olmasına şaşırmazdın. Şu anda Veracruz'da, oraya yerleşmeye karar verdi. Sanırım yüksek basınç yüzünden başkente gidemiyor. Bütün hukuki meseleleri halletti. Limanda bir hırdavatçı dükkânı açtı. Ne diyorsun? Tekrar evlenmediğini öğrenmek istersin diye düşündüm.

Jacqueline uzun bir süre sessizce ev sahibesine baktı. Bir dilim ekmek alıp üzerine tereyağı sürdü, tuz ekti ve minik lokmalarla yemeye koyuldu. Bir süre sonra yemeye ara verip tamamen duygusuz bir sesle konuştu:

—Tekrar evlenmesi biraz zor olurdu bence —dedi ve arada tereyağlı ekmeğinden lokmalar alarak, isteksizce, zar zor konuşarak kocasının zaten kendisinden boşanmadığından, tekrar evlenemeyeceğini açıkladı.

Alicia söyleyeceklerini tahmin edermiş gibi araya girdi:

—Jacqueline'ciğim, bir erkek kafasına koydu mu dünyanın en alçak insanı olur. Gizlice boşanır, artık bir kocan olmadığını en son öğrenen sen olursun. Nicolás'ın boşanıp boşanmadığını bilmiyorum; tek bildiğim, Veracruz'a yalnız geldiği. Hepsi bu. Sana bu haberi ben vermek istemiştim —kısa bir sessizlikten sonra devam etti —: Sana garip gelecek belki, ama itiraf etmeliyim ki ben uzun zamandır gençliğe inancımı kaybettim —Alicia Villalba'nın olağanüstü bir teni vardı. Her zamankinden daha erkeksi olan çehresinde zamanın izi yoktu, davetlisi için aynı şey söylenemezdi—. Hazır itiraflara başlamışken bir şey daha söyleyeyim mi? Ben hayatın altmışından sonra başladığından eminim. Yanılmıyorsam Nicolas bu yıl altmış yaşını dolduruyor.

—Seneye dolduracak —diye atıldı Jacqueline, kocasının kendisinden bir yaş küçük olduğunu hatırlayarak—. Memlekete döndüğünü nereden öğrendin?

—Kuşlar söyledi, cik cik cik! Yeni dönmüş! Gelmeden önce biri, belki bir ortağı, vekâleten Veracruz'un merkezindeki hırdavatçı dükkânını açmış bile, Diligencias otelinden iki sokak ötede, düşünebiliyor musun? —üzerinde Nicolás Lobato adıyla Modern Hırdavatçının adresinin yazılı olduğu bir kartvizit uzattı. Alicia Villalba başka soru sormayan, Nicolás'a da, ayrılığına da, buluşma ihtimaline de değinmeyen Jacqueline'e hayretle bakıyordu.

Çorbalarını içtiler. Ardından garson şatobriyan ve sebzeleri getirdi. Restorana gittiklerinde ne yiyeceklerine daima Alicia karar verirdi; davetlisinin şişmanlığının aşırı tahıl tüketimiyle et eksikliğinden kaynaklandığına hükmetmişti. Jacqueline uzunca bir süre etini ufacık parçalar halinde kesmekle oyalandı; ardından çok yavaş yemeye koyuldu; o

kadar boş boş bakıyordu ki, sarhoş olduğu zannedilebilirdi. Alicia Jacqueline'in sarsıldığını, haberi ona alıştıra alıştıra söylememekle hata ettiğini düşündü; onun Nicolás'ı düşündüğünden kuşku duymadığından, arkadaşı yemeğin ortasında konuşmaya başlayınca çok şaşırdı: Jacqueline aldığı haberle hiç ilgisi olmayan şeylerden, uğursuz tutukluluk günlerinden, yemek niyetine verdikleri iğrenç hayvan yeminden, geceler boyunca süren, kuvvetli bir projektörle aydınlatıldığından geceyle gündüzün ayırt edilemediği daracık bir odada yürütülen sorgulardan, kurban gittiği iftira kampanyasından, sanat tarihi hocası rezil Ferraris'in, basının da marazi bir ayrıntı bolluğuyla aktardığı deli saçması açıklamalarından söz ediyordu; Jacqueline o gün Alicia'ya daha önce hiç anlatmadığı bir konuya da değinerek deli İtalyan'ın serbest kalır kalmaz kendisine attığı dayağı ve psikolojik olarak hâlâ kendini toparlayamadığını anlattı. Sonra kendini çok yorgun hissettiğini, müthiş uykusu geldiğini söyleyip bir taksi çağırmalarını rica etti.

Alicia biraz daha kalması için ısrar etti; onun şerefine hazırlanmış böğürtlenli pastayı tatması şarttı; ama Jacqueline gitmekte diretti. Onun ne kadar bitkin göründüğünü fark eden Alicia şoförden Jacqueline'i otomobiliyle evine bırakmasını rica etti.

Jacqueline arabaya bindiğinde ağlamaya başladı ve evinde neredeyse bütün gece ağlamaya devam etti. Birkaç kere kalkıp aynanın karşısına oturdu, kendi kendine hayatta sevdiği, saygı duyduğu tek erkeğin Nicolás Lobato olduğunu, onun kendisini terk ettiği an hayatının bütün anlamını yitirdiğini söyledi.

En fazla üç saat uyuyabildi. Ertesi sabah yıkanıp kahvaltı ettikten sonra, tam El Zodíaco'ya doğru yola çıkmak üzereyken ansızın fikir değiştirdi, odasına döndü, alelacele bir bavul hazırladı, arabaya koydu ve México'ya doğru yola çıktı. México'da sadece benzin almak için durdu. Akşamüzeri saat altı sularında arabasını Veracruz'da, Modern Hırdavatçının önüne park etmekteydi.

Jacqueline dükkâna bitkin, neredeyse baygın bir halde, yolculuktan yıpranmış, uyurgezer gibi girdi. Kendine geldiğinde, Nicolás Lobato'nun karşısında ayakta duruyordu. Gördüğü adam uzun boylu, geniş omuzlu, biraz toplu olmakla birlikte şişman sayılmayacak bir erkekti. Dudakları,

gözleri, teni, bütün varlığı gülümsemekteydi. "Mutlu bir adam olduğu her halinden belli" diye düşündü. Öte yandan, sağlıklı ve mutlu havasına rağmen Jacqueline Nicolás'ın ortadan kaybolduğu âna kadar koruduğu çocuksu görünümünü aradan geçen yıllarda kaybetmiş olduğunu da fark etti. O da yaşlanmıştı. Mutlu ama yaşlı bir erkekti. Nicolás Lobato ona biraz şaşırarak baktı, nihayet onu tanıdığında ikisi de ne diyeceklerini bilemediler. Jacqueline elini uzatıp başını çevirdi. Nicolás Lobato tezgâhın arkasından çıkıp yürüdü ve bir kız kardeşi kucaklarcasına kucakladı onu. Sonra çıraklara birkaç talimat verdi. O akşam dükkânı kapatmaya gelmeyeceğini söyledi. Jacqueline'e eşyalarının nerede olduğunu sorup kaldığı otele götürdü.

Jacqueline bütün gece konuşacaklarını düşünmüştü, ama öyle olmadı. Ayrı oldukları yıllarda olan bitenlerin sadece bir bölümünden söz ettiler. Jacqueline avukat Paredes'in tutuklu olduğu sırada basında çıkan yazıları kocasına göndermiş olduğunu öğrendi; Nicolás Ferraris'le ilişkisi hakkında yazılanlara inanmış, ama elbette kendisini öldürmek üzere yaptığı planlara inanmamıştı. Ne saçmalık! Yüksek tansiyonu yüzünden memlekete dönmeye karar vermişti; başka bir ülkede ölmek istemiyordu; bütün borçlarını kapatmıştı; hayali Las Palmas'ı ayakta tutmayı başaramamıştı, ama o hayal uğruna yaşamaya değmişti; ne var ki tek gerçek olan kader onun kapasitesini belirlemiş ve tıpkı başladığı gibi bir hırdavatçı dükkânında günlerini tamamlamak zorunda bırakmıştı; yurt dışında geçirdiği yıllardan bir ders almıştı: Olayları olduğu gibi kabul etmek; liman kentinde yaşamaktan hoşlanıyordu; bir iki ay sonra kiraladığı eve taşınacaktı, ileride satın da alabilirdi evi; şimdilik tadilat görüyordu. Jacqueline kendisine de konuşma sırası geleceğini düşünmüştü, ama Nicolás evden bahsettiği anda sırtını döndü ve uyuyakaldı.

Güneş onları erkenden uyandırdı. Neredeyse hiç konuşmadan yıkandılar, giyindiler ve kahvaltıya indiler. Jacqueline son yıllarda kendini böylesine bıraktığı için utanıyordu. Aynanın karşısında bir süre durdu; karşısında şişman, hantal bir kocakarı gördü. Nicolás'a Cuernavaca'ya taşındığını, geçimini sağlayacak bir iş bulduğunu anlattı. O kentte yaşamak Nicolás'a yakın hissettiriyordu kendisini. Bu sayede hayatı kurtulmuştu; México'da yaşadığı binadan geriye bir tek temeli kalmıştı. Depremde bina yerle bir olmuştu. Kahvaltıdan sonra Nicolás onu bir kuyumcuya götürüp iki alyans

satın aldı; elini tutup alyanslardan birini parmağına, hiç çıkarmadığı eski yüzüğünün yanına taktı. Sonra ikinci alyansı kendi parmağına geçirdi.

—Daha fazla söze gerek yok! Her birimizin bu yıllar boyunca yaşadıkları artık geçmişe karıştı! Bu alyanslar hepsini silecek! —dedi Nicolás belirgin bir İspanyol şivesiyle; yaptığı taklit ikisinin de yeni duruma uyum sağlamalarını kolaylaştırdı. Jacqueline Cuernavaca'ya ilk taşındığında baktırdığı tarot falını hatırladı ve acaba bu tazelenen evlilik hayatının pentagramını nihayet tamamlayacak mı diye merak etti. O anda, yanılmıyorsa hayatının dördüncü dönemine girdiğini ve pentagramın tamamlanması için bir dönem daha gerektiğini hatırladı.

Arabaya bindiklerinde Nicolás onu turistik bir geziye çıkararak Boca del Rıo'ya kadar götürdü; Jacqueline Veracruz'u bilmiyormuş gibi, geçtikleri yerlerle ilgili hiç aralıksız beylik yorumlar yapıyordu. Dönüşte, Villa del Mar'a geldiklerinde sağa döndü, üç dört sokak gitti ve sonunda duvarcıların çalışmakta olduğu bir evin önünde durdu. Abartılı bir jestle evi Jacqueline'e gösterdi.

—Senin evin mi?

—Evet karıcığım! İşte evimiz! En geç iki ay sonra taşınabileceğiz. Hadi bakalım —dedi sonra, enerjik bir tavırla—, benim dükkâna gitmem gerek. Saat ikide seni otelden alırım, birlikte öğle yemeği yeriz.

Nicolás Lobato'nun buyurgan tonda verdiği talimatlar bile Jacqueline'in hoşuna gidiyordu. Otele döndüğünde tekrar aynaya baktı ve görüntüsünden iğrendi. Cuernavaca'ya lanetler okudu. O iğrenç kent kendisini bir ineğe dönüştürmüştü. Derhal kendine çekidüzen vermesi şarttı. Denizde yüzmekten daha güzeli olabilir miydi! Cuernavaca'ya telefon yazdırdı. Derhal bağladılar. Alicia Villalba'ya bütün olanları anlattı. Artık Veracruz'da yaşayacağını söyledi, evindeki az sayıda eşyayı toplayıp bildireceği adrese göndermesini rica etti. Yatağa uzandı ama uyuyamadı. Odadan çıkıp arabasına bindi ve Veracruz'da turlamaya koyuldu. Bir ara gaza basıp El Zodíaco kafe-kitapçısına gelinceye kadar durmamak geldi içinden. Kendini değersiz hissediyordu, hayatı beş para etmezdi. Nicolás Lobato'yla otuz küsur yıldır süren evliliği boyunca saçmalamaktan başka şey yapmamıştı. Birkaç gazete ve dergi satın alıp tekrar odasına kapandı; sonra tekrar inip

bir defterle kalem aldı; nişanlılık dönemiyle evliliğinin ilk yıllarını yazmaya niyetliydi. Yazınsal yaratı atölyesinde öğrendiği her şeyi unutmuş gibiydi. O eski öğrencilik günlerini, Nicolás'ın onu Kalantán'ın dansını seyretmek üzere tiyatroya götürdüğü geceyi tasvir etmeye çalıştı, ama yarım sayfadan fazla yazamadı; her satır karalamalarla doluydu. Yazdığı her cümle ona eksik, kusurlu geliyordu. Tekrar aşağı indi. Bir kahve söyledi; ansızın saatin ikiyi beş geçtiğini fark etti; Nicolás'ın mı gelip onu alacağını, yoksa kendisinin mi dükkâna gideceğini hatırlayamadı. Telefon numarasını bilmiyordu. Telefon rehberinde aradı, ama herhalde henüz çok yeni olduğundan kayıtlı değildi. Odasına dönüp sonra tekrar aşağı indi; sonunda, tam kocasını aramak üzere çıkacakken geldiğini gördü; sağlıklı ve keyifli görünüyordu; Jacqueline bir sinir yumağına dönüşerek bayılabileceğini hissetti. Herkesin ortasında ağlayacağından korktu, ama neyse ki bu kez kendini tutabildi.

Öğle yemeğini Prendes'te yediler. Sonra aynı binadaki kafelerden birine geçip kahve ve içki içtiler. Jacqueline yıllar öncesine döndüğünü hissetti. Nicolás yöneticilerden, bankacılardan ve diğer önemli kişilerden uzakta olduğunda, bir şekilde kırk yıl öncesinin sade, sevimli hukuk öğrencisi oluveriyordu. O gün Jacqueline antidepresan kullanmaya başladığından beri ilk kez kahveyle birlikte bir kadeh konyak içmeye cesaret edebildi. İçkinin, ksilofonun, masaların arasında sürekli dolaşan insanların ve genel eğlence havasının etkisiyle bir mucize gerçekleşmişti; Jacqueline'in bakışlarına bir canlılık geldi. Kendinden geçerek Nicolás'ı seyretti. Yarı kapalı gözkapaklarının arasından, yeniden bir araya gelmenin mutluluğunu ifade eden baygın bir bakış geçti.

Ansızın kulaklarına yabancı bir dilde konuşmalar geldi. Yandaki masada bir grup genç denizci Portekizce konuşuyordu. Jacqueline gençlerin melodik, şen şakrak seslerini, erkeksi, kaba tonlamalarını zevkle dinlemeye koyuldu. Gruba hayranlıkla bakıyordu. Kocasına gençlerin nereli olduklarını sordu. Nicolás muhtemelen Brezilyalı olduklarını söyledi; Portekizlilerin tavırları farklıydı, bu kadar teklifsiz değillerdi. Son yıllarda bastırılmış olan arzular öyle bir şiddetle ortaya çıktı ki, Jacqueline neredeyse yere yığılacaktı. Sırf o dildeki konuşmaları dinlemek bile onu sarhoş ediyordu sanki. Çantasından aynasını çıkardı, yüzüne tuttu ve iğrenerek yerine koydu. Gençlerin terli çehrelerine bakıyordu; uzun kirpiklerinin altında gözleri sanki sıcağın

etkisiyle mahmur, kasları kadifemsi ve tehlikeliydi; konuşmalarla bedenlerin hareketi arasındaki uyumun tadını çıkarıyordu. Cüretkâr hayaller onu kışkırtıyor, neredeyse acı veriyordu. Oturduğu yerde hafif hafif zıplıyordu. Bakışlarını kocasına çevirdiğinde karşısında onun isteklerine ve ihtiyaçlarına duyarsız, pısırık bir ihtiyar gördü; aptal aptal sırıtarak genç görünmeye çalışıyordu; Jacqueline Cuernavaca'ya hapsolup bu zavallı budaladan haber bekleyerek geçirdiği yıllar boyunca bir veya birkaç âşık edinmemekle büyük aptallık ettiğini düşündü. Dünyanın en aptal insanının Jacqueline Cascorró olduğunu tekrarladı öfkeyle kendi kendine; çünkü utanmadan kendini Rothschild yerine koyan o beş para etmez herifi bunca zaman beklemişti.

Yine Brezilyalı gençlere çevirdi bakışlarını. Istakozlarını parmaklarıyla soyuyorlardı. O yağlı elleri, parlak dudakları, obur hareketleri görünce sanki elektrik çarpmış gibi oldu; yıllar önce bir yengecin bacağını koparıp bir şampanyanın patlatılışını duyduğunda yaşadığı aydınlanma kadar müthiş bir aydınlanma yaşadı. Nicolás Lobato'nun işini bitirmenin tek yolunun zehir olduğunu anladı. Doktorlar ölüm sebebini deniz ürünleri zehirlenmesi olarak kaydedeceklerdi. Bacağını kocasının bacağına değdirip gizlice elini üzerine koydu; kasığına kadar okşamak istedi ama cesaret edemedi. Nicolás Lobato'nun bacağını okşarken çehresine diktiği bakışlarda birikmiş, çılgınca bir nefret okunuyordu.

Bölüm 7

Aylar sonra, Villa del Mar'da bir restorana bir çift girdi. Erkeğin sürdüğü tekerlekli iskemlede bir kadın oturuyordu. Bir masaya yaklaştı ve büyük bir dikkatle kadının ayağa kalkmasına yardım edip normal bir iskemleye oturttu. Bunlar Jacqueline ve Nicolás Lobato'ydu elbette. Konuşmaları duyulmuyordu. Nicolás'ın hem hareketleri hem mimikleri, küçük ve kaprisli bir kız çocuğunu bir yandan uyarırken bir yandan sakinleştirmeye çalışan bir babayı hatırlatıyordu. Jacqueline neredeyse tek kelime etmiyordu. Bir gözü kapalıydı, gözkapağındaki kanlı morluk, kadının o gün evden çıkmaması gerektiğini düşündürüyordu. Dudakları korkunç şekilde şişmişti. Kocasının sözlerine zar zor karşılık veriyor, küçümsemeyle omuz silkip ağır hareketlerle başını sallayarak itiraz etmekle yetiniyordu. Bir kez daha evlilik yıldönümlerini kutluyorlardı.